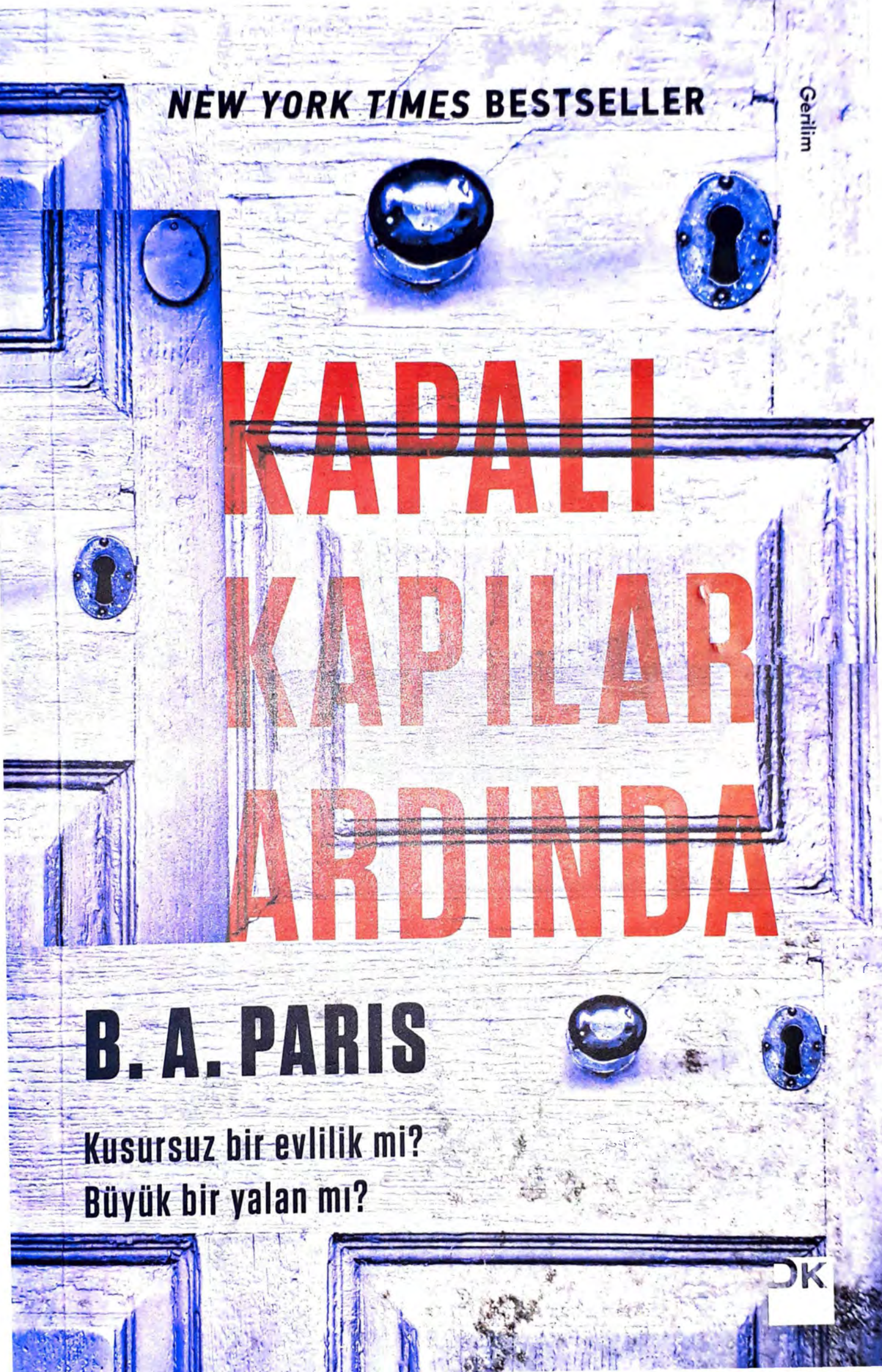
NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gerilim

KAPALI KAPILAR ARDINDA

B. A. PARIS

Kusursuz bir evlilik mi?
Büyük bir yalan mı?

DK

JACK & GRACE

Yakışıklı

Başarılı avukat

Sevgi dolu bir koca

Zarif

Dört dörtlük bir ev kadını

Tutsak

**Jack ile Grace birbirlerinden hiç ayrılmayan, yeni evli bir çifttir.
Gözlerden uzak, harika bir evleri, özenli bir ilişkileri vardır.
Ama Grace telefonlara hiç cevap vermez,
Jack olmadan arkadaşlarıyla yemeğe çıkmaz.
Odasının camında parmaklık vardır.**

Bazen mükemmel bir evlilik büyük bir yalandır.

B. A. Paris Fransa ve İrlanda kökenlidir. İngiltere'de büyüdü. Birkaç yıl boyunca uluslararası bir bankada borsa simsarı olarak çalıştığı Fransa'ya taşındı. Daha sonra öğretmenlik eğitimi alarak eşiyle birlikte bir dil okulu açtı. Yazar, eşi ve beş kızıyla halen Fransa'da yaşıyor. *Kapalı Kapılar Ardında* onun ilk romanıdır. Haftalarca *New York Times* çoksatanlar listesinde kalan romanın hakları 37 ülkeye satıldı.

Çeviren: Mehmet Gürsel

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 28

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-4900-1

9 786050 949001

DK DOĞAN KİTAP

Kapalı Kapılar Ardında

KAPALI KAPILAR ARDINDA

Orijinal adı: Behind Closed Doors
© 2016, Bernadette MacDougall
Yazan: B. A. Paris
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Gürsel
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Ocak 2018 / ISBN 978-605-09-4900-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kapalı Kapılar Ardında

B. A. Paris

Çeviren: Mehmet Gürsel

DK DOĞAN KİTAP

Kızlarım
Sophie, Chloë, Céline, Eloïse ve Margaux'ya.

Günümüz

Şampanya şişesi mutfağın mermer tezgâhına çarpınca yerimde sıçrıyorum. Ne kadar gergin olduğumu fark etmeyeceğini umarak Jack'e şöyle bir bakıyorum. Bakışımı yakalayıp gülümsüyor.

"Kusursuz" diyor, yumuşak bir sesle.

Elimi tutup misafirlerimizin beklediği yere götürüyor beni. Koridordan geçerken Diane ve Adam'ın bahçemiz için getirdikleri zambakları görüyorum. Öylesine canlı bir pembe ki; umarım Jack onları yatak odası penceresinden görebileceğim bir yere eker. Sadece bahçeyi düşünmek bile içimde bir yerde gözyaşlarının birikmesine neden oluyor ve taşmadan hemen yutuyorum onları. Bu akşam onca şey tehlikedeyken, bu yere ve bu ana konsantre olmak zorundayım.

Oturma odasındaki antika şöminede harlı bir ateş yanıyor. Mart ayının sonlarına gelmek üzereyiz, ama hava hâlâ ısırıyor insanı... Ne de olsa Jack, misafirlerimizi olabildiğince rahat ettirmekten hoşlanır.

Rufus "Jack, evin gerçekten muhteşem" diyor hayranlıkla. "Esther, sence de öyle değil mi?"

Rufus'u da Esther'i de tanımıyorum. Buraya yeni taşındılar ve bu akşam onlarla ilk kez bir araya geliyoruz; bu durum gerginliğimi bir kat daha artırıyor. Ancak Jack'i hayal kırıklığına uğratmak gibi bir lüksüm yok, o nedenle içten içe

benden hoşlanmaları için dua ederken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Esther gülümsemiyor, ihtiyatlı davranıp beni tarttığını tahmin ediyorum. Ama onu suçlayamam. Bir ay önce arkadaş grubumuza katıldığından beri, harikulade bir insan, başarılı bir avukat olan Jack Angel'ın karısı Grace Angel'ın kusursuz bir yuvaya, kusursuz bir kocaya, kusursuz bir hayata, kısacası her şeye sahip, kusursuz, örnek bir kadın olduğunu defalarca duyduğuna eminim. Esther'in yerinde olsaydım, ben de onun gibi temkinli davranırdım.

Gözlerim Esther'in biraz önce çantasından çıkardığı pahalı bir kutu çikolataya kayıyor ve ufak bir heyecan yaşıyorum. Kutuyu Jack'e vermesini istemediğimden yavaşça Esther'e doğru yaklaşıyorum; Esther içgüdüsel bir hareketle kutuyu bana uzatıyor.

Minnetle "Teşekkür ederim, harika görünüyorlar" derken, daha sonra açıp kahveyle birlikte ikram etmek üzere kutuyu sehpanın üstüne bırakıyorum.

Esther ilgimi çekiyor. İnce, uzun boylu, sarışın; çekingen tavırlarıyla Diane'in tam zıddı bir kadın. Evimize gelip de ne kadar harikulade bir yer olduğuna dair övgüler sıralamaya başlamayan ilk insan olduğundan ona saygı duymaktan alamıyorum kendimi. Jack evin düğün hediyem olduğunu söyleyerek seçimi kendisinin yapmasında ısrar etti, o yüzden burayı ilk kez balayından döndüğümüzde gördüm. Bizim için kusursuz bir yer olduğunu söylemiş olmasına rağmen, ne demek istediğini evi görene dek tam manasıyla anlamamıştım. Köyün uzak ucunda, büyük bir arazi üstüne inşa edilmiş olan yapı, Jack'e çok arzu ettiği mahremiyetin yanı sıra, Spring Eaton'daki en güzel eve sahip olma ayrıcalığını da veriyor. Ve en güvenlisine... Evin karmaşık bir alarm sistemiyle, giriş katındaki pencereleri koruma amaçlı yapılmış çelik panjurları var. Panjurların gündüzleri çoğunlukla kapalı durması garip görünüyor olmalı, ama Jack soranlara, sıkı bir

güvenliğin, onunki gibi bir mesleği olanların önceliği olduğunu söylüyor.

Oturma odamızın duvarlarında çok sayıda tablo var, ama insanların ilgisi genellikle şöminenin üstünde asılı duran büyük, kırmızı tuvale yöneliyor. Tabloyu daha önce görmüş olan Diane ve Adam, yanına gidip bir de yakından bakmaktan alamıyorlar kendilerini. Rufus da onlara katılırken, Esther krem rengi kanepelerden birine oturuyor.

Rufus tabloyu oluşturan yüzlerce minik çizgiye büyülenmiş bir ifadeyle bakarak "İnanılmaz" diyor.

O esnada şampanya şişesinin telini açmakta olan Jack "Adı *Ateşböcekleri*" diyor.

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Grace yaptı" diyor Diane. "İnanabiliyor musun?"

"Grace'in diğer tablolarını da görmelisin." Jack mantarı şişeden çıkarırken çok, ama çok hafif bir ses duyuluyor. "Gerçekten çok başarılı..."

Rufus ilgiyle bakınıyor çevresine. "Tablolar burada mı?"

"Hayır, korkarım ki evin başka yerinde asılı."

Adam "Sadece Jack'in beğenisine sunulmuş" diye takılıyor.

Jack "Ve Grace'in. Öyle değil mi, sevgilim?" diyerek gülümsüyor bana. "Sadece bizim beğenimize..."

"Evet, öyle" diyerek onaylıyor ve başımı çeviriyorum.

Kanepede oturan Esther'in yanına gidiyoruz. Jack uzun kadehlere şampanya doldururken, Diane zevkten çığlık atıyor. Sonra dönüp bana bakıyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun, daha iyi misin?" diye soruyor Diane. Esther'e dönerek "Grace hasta olduğu için dün benimle öğle yemeğine çıkamadı" diye açıklıyor durumu.

"Sadece migrendi" diye itiraz ediyorum.

Jack "Grace'in maalesef migrene meyilli bir yapısı var" diyor ve anlayışlı bir ifadeyle bakıyor bana. "Ama şükürler olsun ki ağrıları fazla uzun sürmüyor."

Diane "Randevuya gelmeyip beni ektin; bu ikinci kez oluyor" diyerek dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Üzgünüm" diyerek özür diliyorum.

"Eh, en azından bu kez unutmadın" diye takılıyor Diane. "Geçen seferi telafi etmek için bu cuma buluşalım mı, ne dersin? Müsait misin? Son dakikada hatırlayacağın dişçi randevusu gibi bir şeyin yok değil mi?"

"Hayır, yok. Umarım migren ağrılarım da olmaz."

Diane Esther'e dönüyor. "Sen de bize katılmak ister misin? Ama şehirde bir restoranda buluşmak zorundayız, çünkü çalışıyorum."

"Teşekkür ederim, memnun olurum." Esther belki de, onun da bize katılması konusunda bir itirazım olup olmadığını anlamak için şöyle bir bakıyor bana. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Ve daha şimdiden onlara katılamayacağımı bildiğim için kendimi korkunç derecede suçlu hissediyorum.

Jack herkesi kendisine kulak vermeye davet ederek, Esther ve Rufus şerefine kadeh kaldırmayı teklif ediyor ve hoş geldiniz diyor. Kadehimi alıp şampanyamı yudumluyorum. Kabarcıklar ağzımda dans ederken, sıkı sıkıya sarılmaya çalıştığım ani bir mutluluk hissiyle sarmalanıyorum. Ama bu his geldiği gibi hızla kayboluyor.

Jack'le Rufus'un hararetli bir konuşmaya daldıkları yere bakıyorum. Jack ve Adam, Rufus'la birkaç hafta önce golf kulübünde tanışıp ona birlikte oyun oynamayı teklif ettiler. Rufus'un iyi –ama kendisini yenebilecek kadar iyi olmayan– bir golf oyuncusu olduğunu anlayan Jack, onu ve Esther'i akşam yemeğine davet etti. Onları birlikte izlerken, Jack'in Rufus'u etkilemeye çalıştığını açıkça görebiliyorum; bu da Esther'in dostluğunu kazanmamın önemli olduğu anlamına geliyor. Ama bu kolay olmayacak; Diane basitçe her şeyi beğenirken, Esther daha zor biri gibi görünüyor.

İzin isteyerek önceden hazırladığım kanepeleri getirmek ve akşam yemeğine son dokunuşları yapmak üzere mutfağın yolunu tutuyorum. Görgü kuralları –ki Jack bu konuda aşırı titizdir– misafirleri uzun süre yalnız bırakmamayı emrediyor, o yüzden bir kâse içinde tepeleme halde bekleyen yumurta beyazlarını hızla çırpıp yine önceden hazırladığım sufle altlığına ilave ediyorum.

Karışımı farklı tabaklara dağıtırken gergin bir halde saate bakıyor, sonra tabakları iki katlı tencerenin içine yerleştirip fırına veriyor ve saati dakikası dakikasına bir kenara not ediyorum. Bu işin altından kalkamayabileceğim düşüncesiyle bir an paniğe kapılsam da, korkunun düşmanım olduğunu hatırlayıp sakin olmaya çalışıyor ve elimde kanepe tepsisiyle oturma odasına dönüyorum. Kanepeleri servis edip misafirlerin iltifatlarını minnetle kabul ediyorum; Jack'in de o iltifatları duyacağını biliyorum çünkü. Hakikaten de Jack alnıma kondurduğu öpücükle, Diane'le, gerçekten iyi bir aşçı olduğum konusunda hemfikir olduğunu söylüyor ve ben sessizce rahat bir nefes veriyorum.

Esther'le arkadaşlığımı ilerletmek konusunda kararlıyım; gidip misafirimin yanına oturuyorum. Bunu gören Jack kanepeleri elimden alıyor.

Uzun zarif parmaklarıyla tepsiyi tutarken "Sevgilim, bugünkü ağır işten sonra dinlenmeyi hak ediyorsun" diyor.

"Hiç de ağır bir iş değildi" diye karşı çıkıyorum ki yalan bu. Jack de biliyor bunu, çünkü mönüyü o seçti.

Sorulacak ne kadar doğru soru varsa hepsini sormaya başlıyorum Esther'e... Yeni yerine yerleşti mi, Kent'ten ayrıldığı için üzgün mü, iki çocuğu okullarına alıştılar mı... Hakkında bilgi sahibi olmam, bir nedenden canını sıkmış gibi görünüyor, ben de oğlunun ve kızının adlarını –Sebastian ve Aisling olduğunu bilmeme rağmen– sormaya özen gösteriyorum. Yaşlarının yediyle beş olduğunu da biliyor, ama bilmi-

yormuş gibi davranıyorum. Jack'in ağzımdan çıkan her kelimeye kulak verdiğinin farkındayım ve ne gibi bir oyun oynadığımı merak ettiğini biliyorum.

Esther "Çocuğun yok değil mi?" derken, soru sormaktan çok, bir durumu açıklığa kavuşturur gibi.

"Hayır, henüz yok. Önce baş başa geçireceğimiz birkaç yılın keyfini sürelim diye düşündük."

"Neden, ne kadardır evlisiniz?" Sesinden şaşkın olduğu anlaşılıyor.

"Bir yıldır" diye itirafta bulunuyorum.

Diane "Geçen hafta evlilik yıldönümleriydi" diye lafa giriyor.

Jack onun kadehini yeniden doldururken "Ve ben muhteşem karımı kimselerle paylaşmaya daha hazır değilim" diyor.

Minik bir şampanya damlasının kadehi ıskalayıp Jack'in tertemiz keten pantolonunun dizine konmasını izlerken bir an dikkatim dağılıyor.

Esther merakına yenik düşerek "Sormamda bir sakınca yoktur umarım" diye başlıyor söze, "ama ikiniz de daha önce evlilik yapmış mıydınız?"

Sözleri kulağa, cevabın evet olmasını arzular gibi geliyor; sanki arka planda kırgın bir eski koca veya eski karının bulunması, o kadar da kusursuz olmadığımızın ispatı olacakmış gibi...

"Hayır, bu ikimizin de ilk evliliği" diyorum.

Esther Jack'e şöyle bir bakarken, böylesine yakışıklı bir adamın bu kadar uzun süre nasıl olup da bekâr kalabildiğini merak ettiğini anlıyorum. Esther'in bakışlarını üstünde hisseden Jack içten bir ifadeyle gülümsüyor.

"İtiraf etmeliyim ki kırk yaşıma geldiğimde kusursuz kadını bulmak konusunda umudumu yitirmeye başlamıştım. Ama Grace'i görür görmez aradığımın o olduğunu anladım."

Jack'le tanışma hikâyemizi bilen Diane "Ne kadar roman-

tik" diyerek içini çekiyor. "Jack'le arasını yapmaya çalıştığım kadınların sayısını hatırlamıyorum bile, ama o Grace'le tanışana dek hiçbirine yüz vermedi."

"Peki, ya sen?" diye soruyor Esther. "Senin için de ilk görüşte aşk mıydı?"

Geçmişi hatırlarken "Evet" diyorum. "Öyleydi."

Hatıranın ağırlığı altında ezildiğimi hissederken biraz fazla ani ayağa kalkıyorum. Jack'in başı hızla bulunduğum yöne dönüyor. Sakin bir ifadeyle "Sufleler" diye açıklıyorum durumu, "hazır olmuştur. Masaya oturmaya hazır mısınız?"

Suflelerin kimseyi beklemeyeceğini söyleyen Diane'in teşvikiyle, herkes şampanyalarını bitirip masaya yönelirken, Esther *Ateşböcekleri*'ne yakından bakmak üzere tablonun önünde duruyor. Jack Esther'i masaya oturmaya yönlendirmekten ziyade ona eşlik etmek üzere yanına gittiğinde, suflelerin henüz hazır olmadığını görerek rahat bir nefes alıyorum. Hazır olsalardı, gecikmenin verdiği stresle gözyaşlarına boğulmam yakındı; özellikle de Jack'in, tabloyu yaparken kullandığım bazı farklı teknikler hakkında açıklamalarda bulunmaya başladığı o anda...

Beş dakika sonra masaya oturduklarında sufleler hazır ve tam kıvamında... Diane şaşkınlığını ifade ederken, Jack masanın diğer ucundan bana gülümseyip herkese gerçekten de ne kadar zeki olduğumdan söz ediyor.

Jack'e neden âşık olduğumu işte bu gibi akşamlarda hatırlıyorum. Çekici, eğlenceli ve zeki Jack, neyi nasıl söylemesi gerektiğini çok iyi bilir. Esther ve Rufus aramıza yeni katıldıkları için, suflelerimizi yerken, sohbeti onların ilgisini çekecek şekilde yönlendirmeye özellikle dikkat ediyor. Diane ve Adam'ı kendilerinden, nereden alışveriş yaptıkları, ne tür sporla ilgilendikleri gibi şeylerden bahsetmeye teşvik ederek, yeni dostlarımızın onları tanımasına yardımcı oluyor. Esther, Diane ve Adam'ın boş vakitlerinde neler yaptıklarına

dair listeyi, bahçıvanlarının ve bebek bakıcılarının isimlerini, en taze balığı nerden aldıklarını kibarca dinlerken, onun ilgilendiği kişinin aslında ben olduğumu ve onun sonunda, hayatımızın hiç de göründüğü kadar kusursuz olmadığını anlamasını sağlayacak bir şey –herhangi bir şey– yakalamak umuduyla, Jack'le benim nispeten geç evlendiğimiz gerçeğine geri döneceğini biliyorum. Ama maalesef, hayal kırıklığına uğrayacak.

Esther Jack'in Wellington usulü bonfileyi kesmesini, patates graten ve havuç glazeyle birlikte servis etmesini bekliyor. Yemekte, eti fırından çıkarmadan hemen önce kaynar suya atıp çıkardığım minik taneli tatlı bezelye de var. Diane her şeyi tam zamanında hazır etmeyi nasıl becerdiğime hayret ediyor ve misafirlerini yemeğe davet ettiğinde ana yemeği, acılı Hint yemeği gibi, hep daha önceden hazırlanıp son dakikada ısıtılabilen şeylerden seçtiğini itiraf ediyor. İçimden ona, bana kalsa benim de benzer bir seçim yapacağımı, böylesine kusursuz bir akşam yemeği hazırlamanın bedelini, titiz hesaplar ve uykusuz gecelerle ödediğimi söylemek geçiyor. Ama yemekte kusursuz olmaktan biraz uzak herhangi bir şey ikram etmek gibi bir seçeneğim yok.

Esther masanın karşısından bana bakıyor. "Eee, Jack'le nerde tanıştınız?"

"Regent's Park'ta" diyorum. "Bir pazar günü öğleden sonra..."

Solgun cildi şampanya yüzünden kırmızılaşmış Diane "Anlatsana" diye teşvik ediyor beni.

Bir an için tereddüt ediyorum, çünkü bu hikâyeyi daha önce de anlattım. Ama Jack hikâyeyi benden duymaktan hoşlanıyor, o yüzden tekrarlamak benim yararıma olacak. Şansıma, Esther yardımıma koşuyor, suskunluğumu yanlış değerlendirip atılıyor.

"Lütfen" diye ısrar ediyor.

"Bu hikâyeyi daha önce dinlemiş olanların canını sıkma riskini alarak anlatayım" diyorum, yüzümde özür dilercesine bir gülümsemeyle. "Kız kardeşim Millie ile birlikte parktaydım. Pazar öğleden sonraları sık sık gideriz oraya. O pazar da orkestra çalıyordu. Millie müziği çok sever; o gün kendi kendine o kadar çok eğleniyordu ki oturduğu yerden kalkıp orkestranın önünde dans etmeye başladı. Kısa bir süre önce vals öğrenmiş ve birisiyle dans ediyormuş gibi kollarını öne doğru uzatmıştı." O anı hatırlarken gülümsediğimi ve hayatın hâlâ o denli sade, hâlâ o denli masum olmasını çaresizce arzuladığımı fark ediyorum. "İnsanlar genellikle hoşgörülü davranıp Millie'nin kendi kendine bu kadar çok eğlendiğini görmekten mutlu olsalar da" diye devam ediyorum, "içlerinden bazılarının rahatsız olduğunu görebiliyor, bir şeyler yapmam, belki de yerine oturması için ona seslenmem gerektiğini biliyordum. Ama bir taraftan da bunu yapmakta isteksizdim, çünkü..."

Esther "Kız kardeşin kaç yaşında?" diyerek sözümü kesiyor.

"On yedi." Gerçekle yüzleşmek konusunda gönülsüz bir biçimde bir an duralıyorum. "Yakında on sekiz olacak."

Esther'in kaşları havaya kalkıyor. "Dikkat çekmek isteyen tiplerden, desene..."

"Hayır, öyle değildir, sadece..."

"Eh, öyle olmalı, baksana. Yani, genelde insanlar parkta ayağa fırlayıp dans etmeye başlamazlar, öyle değil mi?" Masada zafer kazanmışçasına bir edayla etrafına bakınıyor; herkes gözünü ondan kaçırınca, onun adına üzülmekten alamıyorum kendimi.

"Millie, Down sendromludur." Jack'in sesi masaya çöken huzursuz sessizliği bozuyor. "Yani bir anda, kendiliğinden bir şeyler yapmaya başlaması sık görülen bir durumdur."

Esther'in yüzünden ne kadar şaşırdığı belli oluyor. Ona hakkımda her şeyi anlatan insanların Millie'den hiç söz etmemiş olmalarına içerliyorum.

"Neyse, ben ne yapacağıma karar veremeden" diye söze girip Esther'in yardımına koşuyorum, "bu harikulade beyefendi oturduğu yerden ayağa kalktı, Millie'nin dans ettiği yere gelip onu başıyla selamladı ve elini uzattı. Eh, Millie de bundan çok hoşlandı tabii; ikisi vals yapmaya başlayınca herkes alkışladı, sonra başka çiftler de yerlerinden kalkıp dans etmeye başladılar. Son derece özel bir andı. Ve ben bu anın yaşanmasını sağlayan Jack'e hemen âşık oldum tabii."

"Grace'in o an bilmediği şey, onu ve Millie'yi daha önce de parkta gördüğüm ve ilk gördüğüm anda ona âşık olduğumdu. Millie'ye karşı öylesine özenli ve dikkatli, öylesine özveriliydi ki... Daha önce böylesine bir adanmışlık hiç görmemiştim ve onu tanımaya kararlıydım."

"Jack'in o an bilmediği şey ise" diye karşılık verdim, "bir hafta önce onu fark ettiğim, ama benim gibi biriyle asla ilgilenmeyeceğini düşündüğümdü."

Herkesin benimle aynı fikirde olduğunu göstermek için başını sallaması eğlendiriyor beni. Çekici bir kadın olsam da, Jack'in film yıldızlarını andıran görüntüsü, insanların onun benimle evlenmek istediği için şanslı olduğumu düşünmelerine yol açıyor. Ama benim kastettiğim şey bu değil.

Jack "Grace'in başka kardeşi yok, o yüzden günün birinde Millie'den tek başına onun sorumlu olacağı gerçeğinin beni yıldıracağını, cesaretimi kıracağını düşünüyordu" diye açıklıyor.

"Başkalarının cesaretini kırdığı gibi" diyorum.

Jack başını iki yana sallıyor. "Tam tersi... Hayatım boyunca aradığım kadının Grace olduğunu, onun Millie için her şeyi yapabileceğini anladığımda fark ettim. Benim işimde insanoğlu hakkında ümitsizliğe düşmek çok kolaydır."

Rufus kadehini Jack'in bulunduğu tarafa doğru kaldırarak "Dünkü gazetelerden, bir kez daha tebrikleri kabul edeceğini anlıyorum" diyor.

"Evet, bravo." Jack'le aynı firmada avukatlık yapan Adam

da konuşmaya katılıyor. "Sayende gerçekleşen bir başka mahkûmiyet daha..."

Jack mütevazı bir tavırla "Sıradan bir davaydı" diyor. "Bedenine zarar vermeye meyilli biri olduğu düşünüldüğünde, müvekkilimin kendi kendini yaralamadığını ispat etmek davayı biraz zorlaştırmadı değil."

Diane Esther'e, belki hâlâ bilmiyor olabileceği ihtimaline karşılık, Jack'in ezilen insanlara, özellikle de şiddet görmüş evli kadınlara destek olduğundan bahsederken, Rufus "Ama genel anlamda söylüyorum, taciz davalarının ispatı kolay değil midir?" diye soruyor. "Çıkardığın mükemmel işe gölge düşürmek istemem Jack, ama bu tür davalarda genellikle ortada fiziksel bir kanıt veya şahit olur, öyle değil mi?"

Jack'e inceden inceye âşık olduğundan şüphelendiğim Diane "Jack'in en iyi yaptığı iş, kurbanın güvenini, ona neler olup bittiğini açıkça söyletecek kadar kazanabilmesidir" diye açıklıyor. "Birçok kadının başına gelenleri anlatacak kimsesi yoktur, sözlerine kimsenin inanmayacağından korkarlar."

Adam "Jack, faillerin uzun süre hapse tıkılmasını da sağlar" diyerek konuşmaya katkıda bulunuyor.

Jack sert bir ifadeyle "Eşlerine şiddet uygulayan erkeklerden nefret ediyorum" diyor. "Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar."

Rufus kadehini bir kez daha kaldırarak "İşte buna içerim" diyor.

"Şimdiye kadar hiç dava kaybetmedin, değil mi Jack?" diye soruyor Diane.

"Hayır, bundan sonra da kaybetmeye niyetim yok."

Etkilenmiş görünen Rufus "Kırılamayacak bir rekor; çok büyük bir başarı" diye mırıldanıyor.

Esther bakışlarını bana yöneltiyor. Aklından geçenleri "Kız kardeşin, Millie, senden oldukça genç" diye kelimelere dökerken, sohbeti kaldığımız yere döndürüyor.

"Evet, aramızda on yedi yaş fark var. Millie annem kırk altı yaşındayken doğdu. Annem başta hamile olduğunu anlamamış, o yüzden bir kez daha anne olacağını öğrenince ufak bir şok yaşamış."

"Millie anne ve babasıyla birlikte mi yaşıyor?"

"Hayır, Kuzey Londra'da harika bir yatılı okulda okuyor. Ama nisanda on sekiz yaşına gireceği için yazın okuldan ayrılmak zorunda; buna çok üzülüyorum, çünkü orayı çok seviyor."

"Nereye gidecek peki? Anne ve babasının yanına mı?"

"Hayır." Birazdan söyleyeceklerimin onu şoke edeceğini bilerek bir an duraklıyorum. "Annemle babam Yeni Zelanda'da yaşıyorlar."

Esther kulaklarına inanamamış gibi... "Yeni Zelanda mı?"

"Evet, geçen yıl düğünümüzden sonra emekliye ayrılıp oraya yerleştiler."

"Anlıyorum" diyor. Ama anlamadığını biliyorum.

Jack "Millie bizim yanımıza taşınacak" diyor. Sonra bana bakıp gülümsüyor. "Bunun, Grace'in benimle evlenmek için öne süreceği koşul olacağını biliyordum; ama bunu seve seve kabul ettim."

"Çok yüce gönüllüsün" diyor Esther.

"Hayır, hiç de değil; Millie'nin burada yaşayacak olması beni çok mutlu ediyor. Millie hayatımıza bambaşka bir boyut kazandıracak, değil mi sevgilim?"

Cevap vermek zorunda kalmayayım diye kadehimi kaldırıp içkimden bir yudum alıyorum.

"Onunla iyi geçineceğin aşikâr" diye işaret ediyor Esther.

"Eh, evlenmemizden sonra Millie'nin duruma alışması biraz zaman aldı gerçi, ama umarım o da bana, benim ona düşkün olduğum kadar düşkündür."

"Neden zaman aldı?"

"Sanırım evli olduğumuz gerçeği onda şok etkisi yaptı" diyorum. "Yoksa Millie en başından beri tapıyordu Jack'e; ama

biz balayından döndükten sonra Jack'in sürekli benimle birlikte olacağını anladı ve kıskanmaya başladı. Ama şimdi iyi; Jack tekrar onun gözdesi oldu."

Jack "Millie'nin nefret objesi olarak yerimi aldığı için George Clooney'ye minnettarım" diyerek gülüyor.

Esther "George Clooney mi?" diye soruyor.

Jack'in konuyu açmasından memnun oluyor, başımı sallayarak "Evet" diyorum. "Bilirsiniz, onu çok beğeniyordum..."

Diane, "Hangimiz beğenmiyoruz ki" diye mırıldanıyor.

"... ve Millie bu durumu o kadar kıskanıyordu ki, bir arkadaşım Noel'de bana George Clooney takvimi verdiğinde üstüne 'George Clooney'yi sevmiyorum' yazdı. Tabii okunduğu gibi, ama –J-O-R-J K-O-O-N-Y şeklinde... Millie'nin 'L' harfiyle arası pek iyi değildir de" diye açıklıyorum durumu. "Çok şekerdi."

Herkes gülüyor.

"Ve şimdi herkese beni sevdiğini, ama ondan hoşlanmadığını söyleyip duruyor. Bu, onun sürekli tekrarladığı bir tür slogan oldu. 'Jack, seni seviyorum, ama George Clooney'yi sevmiyorum.'" Jack gülümsüyor. "George Clooney'yle aynı kefeye konulmaktan gururumun okşandığını itiraf etmeliyim" diye ekliyor, mütevazı bir tavırla.

Esther ona bakıyor. "Gerçekten de onu andırıyorsun."

Adam "Tabii, ama Jack çok daha yakışıklı" diyerek gülümsüyor. "Grace'le evlenmesinden sonra ne kadar rahatladık, anlatamam. En azından bürodaki kadınlar, hakkında fanteziler kurmaktan vazgeçti; tabii bazı erkekler de" diye ekleyerek gülüyor.

Jack gülümseyerek içini çekiyor. "Adam, yeter..."

Esther bana dönerek "Sen çalışmıyorsun, değil mi?" diyor. Sesinde çalışan kadınların çalışmayanlara karşı takındığı o üstü kapalı küçümser tavırdan izler seziyor ve kendimi savunmak mecburiyetinde hissediyorum.

"Çalışıyordum, ama Jack'le evlenmeden önce ayrıldım."

Kaşları çatılan Esther "Gerçekten mi?" diyor. "Neden?"

Jack "Grace çalışmak istiyordu" diyerek müdahale ediyor. "Ama ağır bir işi vardı ve ben akşamları yorgun argın eve geldiğimde onu da kendim gibi bitkin bulmak istemedim. İşinden ayrılmasını istemem belki bencilceydi, ama eve geldiğimde gün boyu yaşadığım stresi üstümden atmak istiyordum, daha da çok stres yüklenmek değil. Dahası, Grace çok seyahat ediyordu ve ben yıllardır yaşadığım şeyi yaşayıp akşamları boş bir eve gelmek istemedim."

Esther solgun mavi gözlerini bana dikerek "İşin neydi?" diye soruyor.

"Harrods'ta satın alma müdürüydüm."

Esther'in gözlerindeki hafif ışık etkilendiğini söylüyor bana. Ama daha ayrıntılı soru sormaması, bunu henüz göstermeyeceği anlamına geliyor.

Diane "Dünyayı en lüks şekilde gezerdi" diyor, nefes nefese.

"Bütün dünyayı değil" diye düzeltiyorum. "Sadece Güney Amerika'yı... Genellikle Şili ve Arjantin'den meyve alımı yapardım" diye ekliyorum, daha çok Esther'in duyması için.

Rufus takdir dolu bir ifadeyle bakıyor bana. "Çok ilginç olmalı."

"Öyleydi." Başımla onaylıyorum. "Çok zevkliydi."

"O zaman özlüyorsundur." Esther'den bir başka beyan daha...

"Hayır, pek sayılmaz" diye yalan söylüyorum. "Burada beni oyalayan çok şey var."

"Kısa bir süre sonra da Millie'ye göz kulak olman gerekecek."

"Millie bağımsız bir kız, zaten zamanının büyük bölümünü Meadow Gate'te çalışarak geçirecek."

"Şu bahçe merkezinde mi?"

"Evet. Bitkileri, çiçekleri çok seviyor; kendisine uygun bir iş teklifi aldığı için çok şanslı."

"Peki, sen bütün gün ne yapacaksın?"

"Hemen hemen şu anda yaptığım şeyleri; bilirsin işte, yemek yapmak, temizlik, hava izin verdiği sürece bahçeyle uğraşmak..."

Jack "Bir daha sefere pazar öğlen yemeğe gel de bahçeyi gör" diyor Esther'e. "Grace yemyeşil parmaklarla dolanıyor."

Esther "Vay canına" diyor, heyecansız bir sesle. "Ne kadar da yetenekliymiş. Ben de St. Polycarp's'ten iş teklifi aldığıma çok mutluyum. Bütün gün evde oturmaktan sıkılmaya başlamıştım."

"Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek ay. Hamilelik iznine ayrılacak olan bir öğretmenin yerine görev yapacağım."

Rufus'a dönüyorum. "Jack büyük bir bahçen olduğunu söyledi" diyor, portatif ısıtıcıda sıcak kalmasını sağladığım biraz daha bonfile ile sebzeyi servis ederken, sohbet benden daha çok bahçe bakımı etrafında dönüyor. Herkes güler, birbiriyle sohbet ederken, ben masadaki diğer kadınları içimde özlemle izliyor, Diane ve Esther'in yerinde olup da Millie gibi birinin sorumluluğunu almak zorunda kalmamanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Sonra hemen suçluluk duyuyorum, çünkü Millie'yi canımdan çok severim ve onu dünyalara değişmem. Sadece onu düşünmek bile yeni bir azim duygusuyla sarmalanmama neden oluyor; kararlı bir tavırla ayağa kalkıyorum.

"Herkes tatlıya hazır mı?" diye soruyorum.

Jack'le birlikte masayı toplayıp mutfağa gidiyoruz; Jack et bıçağını temizlerken, ben tabakları daha sonra durulamak üzere güzelce lavaboya yerleştiriyorum. Tatlı tam bir başyapıt; yumurta akı ve şekerle hazırladığım, içini çırpılmış Devon kremasıyla doldurduğum sekiz santim yüksekliğinde bezelerden oluşuyor... Daha önceden hazırladığım meyveleri alıp mango, ananas, papaya ve kivi dilimlerini kremanın üstüne yerleştiri-

yor, sonra çilek, ahududu ve yabanmersini ilave ediyorum.

Sonra bir nar alıyorum elime; narı hissetmek, güneşin yüzümdeki sıcaklığını, sohbet eden insanların heyecanlı seslerini sıradan bir şeymiş gibi kabullendiğim başka bir zamana ve yere götürüyor beni. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp eski hayatımı hatırlıyorum.

Jack'in elini bana doğru uzatmış beklediğinin farkındayım; narı ona veriyorum. Jack meyveyi ikiye bölüp kaşıkla içindeki taneleri çıkarıyor, sonra ben nar tanelerini pastadaki diğer meyvelerin üstüne serpiştiriyorum. Tatlı hazır. Yemek masasına getirdiğimde beğeni dolu nidalarla karşılanıyorum; bu durum Jack'in, benim tercihim olan kestaneli, çikolatalı kremalı pastanın yerine bu pastayı seçmekle ne kadar haklı olduğunun ispatı.

Diane kaşığını eline alırken Esther'e dönerek "İnanır mısın, Grace hiç aşçılık kursuna filan gitmedi" diyor. "Bu kusursuz şeyi huşu içinde izliyorum. Tabii aldığım bikiniye hiç giremeyeceğim, o da ayrı" diye ekleyerek inliyor ve lacivert keten elbisesinin altındaki karnına hafifçe vuruyor. "Bu yaz yurt dışında tatil için rezervasyon yaptırdığımızı düşünürsen, bu pastayı gerçekten de yememeliyim, ama o kadar leziz ki, dayanamıyorum!"

Rufus "Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor.

Adam "Tayland'a" diye cevap veriyor. "Vietnam'a gidecektik, ama Jack ve Grace'in Tayland'a yaptıkları son seyahatin fotoğraflarını görünce Vietnam'ı gelecek yıla bırakmaya karar verdik." Diane'e bakarak gülümsüyor. "Diane'in, kaldıkları oteli bir kez görmesi yetti."

"Onların kaldığı otelde kalacaksınız demek?"

"Hayır, o otel tamamen doluymuş. Tatil dönemi dışında seyahate gitmek gibi bir lüksümüz yok maalesef."

Esther bana dönerek "Halen imkânınız varken, tadını çıkarın" diyor.

"Benim de niyetim o."

Adam "Bu yıl da Tayland'a mı gideceksiniz?" diye soruyor.

Jack "Hazirandan önce gidebilirsek, evet; ama Tomasin davası yaklaştığı için bu pek de olası görünmüyor" diyor. Masanın karşısından anlamlı bir ifadeyle bakıyor bana. "Zaten Millie de bizimle birlikte olacak."

Kimsenin, biraz beklememiz durumunda Millie'yi de seyahate götürebileceğimiz fikrini ortaya atmaması için nefesimi tutuyorum.

"Tomasin mi?" Rufus'un kaşları havaya kalkıyor. "O dava hakkında bir şeyler duydum. Karısı müvekkiliniz mi?"

"Evet, öyle."

Rufus, "Dena Anderson" diye mırıldanıyor. "İlginç bir dava olmalı."

Jack "Öyle" diyerek Rufus'la aynı fikirde olduğunu belirtiyor. Bana dönüyor sonra. "Sevgilim, herkes tatlısını bitirdiyse, Esther'e Tayland'daki son seyahatimizin fotoğraflarını göstersene..."

Canım sıkılıyor, hayal kırıklığına uğruyorum. Ama sesimin özellikle neşeli çıkmasına özen göstererek "Esther'in tatil fotoğraflarımızı görmek istemeyeceğinden eminim" diyorum. Ama Jack'le aramızda en ufak bir ihtilafın çıkması olasılığı Esther'e yetiyor da artıyor.

"Görmeyi çok isterim!" diye bağırıyor, heyecanla.

Jack iskemlesini itip ayağa kalkıyor. Çekmeceden fotoğraf albümünü alıp Esther'e veriyor. "Sen fotoğraflara bakarken, biz Grace'le birlikte kahve hazırlayalım. Oturma odasına geçsene, orada daha rahat edersin."

Elimizde kahve tepsisi mutfaktan döndüğümüzde, Diane'i fotoğraflara bakıp çığlıklar atarken buluyoruz; Esther ise sessizce oturmuş, pek bir yorum yapmıyor.

Fotoğrafların nefes kesici olduğunu itiraf etmeliyim; benim, göründüğüm fotoğraflarda çok güzel çıktığımı da... Ya-

nık tenim, yirmili yaşlardaki gibi incecik vücudum ve üstümde, birçok bikinimden biriyle çektirdiğim o fotoğraflarda... Fotoğrafların çoğunda lüks bir otelin önünde ayakta dururken, özel bir plajda uzanırken, önümde egzotik yiyecekler ve renkli kokteyllerle bir bar veya restoranda otururken görünüyorum. Her bir fotoğrafta kameraya gülümsemiş, kocası tarafından sevgiye boğulup şımartılmış, her türlü dertten uzak bir kadın portresi çizmişim. İş fotoğraf çekmeye geldiğinde Jack tam bir mükemmeliyetçidir ve sonuçtan tatmin olana dek aynı kareyi defalarca çeker; o yüzden ilkinde en iyi sonucu alması için ne yapmam gerektiğini öğrendim. Albümde ikimizin yan yana göründüğü, başkalarından rica edip çektirdiğimiz fotoğraflar da var. Diane, Jack ile benim o fotoğraflarda kameradan çok, taparcasına bir ifadeyle birbirimizin gözünün içine baktığımızı işaret ederek takılıyor bize.

Jack fincanlara kahve dolduruyor.

"Çikolata isteyen var mı?" diye soruyor, elimden geldiğince normal davranmaya çalışarak Esther'in getirdiği kutuya uzanıyorum.

Jack "Eminim hepimiz tıka basa yedik" dedikten sonra herkesin onayını almak üzere etrafına bakınıyor.

"Kesinlikle" diyor Rufus.

Adam "Ağzıma bir lokma daha atacak halim yok" diyor.

"O zaman bunları başka bir güne saklayalım." Jack kutuya uzanmak üzere hamle yapıyor; ben, o çikolataları hiç tadamayacağımı düşünürken Diane imdadıma yetişiyor.

"Sakın ha! Midemde bir iki çikolataya yetecek kadar yer var herhalde."

Adam "Bikininden bahsetmemin bir anlamı yok sanırım" diyerek içini çekiyor, karısına bakıp alaycı bir çaresizlik içinde başını iki yana sallıyor.

Diane "Kesinlikle yok" diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtiyor, sonra Jack'in verdiği kutudan bir çikolata alıp

kutuyu bana uzatıyor. Ben de bir çikolata alıp ağzıma atıyor, sonra Esther'e ikram ediyorum. Esther teklifimi geri çevirince, kutuyu Diane'e iade etmeden önce bir tane daha alıyorum.

Diane hayretle bana bakarak "Bunu nasıl beceriyorsun?" diye soruyor.

"Anlamadım?"

"Bu kadar çok yiyip de kilo almamayı nasıl başarıyorsun?"

Bir çikolata daha almak için uzanırken "Şanslıyım" diyorum. "Tabii kendime dikkat de ediyorum."

Saat yarımı gösterdiğinde Esther kalkmak üzere hareketleniyor. Jack koridorda misafirlerin paltolarını verip Diane ve Esther'e giyinmelerine yardımcı olurken, ben onlarla önümüzdeki cuma günü öğle yemeği için saat yarımda Chez Louis'de buluşmak konusunda anlaşıyorum. Diane veda ederken sarılıyor bana. Esther'in elini sıkarken öğle yemeğinde onunla bir kez daha bir araya gelmeyi dört gözle beklediğimi söylüyorum. Erkekler bana birer veda öpücüğü veriyor, herkes evden ayrılmadan önce bu kusursuz akşam için bana teşekkür ediyor. Aslında, Jack misafirlerin ardından kapıyı kapatmadan önce "mükemmel" sözcüğü birçok kez çınlıyor koridorda. Ve ben bu akşamdan zaferle ayrıldığımı biliyorum. Ama Jack'in de böyle düşündüğüne emin olmalıyım.

Ona dönerek "Yarın on birde yola çıkmalıyız" diyorum. "Millie'yi öğle yemeğine götürmek için tam zamanında orada olmalıyız."

Geçmiş

Hayatım on sekiz ay önce, Jack'in parkta Millie ile dans ettiği o gün kusursuz bir hal aldı. Esther'e söylediklerimden bazıları doğruydu; Jack'i bir önceki pazar günü parkta görmüş, ama onun benim gibi birine ilgi göstereceğini düşünmemiştim. O her şeyden önce olağanüstü yakışıklı bir adamdı, bense şu an göründüğüm kadar çekici biri değildim. Ve tabii bir de Millie vardı.

Erkek arkadaşlarıma Millie'den bazen ilişkinin başında, bazen de –çok hoşlandığım biri olursa– ilişkimiz başladıktan birkaç hafta sonra söz eder, yurt dışında yatılı okulda okuyan Down sendromlu bir kız kardeşim olduğunu söylerdim. Bazıları ne diyeceğini bilemez ve yanımda herhangi bir şey söyleyecek kadar uzun kalmazken, bazılarıysa ilgi gösterir, hatta bana destek olmaya çalışırdı; ta ki Millie ile tanışana ve onun içinden geldiği gibi davranma özelliğine Jack'in yaptığı gibi harikulade bir biçimde yaklaşmayı beceremeyene dek... En iyi iki erkek arkadaşımla ilişkim, onlar Millie ile tanıştıktan uzunca bir süre sonra da devam etmiş, ama onlar bile Millie'nin hayatımda kapladığı büyük yeri kabullenmekte zorluk çekmişlerdi.

Soruna yol açan tartışma hep aynıydı: Millie'ye daha en başta, harika, ama çok pahalı okulundan ayrılma zamanı geldiğinde yanıma taşınıp benimle yaşayacağını söylemiştim ve

onu yüzüstü bırakmak gibi bir niyetim asla yoktu. Bu anlamdaki kararlılığım, çok mutlu iki yıl yaşadığım ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm Alex'ten bundan altı ay önce ayrılmam gerektiği anlamına gelmişti. Millie on altı yaşına geldiğinde, Alex yaklaşmakta olan sorunun altında ezilmeye başlamış ve ben, otuz iki yaşımda bir kez daha tek başına kalmıştım; dahası, Millie ve beni kabul edecek bir erkek bulabileceğime dair ciddi şüphelerim vardı artık.

O gün parkta Jack'i fark eden tek kişi ben olmasam da, içlerinde en sağduyulu davranan kişi muhtemelen bendim. Bazıları –çoğunlukla genç kadınlar– ona açık açık gülümseyerek dikkatini çekmeye çalışmış, ergenlik dönemindeki genç kızlar kıkırdayıp ağızlarına götürdükleri ellerinin arkasından birbirlerine heyecanla Jack'in muhtemelen bir film yıldızı olduğunu fısıldamışlardı. Daha yaşlı kadınlar onu beğeni dolu ifadelerle süzerken, birçoğu daha sonra, Jack'i arzuladıklarını vurgulamak istercesine, yanlarındaki erkeklere bakmışlardı. Jack parkta yürürken göz ardı edilemeyecek gündelik zarafetiyle erkeklerin bile bakışlarını üstünde topluyordu. Ona karşı kayıtsız kalan tek kişi Millie olmuştu. Kendini oynadığımız kart oyununa kaptıran Millie'nin aklında o an tek bir şey vardı; kazanmak...

Ağustos ayının son demlerinin yaşandığı o gün, başka birçok insan gibi biz de orkestradan çok da uzak olmayan bir yerde, çimenlerin üstünde piknik yapıyorduk. Göz ucuyla Jack'in yakınlardaki bir banka doğru yürüdüğünü gördüm, cebinden bir kitap çıkardığında ise dikkatimi tekrar Millie'ye yönelttim; Jack'in, kendisine baktığımı görmesini kesinlikle istemiyordum. Millie yeni bir oyun için kartları dağıtırken, Jack'in muhtemelen karısı ve çocuğuyla hafta sonu için Londra'ya bir anıt veya benzeri bir yeri ziyaret etmek için gelmiş bir yabancı, belki bir İtalyan olduğunu, ailesinin daha sonra ona katılacağını düşündüm.

Anladığım kadarıyla o öğleden sonrası Jack, Millie'nin "İşte!" diye haykırdığı zamanlarda bile hiç istifini bozmamış, başını bulunduğum tarafa doğru çevirmemişti. Bir süre sonra kalktık oradan, çünkü Millie'nin saat yedideki akşam yemeğine yetişmesi için altıda okulda olması gerekiyordu. Ona bir daha rastlayacağımı hiç sanmasam da, aklım sürekli parkta gördüğüm o adama gidiyor ve kendimi onun evli olmadığını, beni fark edip bana âşık olduğunu, beni tekrar görmek umuduyla ertesi pazar parka bir daha gelmeyi planladığını hayal ederken buluyordum. Ergenlik çağından beri fantezilerimi böylesine süsleyen bir erkek olmamıştı hiç. Millie'ye gönülden bağlı olsam da, benimle yaşamak üzere yanıma geldiğinde çocuklarımı doğurmuş olacağımı, onun da ailemin tek ferdi değil, bir parçası olacağını hayal ederdim hep. Onu tüm kalbimle seviyordum, ama ikimizin yalnız başımıza yaşlanacağı düşüncesi dehşete düşürüyordu beni.

Ertesi hafta, orkestranın parkta çaldığı gün, Millie'nin orkestranın önünde, kollarını sadece onun görebildiği partnerine dolayarak kendi başına dans ettiği yere yürüyene dek görmedim Jack'i. Böylesi zamanlarda Millie bende genellikle başa çıkılması zor duygular uyandırıyordu. Dansını ilerlettiği için onunla son derece gurur duyuyordum, ama bir yandan da ona karşı son derece korumacıydım. Arkamdan birinin güldüğünü duyduğumda, kendime bunun, muhtemelen kötü niyetli bir kahkaha olmadığını hatırlatmam gerekti; öyle olmasa bile bu, Millie'nin yaptığı şeyden zevk almasını engellemeyecekti. Ancak ayağa kalkıp onu yerine oturtma dürtüsü öylesine güçlüydü ki bunun için kendimden nefret ettim ve kendimi ilk kez Millie'nin sıradan, normal bir insan olmasını isterken buldum. Öyle bir durumda hayatlarımızın –hayatımın– nasıl olabileceğine dair görüntüler hızla geçti gözümün önünden. Gözlerime dolan hüsran gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalışırken, Jack'in Millie'ye doğru yaklaştığını gördüm.

Önce tanımadım onu; Millie'ye oturmasını söyleyeceğini sandım ve müdahale etmek üzere ayağa fırladım. Ancak başını eğip de elini ona doğru uzattığında, onun hafta boyunca hayalini kurduğum adam olduğunu anladım. Jack iki dansın ardından Millie'yi yerine oturttuğunda ona âşık olmuştum bile.

Jack yanımdaki iskemleyi işaret ederek "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, tabii." Minnetle gülümsedim ona. "Millie ile dans ettiğin için teşekkür ederim; çok naziksin."

Jack ciddi bir tavırla "Benim için zevkti" dedi. "Millie çok iyi dans ediyor."

Millie ışık saçan bir yüzle "İyi adam!" dedi.

"Jack."

"İyi Jack."

"Kendimi doğru düzgün tanıtsam iyi olacak." Jack elini uzattı. "Jack Angel."

"Grace Harrington" dedim, uzattığı eli sıkarken. "Millie benim kardeşim. Tatilde misin?"

"Hayır, burada yaşıyorum." Sözünün devamını, karım ve çocuklarımla birlikte, diye getirmesini beklesem de öyle bir şey söylemedi; ben de sol eline kaçamak bir bakış attım ve parmağında nikâh yüzüğü olmadığını görünce büyük bir rahatlama hissi duydum... Öyle ki, bunun hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatmam gerekti kendime. "Ya sen? Millie'yle Londra'yı gezmeye mi geldiniz?"

"Pek sayılmaz. Ben Wimbledon'da oturuyorum, ama hafta sonları sık sık Millie'yi buraya getiririm."

"Millie seninle birlikte mi yaşıyor?"

"Hayır, hafta içinde yatılı okulda kalıyor. Hafta sonları çoğunlukla onunla birlikte olmaya çalışıyorum, ama işim gereği çok sık seyahat ettiğim için her zaman mümkün olmuyor bu. Neyse ki Millie'yle birlikte olmadığım zamanlarda onunla ilgilenen harika bir bakıcısı var. Tabii anne ve babamız da..."

"Heyecan verici bir işin varmış gibi konuştun... Ne iş yaptığını sorabilir miyim?"

"Meyve satın alımı yapıyorum." Jack aklı karışmışçasına bir ifadeyle baktı bana. "Harrods için."

"Ve sık sık seyahat ediyorsun?"

"Meyveleri Arjantin ve Şili'den alıyorum."

"İlginç bir iş olmalı."

"Öyle" diyerek onunla aynı fikirde olduğumu belirttim. "Ya sen?"

"Ben avukatım."

Sohbetimizden sıkılan Millie kolumu çekiştirmeye başladı. "Grace, içecek... Ve dondurma. Sıcak geldi."

Jack'e bakıp özür dilercesine bir ifadeyle gülümsedim. "Korkarım ki gitmem gerek. Millie'yle dans ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Millie ve seni çay içmeye götürmeme izin verirsin belki..." Jack diğer yanımda oturan Millie'yi görmek için öne doğru eğildi. "Ne dersin Millie? Çay içmek ister misin?"

Millie ışıl ışıl bir yüzle "Meyve suyu" dedi. "Çay değil, meyve suyu. Çay sevmiyorum."

Jack "Meyve suyu olsun, o zaman" diyerek ayağa kalktı. "Gidelim mi?"

"Hayır" diye karşı çıktım. "Yeterince nazik davrandın zaten."

"Lütfen. Israr ediyorum." Jack Millie'ye döndü. "Millie, pasta sever misin?"

Millie heyecanla salladı başını. "Evet, pastaya bayılırım."

"Karar verilmiştir, o zaman."

Millie ve ben kol kola, Jack yanımızda, parkın içinden geçip restorana yürüdük. Bir saat sonra ayrıldığımızda, Jack'le perşembe akşamı akşam yemeğinde buluşmak üzere sözleşmiştik. Ve sonra Jack, hızla hayatımın kalıcı bir parçası haline geldi. Ona âşık olmak hiç de zor değildi; hoş bulduğum es-

ki moda bir tarzı vardı: Kapıları tutuyor, paltomu giyerken yardımcı oluyor, çiçek gönderiyordu. Beni özel hissettiriyor, bana değer veriyor, hepsinden öte Millie'ye tapıyordu.

İlişkimiz üç ayı doldurduğunda onu ailemle tanıştırmamı istedi. Anne ve babamla aramızın çok iyi olmadığından bahsetmiştim ona, o yüzden bu talebi karşısında biraz afalladım. Esther'e yalan söylemiştim. Annem ve babam başka çocuk istememişler, Millie doğduğunda onu kesinlikle reddetmişlerdi. Çocukken bir kardeşim olsun diye anne ve babamın başının etini o kadar çok yemiştim ki bir gün beni karşılarına alıp artık çocuk istemediklerini açık açık söylemişlerdi. Bu yüzden annem, yaklaşık on yıl sonra hamile olduğunu anladığında dehşete düştü. Annemin bebek beklediğini, hamileliğin ilerlemiş safhalarında kürtaj yaptırmanın riskleri hakkında babamla yaptıkları konuşmaya kulak misafiri olduğumda anlamış, çocukluğumdan beri sahip olmayı istediğim kardeşimden kurtulmak istediklerini düşünüp öfkeden deliye dönmüştüm.

Çok tartıştım onlarla; annemin kırk altı yaşında olduğunu, o yaşta hamileliğin ciddi riskler taşıdığını söylediler bana. Ben de annemin zaten beş aylık hamile olduğunu ve o yaşta kürtaj yaptırmanın yasadışı, hatta –annemle babam Katolik olduklarından– ölümcül bir günah olduğunu söyledim onlara. Annemin duyduğu suçluluk duygusu sayesinde ve Tanrı'nın yardımıyla, sonunda kazanan ben oldum. Annem gönülsüzce de olsa hamileliğini sürdürdü.

Millie bazı sağlık sorunlarıyla doğup Down sendromlu olduğu anlaşılınca, anne ve babamın onu reddetmesini anlamakta zorluk çektim. İlk gördüğüm anda âşık olmuştum ona; benim nazarımda diğer bebeklerden hiçbir farkı yoktu. Annem ağır bir depresyona girince Millie'nin günlük bakımını ben üstlendim; okula gitmeden önce mamasını verip altını değiştiriyor, öğlen eve geldiğimde aynı süreci tekrarlıyor-

dum. Millie üç aylık olduğunda, annem ve babam onu evlatlık verip her zaman akıllarında olan şeyi yapacaklarını ve anneannemle dedemin yaşadığı Yeni Zelanda'ya taşınacaklarını söylediler. Tabii ben buna karşı çıkıp kıyameti kopardım; üniversiteye gitmeyerek evde kalacağımı ve Millie'ye bakacağımı söyledim onlara. Ama evlatlık verme süreci başlamıştı ve annemler beni dinlemeyi reddettiler. Bunun üzerine çok miktarda ilaç aldım. Bu, ne kadar ciddi olduğumu anlamaları için yaptığım aptalca bir şey, çocukça bir girişimdi, ama bir şekilde işe yaradı. O dönemde on sekiz yaşına basmıştım, sosyal hizmet uzmanlarının da yardımıyla Millie'den sorumlu kişi oldum; ebeveynlerimin maddi desteğiyle onu en iyi şekilde yetiştirecektim.

Adımlarımı birer birer attım. Millie için yaşadığımız mahalledeki kreşte yer bulunca yarı zamanlı bir işte çalışmaya başladım. İlk işim bir süpermarket zincirinin meyve satın alma departmanında çalışmaktı. Millie on bir yaşına gelince, onu tımarhaneden farksız olduğunu düşündüğüm bir yere yerleştirmeyi önerdiler; dehşete düştüm ve aileme onun için daha uygun bir yer bulacağımı söyledim. Millie'yle birlikte saatler geçirip bağımsız bir birey olmayı öğrettim ona; ben olmasam böyle bir şansı olur muydu, emin değilim. Onun toplumla kaynaşmasını zorlaştıran şeyin zekâsından çok, dil sorunu olduğunu hissediyordum.

Millie'yi kabul edecek iyi bir okul bulmak, uzun ve zorlu bir mücadeleydi. Bunu başarmamın tek nedeni, uzun çabalar sonunda bulduğum okul müdiresinin, tesadüfen Down sendromlu bir erkek kardeşe sahip, ileri görüşlü ve açık fikirli bir kadın olmasıydı. Onun yönettiği özel yatılı kız okulu Millie için biçilmiş kaftandı, ama aynı zamanda pahalıydı da. Ailem okul parasını karşılayamayacağı için, onlara bunu benim yapacağımı söyledim. Birçok şirkete, iyi ve maaşı dolgun bir işe neden ihtiyaç duyduğumu anlatan bir mektup eş-

liğinde eğitim ve kariyer özgeçmişimi gönderdim ve sonunda Harrods'ta işe alındım.

Seyahat etmek işimin bir parçası haline geldiğinde –ki bu özgür olmakla bağdaştırdığım ve üstüne atladığım bir fırsattı– anne ve babam benim evde olmadığım hafta sonları Millie'ye bakamayacaklarını söylediler. Ama onu okulda ziyaret edeceklerdi, diğer zamanlarda ise bakıcısı Janice ilgilenecekti onunla. Millie'nin okuldan sonra nereye gideceğiyle alakalı bir sonraki sorun ise ufukta belirmeye başladığında, ailemin nihayet Yeni Zelanda'ya göç edebilmesi için Millie'yi yanıma alacağıma söz verdim. Annem ve babam o andan itibaren günleri saymaya başladılar. Onları suçlamadım; annem ve babam beni ve Millie'yi kendilerince sevdiler; biz de onları... Ama çocuk yetiştirmeye uygun karakterde insanlar değillerdi kesinlikle.

Jack ailemle tanışmak konusunda son derece kararlı olduğundan, anneme telefon açıp pazar günü müsait olup olmadıklarını sordum. Kasım ayının sonlarına doğruydu; Millie'yi de yanımıza alarak evlerine gittik. Bizi pek coşkulu bir biçimde karşılamasalar da, annemin, Jack'in son derece ölçülü tavırlarından etkilendiğini, babamınsa Jack'in ilk baskı kitap koleksiyonuna gösterdiği alakadan memnun olduğunu görebiliyordum. Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra evden ayrıldık; Millie'yi okuluna bıraktığımızda akşam olmak üzereydi. O haftanın sonuna doğru çıkacağım Arjantin seyahati öncesi birkaç günüm yoğun geçeceği için niyetim doğrudan eve gitmekti, ama Jack Regent's Park'ta yürüyelim dediğinde, hava kararmış olmasına rağmen seve seve kabul ettim. Seyahate çıkmayı dört gözle beklediğim söylenemezdi; işim gereği sürekli seyahat etmek Jack'le tanıştığımdan beri gözümde eski büyüsünü yitirmişti, çünkü baş başa geçirdiğimiz zamanın çok kısıtlı olduğunu düşünüyordum. Bir araya geldiğimizde genellikle ya arkadaşlarımızla, ya da peşimizde Millie ile geziyorduk.

Bir süre yürüdükten sonra "Ailemle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Mükemmel insanlar" diyerek gülümsedi.

Kullandığı kelime ilgimi çekti. Kaşlarımı çatarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Tam tanışmayı umduğum türde insanlar diyebilirim."

Anne ve babamın bizi çok da heyecanla karşıladıkları söylenemezdi; acaba alaycı mı davranıyor diye Jack'e şöyle bir baktım. Ama sonra kendi anne ve babası hakkında anlattıkları geldi aklıma; birkaç yıl önce ölen ebeveynleri Jack'le son derece mesafeliymişler. Jack'in, anne ve babamın bizi pek de sıcak olmayan karşılamalarını itici bulmak bir yana, takdirle karşılamasının nedeninin bu olduğunu anladım.

Biraz daha yürüdük, Jack sahnenin bulunduğu ve Millle ile dans ettiği yere geldiğinde beni durdurdu.

"Grace, benimle evlenme şerefini bahşeder misin?" diye sordu.

Evlenme teklifi öylesine beklenmedikti ki ilk tepkim şaka yaptığını düşünmek oldu. İlişkimizin bir gün evliliğe gideceği yönünde gizliden gizliye bir umut besliyor olsam da, bu gelişmenin bir iki yıl sonra yaşanacağını sanmıştım. Tereddüdümü sezen Jack beni kollarına aldı.

"Seni burada Millie'nin yanında, çimenlerin üstünde gördüğüm andan beri hayatım boyunca beklediğim kadın olduğunu biliyordum. Karım olman için daha fazla beklemek zorunda kalmayı istemiyorum. Ailenle tanışmayı istedim, çünkü babanın onayını almayı umut ediyordum. O da seve seve onay vereceğini söyledi bana."

Babamın, kızının, henüz tanıştığı ve hakkında hiçbir şey bilmediği biriyle evlenmesini böylesine rahatlıkla kabul etmiş olması güldürdü beni. Ama orada Jack'in kolları arasında durup, evlenme teklifi karşısında duyduğum sevincin rahatsız edici bir kaygıyla azaldığını hissettiğim ve bu duygu-

nun Millie'den kaynaklandığını fark ettiğim sırada Jack tekrar konuşmaya başladı. "Grace, cevap vermeden önce sana söylemek istediğim bir şey var." Jack o kadar ciddiydi ki, eskiden evli veya çocuk sahibi olduğundan, hatta çaresi olmayan bir hastalığa yakalandığından söz edeceğini sandım. "Bilmeni istiyorum ki nerede yaşarsak yaşayalım, Millie için her zaman yerimiz olacak."

"Senden bunu duymuş olmanın benim için neler ifade ettiğini bilemezsin" dedim, gözlerim yaşla dolarken. "Teşekkür ederim."

"Eee, benimle evlenecek misin?" diye sordu.

"Evet, tabii evleneceğim."

Jack cebinden bir yüzük çıkardı, elimi tutup yüzüğü parmağıma taktı. "Ne zaman?" diye mırıldandı.

"Sen ne kadar çabuk olmasını istersen, o zaman." Tek taş elmas yüzüğe baktım. "Jack, harikulade bir şey bu!"

"Beğendiğine sevindim. Peki, mart ayı içinde bir güne ne dersin?"

Birden kahkahaya boğuldum. "Mart mı? Düğünü bu kadar kısa zamanda nasıl organize etmeyi düşünüyorsun?"

"Çok zor olmayacak. Davet için aklımda bir yer var aslında; Hecclescombe'da Cranleigh Park. Özel yazlık bir köşk; sahibi de arkadaşım olur. Gerçi orayı sadece aile üyelerinin düğün davetleri için açıyor, ama bir sorun çıkmayacağını biliyorum."

Büyük bir sevinçle "Harika" dedim.

"Tabii sen çok sayıda arkadaşını davet etmek istemiyorsan..."

"Hayır, annem babam ve birkaç arkadaşım sadece."

"Tamamdır o zaman."

Jack daha sonra beni eve bırakırken, ertesi akşam birlikte bir şeyler içmeyi teklif etti ve ben çarşamba günü Arjantin'e gitmeden önce konuşmak istediği birkaç şey olduğundan söz etti.

"İstersen eve gelebilirsin, şimdi de konuşabiliriz" dedim.

"Korkarım ki dönmem gerekiyor. Yarın sabah erken kalkacağım." Hayal kırıklığına uğramıştım; bu hissi bir türlü atamıyordum üstümden. Bunu fark etmiş olmalı ki "Eve gelip geceyi seninle birlikte geçirmekten daha çok istediğim başka bir şey yok" dedi, "ama akşam göz atmam gereken dosyalar var."

"Henüz yatağını bile paylaşmadığım bir adamla evlenmeyi kabul ettiğime inanamıyorum" diye söylendim.

"Madem öyle, Arjantin'den döndükten sonraki hafta sonu birkaç günlüğüne uzaklara kaçmaya ne dersin? Millie'yi öğle yemeğine çıkarır, sonra onu okuluna bırakıp Cranleigh Park'ı ziyaret eder ve şehir dışında akşamı geçireceğimiz bir otel buluruz. Olur mu?"

"Tabii, olur." Minnetle başımı salladım. "Yarın akşam nerde buluşalım?"

"Connaught'taki bara ne dersin?"

"İşten çıkıp doğrudan oraya gidersem, yedi civarında varmış olurum herhalde."

"Harika."

Ertesi günün büyük bölümünü, Arjantin'e gitmeden önce Jack'in benimle ne konuşmak istediğini merak ederek geçirdim. Benden işten ayrılmamı veya Londra dışına taşınmamızı isteyeceği aklıma gelmedi hiç. Evlendikten sonra olabildiğince uzun bir süre bu şekilde devam edeceğimizi, tek farkın, daha merkezi bir yerde bulunduğu için, onun dairesinde yaşamak olacağını sanmıştım. Evlilik teklifi başımı döndürmüştü. Ne büyük bir şoka girdiğimi gören Jack durumu açıklamaya çalıştı, bir gün önce aklıma gelen şeye dikkatimi çekerek, birbirimizi tanıdığımız üç ay boyunca baş başa ne kadar az zaman geçirdiğimizden dem vurdu.

"Birbirimizi yine göremeyeceksek evlenmenin ne anlamı var?" dedi. "Şimdiki düzende devam edemeyiz; daha da

önemlisi, ben böyle olmasını istemiyorum. Bir şeyler değişmeli... Ve çok geçmeden çocuk sahibi olacağımızı umuyorum..." Durdu. "Çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Evet, Jack. Tabii ki istiyorum" diyerek gülümsedim.

"Rahatladım." Elimi tuttu. "Seni Millie ile ilk gördüğümde harika bir anne olacağını anlamıştım. Sayende baba olabilmem için çok fazla beklemek zorunda kalmayacağımı umuyorum." Aniden içim, Jack'in çocuğunu doğurma arzusuyla doldu; bu duygunun altında ezildiğimi hissederken nutkum tutuldu. Bunu gören Jack "Bilmiyorum, belki birkaç yıl beklemek istersin" diye devam etti, tereddütlü bir biçimde.

Sonunda konuşmayı becerip "Sorun o değil" dedim. "Millie hâlâ okuldayken işimden nasıl ayrılacağımı bilemiyorum sadece. Okul parasını ben ödüyorum, anlatabildim mi, o yüzden bir buçuk yıl kadar daha işten ayrılamam."

Jack kararlı bir ifadeyle "On sekiz ay daha çalışman için kesinlikle bir neden yok" dedi. "Millie biz balayından döndükten hemen sonra yanımıza taşınabilir."

Suçlu bir ifadeyle baktım yüzüne. "Millie'yi çok sevsem de, önce seninle baş başa zaman geçirmek isterim biraz. Zaten okulunu çok seviyor; onu oradan bir yıl erken koparmak yazık olur." Bir an düşündüm. "Okuluyla konuşup bu konuda ne düşündüklerini öğrenmeye ne dersin?"

"Tabii. Millie'nin fikrini de alabiliriz. Hemen yanımıza taşınmak isterse, özellikle ben çok mutlu olacağım. Ama herkes şimdilik onu yerinden etmemenin en iyisi olacağını düşünüyorsa, okul parasını karşılamakta ısrar ediyorum. Sonuçta, kısa bir süre sonra baldızım olacak." Elimi tuttu. "Yardımcı olmama izin vereceksin, söz mü?"

Çaresizce baktım ona. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme. Yapman gereken tek şey, istifa konusunu düşüneceğine dair bana söz vermek. Evlendikten sonra seni görememek gibi bir şeyi kabullenemem. Şimdi

söyle bakalım; nasıl bir ev istersin? Bunu bilmeliyim, çünkü, izin verirsen, düğün hediyesi olarak sana hayallerinin evini almak istiyorum."

"Bunu daha önce hiç düşünmedim" diye itiraf ettim.

"Eh, şimdi düşünmeye başla o zaman, çünkü önemli. Büyük bir bahçe, yüzme havuzu, çok sayıda oda... Ne istersin?"

"Büyük bir bahçe kesinlikle olmalı. Yüzme havuzu olup olmaması önemli değil, oda sayısına gelince; kaç çocuğumuz olacağına bağlı olarak değişir."

Jack "Bir sürü odaya ihtiyacımız olacak, demek ki" diyerek gülümsedi. "Her gün işe rahat gidip gelebilmek için Londra'ya oldukça yakın Surrey'de oturmayı tercih ederim. Ne dersin?"

"Sen mutlu olduktan sonra herhangi bir yer olabilir. Peki, sen ne düşünüyorsun, nasıl bir evde oturmak isterdin?"

"Güzel bir şehre yakın, ama gürültüden rahatsız olmayacağımız kadar da uzakta bir yerde... Ben de senin gibi büyük bir bahçesi olan, gözlerden uzak kalabilmemiz için tercihen etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir evde oturmak isterim. Çalışma odası ve eşyalarımı koyabileceğim bir bodrum katı da olsun, tabii. Aklıma gelenler bunlar..."

"Güzel bir mutfak da" dedim. "Her sabah kahvaltı edebileceğimiz terasa açılan bir mutfak ve oturma odasında gerçek odun ateşinde ısınacağımız büyük bir şömine... Millie için de sarı bir oda."

Jack evrak çantasından boş bir kâğıt çıkarıp "Hayal ettiğimiz evin planını çizmeye ne dersin?" diye sordu. "Böylece elimde bir rehber olur."

İki saat sonra beni taksiye bindirdiğinde bakımlı bahçeleri, terası, üç misafir odası, şöminesi, aralarında Millie'nin sarı odası da olmak üzere beş odası, üç banyosu, çatısında küçük, yuvarlak penceresi olan harikulade bir evin çizimini tamamlamıştı bile.

"Hodri meydan; bakalım ben Arjantin'den dönünceye kadar böyle bir ev bulabilecek misin?" diyerek güldüm.

Jack beni öpmeden önce "Elimden gelenin en iyisini yapacağım" diye söz verdi.

Sonraki birkaç hafta göz açıp kapayıncaya dek geçti. Arjantin'den döndükten sonra istifamı verdim ve evimi satışa çıkardım. Yurt dışındayken zamanımı her detayı dikkatlice düşünerek geçirmiş, Jack'in teklifini kabul etmenin doğru olacağından bir an bile şüphe etmemiştim. Onunla evlenmek istediğimi biliyordum, bir sonraki bahara şehir dışında harikulade bir evde yaşayacağım, belki de ilk bebeğimize hamile olacağım düşüncesinin heyecanını yaşıyordum. On üç yıldır hiç durmaksızın çalışmış, bir gün gelip de sıkıntılarımı aşabilecek miyim, diye merak edip durmuştum. Millie benimle birlikte yaşamaya başladıktan sonra eskisi gibi seyahat edemeyeceğimi, arada yaptığım gibi geç saatlere kadar çalışamayacağımı bildiğim için, sonunda kendimi nasıl bir işte bulacağım konusunda hep endişe duyardım. Ancak tüm bu endişelerim birden yok oldu ve arkadaşlarıma ve aileme göndereceğim düğün davetiyelerini seçerken kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissetmeye başladım.

Günümüz

Jack her zamanki titizliğiyle sabah on buçukta yatak odasına gelip saat tam on birde yola çıkacağımızı söylüyor bana. Tam zamanında hazırlanamamak gibi bir endişem yok. Çoktan duşumu aldım, o yüzden giyinmek ve makyaj yapmak için yarım saatlik bir süre yeter de artar bile. Duş almak rahatlattı beni biraz; saat sekizde uyandığımdan beri kalbim küt küt atıyor sürekli. Millie'yi göreceğime inanmakta zorluk çekiyorum. Sonra her zamanki tedbirli duruşumla her şeyin olabileceğini hatırlatıyorum kendime. Ancak Jack'e gösterdiğim yüzümde, içimde kopan fırtınaları ifşa edecek hiçbir belirti yok. Gayet sakin ve soğukkanlı görünüyorum; Jack yana çekilip içeri girmem için bana yol verirken, birazdan dışarı eğlenmeye gitmek üzere olan sıradan bir kadından farkım yok.

Jack elbiselerimin asılı olduğu yandaki odaya kadar takip ediyor beni. Duvar boyunca uzanan büyük dolaba yürüyor, aynalı kapağını yana kaydırıp çekmecelerinden birini çekiyor ve içinden krem rengi bir sutyenle, Jack'in geçen hafta satın aldığı, onunla uyumlu renkte bir külot seçiyorum. Başka bir çekmeceden ise tayt yerine tercih ettiğim ten rengi çorap alıyorum. Pijamalarımı çıkarır, külot ve çorabımı giyerken, Jack oturduğu iskemleden beni izliyor. Sonra dolabın diğer kapısını açıyor, bir süre önünde duruyor ve rengine göre

ayrılıp özenle asılmış onca giysiye bakıyorum. Mavi elbisemi uzun zamandan beridir giymedim; bu, gözlerimle aynı renk olduğu için Millie'nin de çok sevdiği bir elbise... Elbiseyi dolaptan çıkarıyorum.

Jack "Krem renkliyi giy" diyor. Jack'in renksiz elbiseler giymemi tercih ettiği doğru, o yüzden mavi elbiseyi yerine asıp krem renkli olanını giyiyorum.

Ayakkabılarım gardırobun bir başka tarafında, rafların üstündeki şeffaf kutularda duruyor. Bej rengi, topuklu bir çift ayakkabı seçiyorum. Öğle yemeğinden sonra genellikle yürüyüşe çıktığımız için düz ayakkabı daha kullanışlı olur aslında, ama Jack ister gölün etrafında yürüyüşe çıkalım, ister arkadaşlarımızla yemeğe, her zaman zarif ve şık olmamdan hoşlanır. Topuklu ayakkabıları ayağıma geçiriyor, raftan giysilerimle uyumlu bir çanta alıp Jack'e veriyorum. Makyaj masasına gidip oturuyorum. Makyajımı bitirmem fazla uzun sürmüyor; biraz göz kalemi, biraz allık, biraz da ruj... Hâlâ on beş dakika zamanımız var, zaman doldurmak için biraz oje sürmeye karar veriyorum. Makyaj masasının üstünde dizili şişelerden pembe renklisini seçerken, içimden, keşke şişeyi yanımda götürsem de Millie'nin tırnaklarına da sürsem, diye geçiriyorum. Millie buna bayılırdı, biliyorum. Tırnaklarım kuruyunca ayağa kalkıyor, Jack'ten çantamı alıp aşağıya iniyorum.

Jack koridora geldiğimizde "Hangi paltoyu giymek istersin?" diye soruyor.

"Bej rengi yün paltomu, galiba" diyorum.

Jack paltoyu vestiyerden alıp giymeme yardım ediyor. O bana bakarken ben düğmelerini ilikliyor, ceplerini tersyüz ediyorum. Jack ön kapıyı açıyor; kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra peşinden arabaya doğru yürüyorum.

Mart ayının sonlarına gelmiş olmamıza rağmen hava soğuk. Havayı içgüdüsel biçimde iyice içime çekmek ve yutkun-

mak geliyor içimden. Böyle yapmak yerine, kendime önümde koca bir gün olduğunu hatırlatıyor ve bu düşünceyle mutlu oluyorum. Dışarıda böyle bir gün geçirme imkânını çok zor elde ettim, o yüzden tadını çıkarmaya niyetliyim. Arabaya geldiğimizde, Jack'in uzaktan kumandayı çalıştırmasıyla evimizin önündeki büyük, siyah kapılar yavaş yavaş açılıyor. Jack arabanın yolcu tarafına yürüyüp bana kapıyı tutuyor. Ben arabaya girerken, evin önünden koşarak geçen bir adam kapıdan içeri bize bakıyor. Onu tanımıyorum, ama Jack adama günaydın diyor, adamsa –ya konuşamayacak kadar nefes nefese olduğundan ya da kalan mesafe için enerjisini saklamaya çalıştığından– ona elini sallayarak karşılık veriyor. Jack kapımı kapatıyor ve bir dakika içinde dışarı çıkıyoruz. Kapılar arkamızdan salınarak kapanırken, bir an başımı çevirip Jack'in benim için satın aldığı harikulade eve şöyle bir bakıyorum; o eve başkalarının baktığı gözle bakmaktan hoşlanıyorum çünkü.

Londra'ya doğru yol almaya başlıyoruz; yolda aklım, dün akşam ev sahipliğini yaptığımız akşam yemeği davetine gidiyor. Sorun çıkabilecek onca şey varken bu işin altından nasıl kalkabildiğim benim için hâlâ bir muamma.

Jack "Sufleler kusursuzdu" derken, önceki akşamı düşünen tek kişinin ben olmadığımı anlatıyor sanki. "Serviste bir gecikme yaşanabileceğini tahmin etmen ve bu durumu hesaplamaya dahil etmen zekiceydi, hem de çok. Ama Esther senden pek hoşlanmışa benzemiyor. Nedenini merak ettim doğrusu."

Kelimelerimi dikkatle seçmem gerektiğini biliyorum. "Kusursuzluğu takdir etmeyi bilmiyor da ondan" diyorum.

Bu Jack'i memnun eden bir cevap. Hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başlıyor; ben camdan dışarıya bakıp manzarayı seyrederken, Esther'i düşündüğümü fark ediyorum. Başka koşullar altında olsa ondan hoşlanırdım muhtemelen. Ama

su götürmez zekâsı, onu benim gibi biri için tehlikeli hale getiriyor. Çünkü olay, ilk düşündüğüm gibi, kusursuzluğu takdir etmemesi değil, daha çok, bundan kuşkulanmış olması.

Yaklaşık bir saat sonra Millie'nin okuluna varıyoruz. Bu süre boyunca Jack'in müvekkili Dena Anderson'ı düşünüyorum. Kadın hakkında, yakın bir zamanda varlıklı bir hayırseverle evlendiğinden başka bir şey bilmiyorum. Kocası çeşitli hayır işleri yapan, saygın biri; bu nedenle karısına şiddet uygulayacak tipte biri gibi görünmüyor. Yine de dış görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini çok iyi biliyorum; zaten Jack kadını müvekkili olarak kabul ettiğine göre, elinde çok güçlü bir koz olmalı. Kaybetmek, bana hatırlatmaktan hiç vazgeçmediği üzere, Jack'in lügatinde yazmayan bir kelime.

Millie'yi bir aydır görmüyoruz; kardeşim sarı şapka ve sarı eşarba sarınmış halde –sarı onun en sevdiği renktir– bakıcısı Janice ile birlikte ön kapının dışındaki bankta sabırsızlıkla beni bekliyor. Arabadan dışarı çıkınca, yaşla dolmuş parlayan gözleriyle koşarak yanıma geliyor. Ona sıkıca sarılırken Jack'in bizi izlediğinin farkındayım. Janice de bize katılıyor; Jack'in ona, Millie'yi hayal kırıklığına uğratacağını bildiğimiz halde, beni yatağa seren gripten tamamen kurtulana dek onu görmeyi göze alamadığımızı söylediğini duyuyorum. Janice Jack'i doğru olanı yaptığımız konusunda rahatlatarak, Millie'ye neden gelemediğimizi açıkladığını söylüyor.

"Ama onun için çok zor oldu" diye itiraf ediyor. "İkinize de tapıyor çünkü."

Jack Millie'ye şefkatli bir ifadeyle gülümserken "Biz de ona tapıyoruz" diyor.

Alçak bir sesle "Millie, Jack'e merhaba desene" diye hatırlatıyorum ona. Millie kollarımdan kurtulup Jack'e dönüyor.

Yüzünde büyük bir gülümsemeyle "Merhaba Jack" diyor. "Seni gördüğüme memnun ben."

Jack onu yanağından öperken "Ben de seni gördüğüme çok memnun oldum" diyor. "Bir süredir neden gelemediğimizi anlıyorsun değil mi?"

Millie başıyla evetliyor. "Evet, zavallı Grace hasta. Ama şimdi daha iyi."

"Çok daha iyi" diyor Jack. "Millie, sabırlı davranmanın karşılığında sana bir şey getirdim." Elini paltosunun cebine atarken "Ne olduğunu tahmin edebilir misin?" diye soruyor.

"Agatha Christie mi?" Millie'nin kahverengi gözleri mutluluktan aydınlanıyor; polisiye türü sesli kitapları dinlemekten daha çok zevk aldığı başka bir şey yok ne de olsa...

"Zeki kız seni..." Jack cebinden sesli kitabı çıkarıyor. "Sende *On Küçük Zenci* yoktu galiba, değil mi?"

Millie başını iki yana sallıyor.

Janice gülümseyerek "En çok sevdiğim kitaplarından biridir" diyor. "Millie, bu akşam dinlemeye başlayalım mı?"

Millie başıyla evetliyor. "Teşekkür ederim Jack."

Jack "Benim için bir zevkti" diyor. "Ve şimdi en çok sevdiğim iki hanımefendiyi öğle yemeğine götüreceğim. Eee, nerde yemek istersiniz?"

Millie "Otel" diye atılıyor hemen. Onun neden otel dediğini biliyorum, tıpkı Jack'in onun bu isteğini reddedeceğini bildiğim gibi.

Jack, Millie hiçbir şey söylememiş gibi "Neden göl kenarındaki o restorana gitmiyoruz?" diyor. "Ya da şu nefis krep yapan restorana?" Millie'nin yüzü düşüyor. "Hangisini tercih edersin?"

Millie koyu renk saçları yüzüne düşerken "Göl" diye mırıldanıyor.

Millie yolda pek konuşmuyor. Benden arabanın arka koltuğunda onunla birlikte oturmamı istemişti, ama kendisini taksi şoförü gibi hissedeceğini söyleyen Jack nedeniyle ayrı koltuklarda yolculuk ediyoruz.

Restorana varıyoruz; Jack arabayı park edecek bir yer buluyor. Yolda yürürken ikimizi iki yanına alıp ellerimizden tutuyor. Restoran personeli bizi eski dostlarıymış gibi karşılıyor; Millie'yi sık sık buraya getiriyoruz çünkü. Köşede, pencere kenarındaki Jack'in sevdiği yuvarlak masayı gösteriyorlar bize. Jack yüzü pencereye dönük, Millie ve ben onun her iki tarafında, her zamanki düzenimizde oturuyoruz. Mönüyü incelerken, masanın altından bacağımı uzatıp Millie'nin bacağına dokunuyorum; bu benim ona gizli işaretim.

Jack yemek esnasında Millie ile sohbet ediyor, onu görmeye gelemediğimiz hafta sonu neler yaptığını sorarak, konuşması için cesaretlendiriyor. Millie bize Janice'in onu akrabalarının yanına yemeğe götürdüğünü, akşamüstü çay içmek için dışarıya çıktıklarını ve Janice'in arkadaşı Paige'in evine davet edildiklerini söylüyor. Ve ben Millie ile birlikte olamadığım zamanlarda, Janice gibi birinin devreye girip sorumluluğu üstlendiği için bir kez daha Tanrı'ya şükrediyorum.

Millie yemek biter bitmez "Grace gel, yürüyüş?" diye soruyor. "Gölün etrafında."

"Evet, tabii." Peçetemi özenle katlayıp masanın üstüne koyarken, kasıtlı olarak yavaş hareket ediyorum. "Gidelim mi?"

Jack iskemlesini arkaya itiyor. "Ben de geleceğim."

Daha farklı bir şey söylemesini beklemiyor olsam da, büyük bir hayal kırıklığı duygusuyla sarmalanıyorum.

Millie "Ama bütün yolu yürüyeceğiz" diye uyarıyor onu.

"Bütün yolu olmaz" diyerek karşı çıkıyor Jack. "O kadar uzun yürüyüş yapamayız, hava çok soğuk."

"Jack, o zaman sen burada kal" diyor Millie. "Ben Grace'le giderim."

Jack "Hayır" diyor. "Birlikte gideceğiz."

Millie masanın karşısından ciddi bir ifadeyle Jack'e bakıyor. "Jack seni seviyorum" diyor. "Ama Jorj Koony'yi sevmiyorum."

Jack "Biliyorum" diyerek başıyla evetliyor. "Ben de sevmiyorum."

"O çirkin" diyor Millie.

"Evet, çok çirkin" diyerek onaylıyor onu Jack.

Millie kahkahalara boğuluyor sonra.

Gölün çevresinde kısa bir yürüyüş yapıyoruz. Jack ikimizin arasında yürürken Millie'ye, bizimle birlikte yaşamaya geldiğinde kalacağı odayı bitirmeye çalıştığından söz ediyor, Millie odanın sarı mı olduğunu sorduğunda, tabii ki, diye karşılık veriyor.

Jack haklı; hava, çok uzun yürüyüş yapılamayacak kadar soğuk. Yirmi dakika kadar sonra arabanın yolunu tutuyoruz. Okula dönerken Millie daha da suskun; onun da benimle aynı hayal kırıklığını yaşadığını biliyorum. Ayrılırken, bize gelecek hafta onu görmeye gelip gelmeyeceğimizi soruyor; Jack kesinlikle, diye karşılık verirken Janice'in bizi işitme mesafesinde olmasından memnunum.

Geçmiş

Jack ve ben Millie'ye evleneceğimizi söylediğimizde, ilk sorduğu şey nedimemiz olup olmayacağıydı.

Ona sarılarak "Tabii ki olabilirsin" dedim. Jack'in kaşlarının çatıldığını görünce "Sorun yok, değil mi Jack?" diye ekledim.

Jack "Sade bir düğün yapacağız diye düşünmüştüm" dedi, anlamlı bir şekilde.

"Evet, öyle, ama yine de bir nedimeye ihtiyacım olacak."

"Gerçekten mi?"

"Eh, evet" dedim, biraz kafam karışmış halde. "Bu bir gelenektir. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

Jack sesini alçaltarak "Millie için biraz fazla olacağı kanısında değil misin?" dedi. "Gerçekten de bir nedimeye ihtiyacın varsa, neden Kate veya Emily'ye sormuyorsun?"

Millie'nin bizi tedirgin bir ifadeyle izlediğinin farkında olarak "Çünkü Millie'yi istiyorum da ondan" diye üsteledim.

Kısa bir süre sıkıntılı bir sessizlik yaşandı. Sonra Jack "O zaman Millie nedimen olsun" diyerek, yüzünde gülümseme, kollarını ona doğru uzattı. "Haydi, gidip okul müdiresine müjdeyi verelim."

Bayan Goodrich ve Janice evleneceğimizi duyunca çok sevindiler. Bayan Goodrich Millie'yi akşam yemeği öncesinde ellerini yıkamaya gönderdikten sonra –Jack'in Millie'nin

bir an evvel yanımıza taşınmasından büyük mutluluk duyacağını defalarca tekrarlamasına rağmen– Millie için en iyisinin, en başından beri planlandığı gibi on sekiz yaşına basıncaya dek, yani on beş ay daha okulda kalmak olacağını söyledi. Bayan Goodrich'in, evlendikten sonra baş başa biraz zaman geçirmemizin bizim için iyi olacağını ifade etmesinden de mutlu oldum ve o an, zaman kaybetmeden yeni bir aile kurmak gibi bir beklenti içinde olduğumuzu tahmin edip etmediğini merak ettim.

Kısa bir süre sonra Cranleigh Park'ın olduğu yere, Hecclescombe'ye doğru yola koyulmuştuk bile. Cranleigh Park harikulade bir yerdi; Jack'in bana anlattığı kadar vardı ve düğün için kusursuz bir ortamdı. O güzelim köşklerini bize açtıkları için Jack'in arkadaşları Giles ve Moira'ya müteşekkirdim. Öğleden sonrası ve akşamı böylesine güzel bir ortamda geçirecek davetlilerin hiçbirinin Londra'dan yapacakları kırk dakikalık araba yolculuğunu sorun etmeyeceğini düşünüyorduk; özellikle de Giles ve Moira'nın büyük bir nezaket gösterip akşam yemeği sonrası Londra'ya dönmeyi göze alamayacak davetlileri misafir edebileceklerini söylemelerinden sonra... Londralı bir yemek şirketi tarafından hazırlanıp servis edilecek elli kişilik mönüye karar vermek için orada bir iki saat geçirdikten sonra köşkten ayrıldık ve Jack'in, ben Arjantin'deyken yer ayırttığı otele gitmek üzere yola koyulduk.

Jack'in beni yatağa atması için sabırsızlanıyordum, ama önce akşam yemeğini halletmeliydik; rezervasyon saatine ucu ucuna yetişmiştik çünkü. Yemek son derece lezizdi, ama içim kıpır kıpır ediyor, bir an evvel odaya çıkmak istiyordum.

Duş yaptım; sevişmek için can atıyordum, banyodan çıkmıştım ki Jack'in yatakta uykuya daldığını görerek büyük bir şaşkınlık yaşadım. Çok yorgun olduğunu bildiğim için insaflı davranıp onu uyandırmadım; akşam yemeği sırasında iş

yükünün fazlalığı nedeniyle bu hafta sonunu neredeyse iptal etmek durumunda kalacağını, ama beni hayal kırıklığına uğratmak istemediğini itiraf etmişti. İki saat sonra kendine geldiğinde uyuyakaldığı için yerin dibine geçti; sonra beni kollarına aldı ve benimle sevişti.

Ertesi sabahın büyük bölümünü yatakta geçirdik, hafif bir öğle yemeğinden sonra Londra'ya gitmek üzere yola koyulduk. Yakında yapacağımız düğünün telaşı içinde –ki bu, hafta boyunca Jack'i görmeyeceğim anlamına geliyordu– onunla baş başa kalabildiğim için mutluydum. Ve Jack'i göremeyecek olmam bana, iki ay önce başladığım tabloyu tamamlama fırsatı veriyordu. Tablo üzerinde çalışmak için nadiren zaman bulabildiğimden, onu Jack'e en başta niyetlendiğim gibi Noel değil, düğün hediyesi olarak vermeyi kabullenmiştim, ama Jack'in akşamları meşgul olması ve bavullarımın süresiz olarak dolabın arkasında tıkılı kalması nedeniyle Noel gününe yetiştirmeyi başardım. Jack beğenirse, tablonun yeni evimizin duvarlarını süsleyeceğini umuyor, onu, yaptırmayı istediğimiz şöminenin üstünde asılı halde hayal edebiliyordum.

Bu büyük bir tabloydu ve ilk bakışta kırmızının farklı tonlarıyla, onların içinden geçen minik gümüşi darbelerle oluşturulmuş soyut bir tasarım olarak görünüyordu. Çok sayıda kırmızının, aslında uçan ateşböcekleri olduğunun ayırdına ancak yakından bakıldığında varılabiliyordu. Ve çok sayıda kırmızının yağlıboyayla değil, tabloyu tamamlamadan önce beyaz vernikle sırladığım rujla yaratıldığını sadece Jack ve ben bilecektik.

Resim yapmayı sevdiğimden Jack'e hiç bahsetmemiş, Jack mutfağımda asılı duran tuvallerden birinden çok hoşlandığını ifade ettiğinde bile onu yapan kişinin ben olduğumu söylememiştim. Noel Günü –ona verdiğim tabloyu beğendiğinden emin olduktan sonra– *Ateşböcekleri*'ni benim yaptı-

ğımı, ayrıca tabloyu, kırmızının farklı tonlarında ruj sürüp yüzlerce kez öperek yarattığımı da söylediğimde beni öylesine büyük bir övgü yağmuruna tuttu ki, onu şaşırtmayı başardığıma mutlu oldum. Resim yapmamdan çok memnun olduğunu, yeni evimize taşınır taşınmaz bütün duvarları eserlerimle donatmamı beklediğini söyledi.

Evim çabucak satıldı. Jack'ten, satıştan elime geçen parayı Spring Eaton'da bulduğu evimiz için harcamasını istedim, ama o, evin bana düğün hediyesi olduğunu hatırlatarak bu isteğimi geri çevirdi. Jack son derece sessiz, sakin Spring Eaton köyünü, Adam ve Diane'i bir pazar günü arabayla evlerine bırakırken keşfetmiş ve köyün Londra'nın otuz kilometre güneyindeki konumunu ideal bulmuştu. Taşınmadan önce yapılması gereken ufak tefek işler olduğundan, balayımızdan dönene dek evi görmeme izin vermedi. Nasıl bir yere benzediğini söylemesi için başının etini yediğimde gülümseyip harikulade olduğunu söylemekle yetindi. Evin birlikte çizdiğimiz plandaki gibi olup olmadığını sorduğumda ise gayet ciddi bir tavırla, elbette öyle, diye karşılık verdi. Evimin satışından gelen parayı, ona düğün hediyem olarak yeni evimize mobilya almak için kullanmak istediğimi söyledim; uzun uzun dil döktüm ve sonunda kabul etti. Hiç görmediğim bir ev için alışveriş yapmak tuhaftı tabii, ama Jack ne istediğini tam olarak biliyordu ve ben onun zevkinde bir kusur bulamadım.

Evlenmeden bir ay önce işimden ayrıldım ve Jack'e bir hafta sonra, şakayla karışık, evde hiçbir şey yapmadan oturmak gibi bir yeniliğin artık esprisini kaybettiğinden dem vurdum. Jack bu konuşmamın ertesinde, bir gün elinde kırmızı kurdeleli bir kutuyla kapımın önünde bitiverdi. Kutuyu açınca, içinde, gözünü bana dikmiş üç aylık bir Labrador yavrusu olduğunu gördüm.

Yavruyu kutudan çıkarırken "Jack, bu dünya sevimlisi bir

şey!" diye çığlık attım. "Nereden aldın? Senin mi?"

"Hayır, senin" dedi Jack. "Seni meşgul edecek bir şey..."

"Bundan kesinlikle emin olabilirsin" diyerek güldüm. Yavruyu yere bırakınca koridorda koşuşturmaya, etrafı kendince keşfetmeye başladı. "Ama Tayland'da balayındayken onu ne yaparım, bilmiyorum. Annemlerden ona bakmasını isteyebiliriz, ama kabul ederler mi emin değilim."

"Merak etme ben her şeyi ayarladım. Biz yokken evimize göz kulak olacak birini buldum. Evi o halde bırakmak istemedim, hâlâ gelmesini beklediğimiz mobilyalar var; kadın biz dönene kadar evde kalacak. Ondan Molly'ye de bakmasını isteyeceğim."

"Molly mi?" Yavruya baktım. "Evet, bu isim ona çok yakışıyor. Millie hep bir köpek isterdi, bayılacak buna. Millie ve Molly... Kulağa çok hoş geliyor!"

Jack başını sallayarak "Ben de tam böyle düşünmüştüm" dedi.

"Millie bu köpeği çok sevecek."

"Peki, ya sen? Sen de sevecek misin?"

"Tabii ki seveceğim!" Molly'yi kucağıma aldım. "Şimdiden sevmeye başladım bile." Molly yüzümü yalamaya başlayınca güldüm. "Tayland'a giderken onu burada bırakmak hiç kolay olmayacak."

Jack "Ama geri döndüğümüzde onu tekrar görmekten ne kadar mutlu olacaksın, bir düşün. Bir araya geldiğinizde neler olacağını şimdiden gözümün önünde canlandırabiliyorum" diyerek gülümsedi.

"Onu Millie'ye göstermek için sabırsızlanıyorum! Jack o kadar düşüncelisin ki..." Ona doğru eğilip yanağına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Molly, sen bütün gün işteyken bana arkadaşlık etmesi için tam da ihtiyaç duyduğum şey. Umarım Spring Eaton'da yürüyüş yapacak güzel yerler vardır."

"Çok var, özellikle de nehir boyunca..."

"Sabırsızlanıyorum" dedim, neşeyle. "Evimi görmek, seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum!"

Jack "Ben de" dedi, beni öperek. "Ben de sabırsızlanıyorum.

Molly'yle oyalandığım son haftalar çabucak geçti. Düğünden önceki gün Millie'yi okuldan aldım; onunla birlikte Molly'yi Jack'e bıraktık. Jack Molly'yi o akşam evimize yerleşecek olan bakıcının yanına götürecekti. Molly'den ayrılmak çok zor geliyordu bana, ama Jack yokluğumuzda eve göz kulak olacak Bayan Johnson'ın son derece nazik biri olduğu ve biz Tayland'dan dönene dek Molly'ye seve seve bakacağı konusunda içimi rahatlattı. Birkaç gün önce son kalan eşyalarımı da nakliye kamyonuyla Spring Eaton'a göndermiş ve yakınlarındaki bir otele taşınmıştım; böylece Millie ile birlikte oraya dönüp ertesi gün için hazırlık yapmaya başladık. Akşamı, elbiselerimizin vücudumuza sorunsuz bir biçimde oturduğunu kontrol ederek ve düğün için özel aldığım makyaj malzemelerini deneyerek geçirdik. Klasik bir gelinlik giymek istemediğimden, ayak bileklerime kadar uzanan ve vücuduma oturan krem rengi ipek bir elbise satın almıştım. Millie de krem rengi bir elbise seçmişti, ama onunkinde elinde taşıyacağı buketle uyumlu pembe bir kuşak da olacaktı.

Ertesi sabah elbisemi giydiğimde kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissetmiştim. Düğün buketleri otele daha önce getirilmişti; Millie için pembe, benim içinse koyu kırmızı güller... Jack bizi nikâh dairesine götürmesi için bir araba ayarlamıştı; saat on birde kapım tıklatıldığında Millie'ye açmasını söyledim.

Aynada kendimi bir kez daha kontrol etmek için banyoya

girerken "Bir dakika sonra çıkacağımı söyle onlara" dedim. Aynadaki görüntümden tatmin olduktan sonra odaya gelip buketimi aldım.

"Muhteşem görünüyorsun!" Afalladım; başımı kaldırıp baktığında Jack'i kapı ağzında beklerken gördüm. Koyu renk takım elbisesi ve koyu kırmızı yeleğiyle öylesine yakışıklıydı ki midem allak bullak oldu. "Neredeyse Millie kadar güzelsin." Yanında Millie neşeyle ellerini çırpıyordu.

Hem endişelenmiş, hem de mutlu olmuştum. "Ne işin var burada? Bir şey mi oldu?"

Jack yanıma gelip kollarına aldı beni. "Seni görmek için daha fazla bekleyemedim, hepsi bu. Ayrıca sana vermek istediğim bir şey var." Jack geri çekildi, elini cebine atıp siyah bir kutu çıkardı. "Bu sabah bunları almak için bankaya gittim." Kutuyu açtığımda, siyah kadifenin üstünde duran son derece zarif inci bir kolyeyle, ona uyan bir çifti inci küpe gördüm.

"Jack, bunlar muhteşem!"

"Annemindi. Dün akşama kadar aklımdan tamamen uçup gitmişti. Bugün bunları takmak isteyebilirsin diye düşündüğüm için geldim buraya. İstersen tabii; mecbur değilsin."

Kolyeyi kutudan alıp kopçasını açarken "Büyük bir zevkle takarım" dedim.

"Dur, yardım edeyim." Jack kolyeyi elimden alıp boynuma doladı. "Ne düşünüyorsun?"

Aynaya döndüm. Parmaklarımı kolyenin üstünde hafifçe gezdirirken "Elbisemle bu kadar uyumlu olduğuna inanamıyorum" dedim. "Bire bir aynı tondalar." Kulağımdaki altın küpeleri çıkarıp incileri taktım.

"Grace güzel, çok, çok güzel!" Millie güldü.

Jack ciddi bir tavırla "Bence de" dedi. Elini bu kez diğer cebine atarak daha küçük bir kutu çıkardı. "Millie senin için de bir şey getirdim."

Gümüş zincirin ucundaki gözyaşı damlası şeklindeki inci-

yi görünce Millie'nin nefesi kesildi. "Teşekkür ederim Jack" dedi, yüzü ışıl ışıl. "Şimdi takıyorum."

Kolyeyi Millie'nin boynuna takarken "Jack çok düşüncelisin" dedim. "Ama düğün günü gelini görmenin uğursuzluk getireceğini bilmiyor musun?"

Jack gülümseyerek "Eh, şansımı bir deneyeyim dedim" dedi.

"Molly nasıl? Eve alıştı mı?"

"Keyfi yerinde. Bak." Cebinden telefonunu çıkarıp Millie ve bana, sepetinde kıvrılmış uyuyan Molly'nin fotoğrafını gösterdi.

"Demek yerler fayans" diye mırıldandım. "İlerde yaşayacağım evimle ilgili en azından bir şey öğrenmiş oldum."

Jack telefonu cebine koyarken "Şimdilik bundan daha fazlasını öğrenemeyeceksin ama" dedi. "Şimdi, gidelim mi? Şoföre seni alması için buraya gelirken, uğrayıp beni de almasını söylediğimde yeterince şaşırdı zaten; daha fazla oyalanırsak buraya düğünü iptal etmek için geldiğimi düşünmeye başlayacak." Millie ve bana koluna girmemizi söyleyip bize aşağıya kadar eşlik etti. Arabaya binip nikâh dairesi için yola koyulduk.

Nikâh dairesine vardığımızda ailem dahil herkes oradaydı ve bizi bekliyordu. Annemler Yeni Zelanda'ya taşınma hazırlıklarına çoktan başlamış, eşyalarını kolilere kaldırmışlardı; biz balayından döndükten iki hafta sonra yola çıkacaklardı. Bu kadar çabuk ayrılacaklarını öğrendiğimde biraz şaşırmıştım, ama düşününce, on altı uzun yıl beklemişlerdi zaten. Önceki hafta Jack ve ben, annem ve babamı alıp akşam yemeğine çıkmıştık; ebeveynim attıkları imzalarla Millie'nin sorumluluğunu resmen bize devretmişlerdi. Millie'nin yasal vasisi bizdik artık. Bu gelişmeden dolayı hepimiz memnunduk ve ailem, belki de, işin mali tarafını tamamen Jack'in üstlenmiş olmasından duydukları suçlulukla, bize ellerin-

den gelen her şekilde yardım edeceklerini söylemişlerdi. Ama Jack son derece kararlıydı; Millie'nin sorumluluğunu benim ve onun üstleneceğine, Millie'nin hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağına dair söz verdi onlara.

Davetliler, arabadan benim ve Millie'nin yanı sıra Jack'in de indiğini görünce şaşırdılar; birlikte nikâh dairesine çıkan basamakları tırmanmaya başladığımızda Jack'e, dayanamayıp Rolls-Royce'la geldiği için takıldılar. Babam bana, Jack de Millie'ye eşlik ediyordu, yıllardır görmediğim amcam Leonard ise kolunu anneme vermişti. Basamakların sonuna gelmiştim ki Millie'nin çığlığını duyup irkildim; hızla arkama döndüğümde kız kardeşimin basamaklardan aşağıya yuvarlandığını gördüm.

"Millie!" diye bağırdım. Millie basamakların dibinde büzülmüş bir yığın misali durup kalana dek ben yolu yarılamıştım bile. Etrafında toplanan kalabalığı yarıp elbisemin pislendiğine aldırmaksızın yanına çömelene dek aradan bir asır geçti sanki. O an elbisemi filan düşünecek halde değildim; tek derdim yerde hareketsiz yatan Millie idi.

Ben çılgıncasına Millie'nin nabzını bulmaya çalışırken, kız kardeşimin diğer yanına çömelmiş olan Adam "Meraklanma Grace, nefes alıyor" dedi. "İyileşecek, göreceksin. Diane şimdi ambulans çağırıyor, bir dakikada burada olur."

Annem ve babamın yanıma çömeldiğinin farkındaydım, titrek bir sesle "Ne oldu?" diye sordum. Millie'yi yerinden kıpırdatmaya cesaret edemiyordum; o halde yüzüne düşen saçlarını geriye attım.

"Grace, çok üzgünüm." Başımı kaldırıp bakınca yüzü çarşaf gibi olmuş Jack'i gördüm. "Birden tökezledi, topuğu elbisesinin kenarına takıldı sanırım; ben ne olduğunu anlayana dek o düşmeye başlamıştı bile. Onu yakalamaya çalıştım, ama yetişemedim."

"Tamam, sorun değil" dedim hemen. "Senin suçun değil."

Jack elini saçlarının arasında gezdirirken, çaresizce "Onu daha sıkı tutmalıydım" dedi. "Basamakları tırmanmakta zorluk çektiğini unutmamalıydım."

Babam "Bacağının hali hoşuma gitmedi" dedi, alçak bir sesle. "Kırılmış olabilir."

"Off, Tanrım" diye inledim.

"Bakın, kendine geliyor." Annem Millie'nin elini tuttu.

Millie kıpırdanmaya başladığında "Her şey yolunda" diye mırıldandım. "Her şey yolunda..."

Ambulans birkaç dakika içinde geldi. Millie ile birlikte hastaneye gitmek istedim, ama annem ve babam bana evlenmek üzere burada olduğumu hatırlatıp hastaneye kendilerinin gideceğini söylediler.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum; Millie ambulansa taşınırken "Bu halde evlenemem" dedim.

Annem hemen "Tabii ki evlenirsin" dedi. "Millie çok kısa sürede iyileşecek."

"Ama bacağı kırıldı" diyerek gözyaşı döktüm. "Bilmediğimiz başka sorunları da vardır belki."

Jack "Töreni iptal etmek istersen seni suçlayamam" dedi alçak bir sesle.

"Millie'nin durumunu tam anlamadan nasıl devam edebileceğimizi bilemiyorum" dedim.

Sağlık görevlileri çok ilgili davrandılar. İçinde bulunduğum durumun zorluğunu anlayıp Millie'yi ambulansın içinde ellerinden geldiğince titiz bir biçimde kontrol ettiler ve bacağı dışında, vücudunun başka herhangi bir yerinde kırık tespit edemediklerini söylediler. Törene devam etmek istediğim takdirde annem ve babam bana gelişmeler hakkında bilgi vereceklerdi. Sağlık görevlileri hastaneye varır varmaz Millie'nin röntgene alınacağını, o nedenle onun yanında kalmamın zaten söz konusu olamayacağını da söylediler. Hâlâ afallamış bir haldeydim; Jack'in Adam'la sessizce bir şeyler

konuştuğu tarafa baktım. Jack'in yüzündeki kederli ifade kararımı vermeme yardımcı oldu. Ambulansa atlayıp sersemlemiş halde yatan Millie'nin yanağına veda öpücüğü kondurup ertesi sabah ziyaretine geleceğime söz verdim. Sonra, bizimkilere, benim telefonum çantamda olduğu için Jack'in cep telefonunun numarasını verdim ve onlara Millie ile ilgili bir gelişme olduğu anda aramalarını söyledim.

Ambulans gider gitmez, Jack endişeli bir tavırla "Nikâhın kıyılmasını istediğine emin misin?" diye sordu. "Millie'nin başına gelenlerden sonra kimsenin kutlama yapacak havada olduğunu sanmıyorum. Belki de ondan iyi haberler gelene dek beklememiz daha doğru olur."

Etrafta dolanan ve törenin devam edip etmeyeceğini merakla bekleyen davetlilere baktım. "Bizim için sorun yoksa onlar için de olmaz." Dönüp Jack'in yüzüne baktım sonra. "Jack, hâlâ evlenmek istiyor musun?"

"Tabii ki; her şeyden daha çok, hem de... Ama sonuçta karar senin."

"O zaman evlenelim. Millie de böyle yapmamızı isterdi" diye yalan söyledim, çünkü Millie'nin, onsuz törene neden devam ettiğimizi ve o olmadan neden evlendiğimizi anlayamayacağını biliyordum. Ona ihanet etiğim duygusu gözümün yeniden yaşlarla dolmasına neden oldu; Jack görmesin diye gözlerimi hemen kırpıştırırken, bir daha onunla ve Millie arasında bir seçim yapmak zorunda kalmamayı diledim.

Yaşanan bu olaydan sonra, evlenecek olmamızdan herkes mutluydu. Birkaç saat sonra annem telefon açıp da Millie'nin kırılan bacağı dışında bir şeyi olmadığını söyleyince biraz olsun rahatladım. Töreni kısa kesip o akşam kız kardeşimi hastanede ziyaret etmek istedim, ama annem onun derin bir uykuda olduğunu, doktorların verdiği ağrı kesicilerle ertesi sabaha kadar uyanmasının beklenmediğini ve geceyi hastanede geçirmeyi düşündüğünü söyledi; ben de ona, Jack'le bir-

likte ertesi sabah havaalanına giderken hastaneye uğrayacağımızı söyledim.

Akşamın geri kalanından keyif almayı başarsam da, son davetli ayrılıp da Jack'le birlikte otelimize dönmek üzere yola çıktığımızda kendimi daha iyi hissettim. Jack'in arabası hâlâ Londra'daydı, Moira ve Giles sabah havaalanına gidebilmemiz ve Tayland dönüşü Spring Eaton'a geri gelebilmemiz için kendi arabalarından birini bize ödünç verdiler. Garajları arabayla dolu olduğundan, bir tanesini bizim almamız konusunda ısrarcıydılar; arabayı geri getirmekte acele etmememizi, fırsat bulduğumuzda bunu yapabileceğimizi söylediler bize.

Düğün gecesini geçireceğimiz otele vardığımızda doğrudan banyoya girdim. Ben sıcak bir banyo yaparken, Jack kendine viski hazırladı. Küvette uzanırken aklım sürekli Millie'deydi; günün nihayet sona erdiğine seviniyordum. Su soğumaya başlayınca banyodan çıktım. Bir an önce kurulanmak istiyor, Jack'in karşısına bu akşam için özel satın aldığım krem rengi ipek sutyen ve külotla çıktığımda, yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum. Sutyen ve külotu giydim, beklenti içinde hafifçe titrerken kapıyı açıp yatak odasına adımımı attım.

Günümüz

Millie ile birlikte yediğimiz öğle yemeğinin ardından arabayla eve dönerken, yolda Jack'e, cumadan önce Diane'e telefon açmam ve öğle yemeğinde Esther'le birlikte ona eşlik edemeyeceğimi söylemem gerektiğinden bahsediyorum.

"Tam tersi, bence gitmen gerekir" diyor. Bunu daha önce de birçok kez söyledi, o nedenle bir anlam ifade etmediğini biliyorum. "Şimdiye dek iki kez iptal ettin bile." Bu sözler bile umudumu canlandırmaya yeterli olmuyor. Ama cuma sabahı gelip de bana en güzel elbisemi giymemi söyleyince, beklediğim anın nihayet gelip gelmediği konusunda ister istemez meraklanıyorum. Aklımdan binlerce şey geçiyor; öyle ki kendime, sonu hüsranla biten daha önceki birçok olayı sebatla hatırlatmak zorunda kalıyorum. Arabada Jack'in yanına oturduğumda bile bunun olabileceğine kendimi inandırmıyorum. Ama onca yolu gidip kasabaya vardığımızda inancım artıyor, heyecanla planlar yapmaya başlıyor ve avucumun içindeki fırsatı kaçıracağım diye dehşete kapılıyorum. Kandırıldığımı ancak, Jack arabayı restoranın dışındaki yola park edip de dışarıya çıktığında anlıyorum.

Diane ve Esther çoktan gelmişler. Diane beni görünce el sallıyor, Jack'in elinin sırtımda olduğunu hissederken, yaşadığım hayal kırıklığını yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle gizlemeye çalışıyor ve o yöne doğru yürüyorum.

Diane bana şöyle bir sarılıp "Gelebildiğine çok sevindim" diyor. "Jack, gelip de merhaba demen ne güzel. Sen de öğle yemeği için mi dışarıdasın?"

Jack "Bu sabah evde çalıştım" diyor. "İkindiye kadar büroya gitmek zorunda olmadığım için davetsiz misafir olarak beni de aranıza alırsınız diye umuyordum; yemeği benim ısmarlamam karşılığında tabii."

Diane "Madem sen ısmarlıyorsun, zevkle" diyerek gülüyor. "Ne de olsa dört kişilik masada oturuyoruz, bir kişiye daha yer açmanın sorun olacağını sanmam."

Esther "Tabii hakkında dedikodu yapamayacağız, o da ayrı" diyerek takılıyor. Jack başka bir masadan iskemle alırken, Esther'in istese de bundan daha büyük zarar verecek bir şey söyleyemeyeceğini düşünüyorum. Gerçi bunun bir önemi de kalmadı ya artık...

Jack "Eminim konuşacağınız benden daha ilginç bir sürü şey vardır" diyerek gülümserken, beni Esther'in karşısına oturtup masaya servis açması için garsona işaret ediyor.

Diane "Zaten Grace'in senin hakkında söyleyecekleri olsa olsa iyi şeylerdir; çok da eğlenceli olmazdı yani" diyerek içini çekiyor.

Esther kışkırtıcı bir ifadeyle bana bakarak "Oh, eminim ki birkaç kusur bulmayı başarır yine de" diyor. "Değil mi Grace?"

"Şüpheliyim" diyorum. "Sizin de gördüğünüz gibi Jack kusursuz bir adam."

"Aa, haydi ama... O kadar da kusursuz olamaz! Mutlaka bir şey vardır!"

Düşünüyormuş numarası yaparak kaşlarımı hafifçe çatıyor, sonra üzüntülü bir ifadeyle başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, maalesef, gerçekten de aklıma bir şey gelmiyor... Tabii bana hiç durmadan çiçek göndermesini saymazsak... Bazen evde o çiçekleri koyacak vazo bulamıyorum."

Yanımda oturan Diane inliyor. "Bu kusur sayılmaz ki Gra-

ce." Sonra Jack'e dönüyor. "Adam'a insanın karısı nasıl şımartılır, bir iki tüyo versen, ha?"

Esther "Unutma, bizle kıyaslandığında, Grace ve Jack yeni evli sayılır" diye işaret ediyor. "Ve henüz çocukları da yok. Bir ilişkide alışkanlık ve çocuk söz konusu olmayagörsün; kadına incelik gösterme kavramı da buhar olup uçuyor." Bir an duralıyor. "Evlenmeden önce uzun zaman birlikte yaşadınız mı?"

Jack "Birlikte yaşayacak zamanımız olmadı" diye açıklıyor. "Tanıştıktan yaklaşık altı ay sonra evlendik."

Esther'in kaşları havaya kalkıyor. "Vay canına, amma hızlıymışsınız!"

Jack elimi tutup "Grace'in aradığım kadın olduğunu anladıktan sonra oyalanmanın bir anlamı yoktu" diyor.

Esther bakışlarını bana yöneltirken ağzının kenarında hafif bir gülümseme oynaşıyor. "Ve evlendikten sonra birbirinizin hiç kirli çamaşırına rastlamadınız, öyle mi?"

"Hayır, tek bir tane bile..." Garsonun uzattığı mönüyü alıp sabırsızlıkla açıyorum. Bunu, sadece Esther'in Jack'le olan ilişkimi sorgulamasını engellemek için değil, acıktığım için de yapıyorum. Yemekleri inceliyor ve bonfilenin mantar, soğan ve patates kızartmasıyla servis edildiğini görüyorum.

Diane umutla "Birazcık şişmanlatacak bir şeyler yemek isteyen var mı?" diye soruyor.

Esther başını iki yana sallıyor. "Üzgünüm, ben salata alacağım."

"Ben bonfile yiyeceğim" diyorum ona. "Yanında patates kızartması da var." Sonra Diane'in duymak istediği şeyin bu olduğunun bilincinde "Tatlı olarak da çikolatalı pasta yerim herhalde" diye ekliyorum.

"Madem öyle, ben de salatada Esther'e, tatlıda da sana eşlik edeceğim."

Jack her zamanki kusursuz ev sahibi tavırlarıyla "Şarap isteyen var mı?" diye soruyor.

Diane "Hayır, teşekkür ederim" diyor. Jack gündüzleri asla içki içmediğinden ben bu öğle yemeğinde de bir şeyler içemeyecek olmanın üzüntüsünü yaşıyorum.

Esther "Ben biraz içerim" diyor, "tabii sen ve Grace de bana eşlik ederseniz."

"Ben içmeyeceğim" diyor Jack. "Öğleden sonra yapacak çok işim var."

"Ben içerim" diyorum Esther'e. "Kırmızı mı beyaz mı, hangisini tercih edersin?"

Yemeklerin gelmesini beklerken, her yıl temmuz ayında yapılan ve uzaklardan çok sayıda insanın da katıldığı yerel müzik festivalinden sohbet açılıyor. Hepimiz festivale rahatlıkla katılabilecek kadar yakında, ama kasabaya akın eden binlerce insanın gürültüsünden rahatsız olmayacak kadar uzakta yaşadığımız konusunda hemfikiriz. Diane ve Adam müdavimleri olsalar da, Jack ve ben festivale daha önce hiç gitmedik; çok geçmeden Diane'in festivale hep birlikte gitme planının içine çekiliyoruz. Müzikten söz ederken Esther'in piyano, Rufus'un ise gitar çaldığını öğreniyoruz. Ben müzikle aramın çok iyi olmadığını itiraf ederken, Esther okumaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyor; ona, çok vakit ayıramasam da hoşlandığımı söylüyorum. Sevdiğim kitap türlerinden sohbet ediyoruz, bu arada Esther yeni çıkan ve çok satanlar listesine giren bir kitaptan söz ederek, o kitabı okuyup okumadığımızı soruyor. Hiçbirimizin okumadığı anlaşılıyor.

Garson yemeklerimizi masaya bırakırken Esther "Kitabı sana ödünç vermemi ister misin?" diye soruyor.

"Evet, çok makbule geçer." Esther'in kitabı Diane'e değil de bana ödünç vermek istemesinden öylesine etkileniyorum ki, unutuyorum.

"Bu öğleden sonra bir ara uğrar bırakırım" diyor. "Cumaları dersim yok."

Şimdi hatırlıyorum, ama. "Kitabı mektup kutusuna bırak-

man gerekecek. Bahçedeysem ki muhtemelen öyle olacağım, zili duymam."

Esther hevesle "Bir ara bahçeni görmeyi çok istiyorum" diyor. "Özellikle de Jack'in senin yeşil parmaklarından söz etmesinden sonra..."

Jack "Eve kadar gelmene hiç gerek yok" derken, Esther'in ciddi imasından ustaca bir hamleyle kurtuluyor. "Grace o kitabı satın alır."

Esther "Yoo, benim için hiç sorun olmaz" derken, salatasına beğeni dolu bir ifadeyle bakıyor. "Vay canına, bu harika görünüyor."

"Aslına bakarsan, buradan çıktıktan hemen sonra alabiliriz o kitabı. Smith's hemen köşede nasılsa" diyor Jack.

Konuyu değiştirmek amacıyla "Hafta içi tek boş günün cuma mı?" diye soruyorum.

"Hayır, salıları da çalışmıyorum. İşimi, diğer öğretmenlerden biriyle yarı zamanlı olarak paylaşıyorum."

Diane "Keşke benim de böyle bir imkânım olsaydı" diyor, özlemle. "Çocuğun olduğu zaman tam zamanlı çalışmak zor... Ama işten tamamen ayrılmayı da hiç istemiyorum; çalıştığım şirket, bir iş için yarı zamanlı çalışan iki insan istihdam etmek gibi bir kavramdan habersiz olduğundan, bu şekilde devam etmekten başka şansım yok maalesef."

Esther'in bakışları bana yöneliyor. "Çalışmayı özlemediğine inanamıyorum. Sonuçta evlenmeden önce oldukça heyecan verici bir işin vardı, öyle değil mi?"

Kendimi bonfilemi kesmeye vermiş durumdayım, çünkü eski hayatımın hatırlatılması benim için hiç de kolay değil. "Hayır, hiç özlemiyorum. Beni meşgul edecek o kadar çok şey var ki."

"Resim yapmak, bahçeyle uğraşmak ve okumak dışında başka ne gibi hobilerin var?"

"İşte biraz ondan, biraz bundan" derken, sözlerimin kulağa hiç de inandırıcı gelmediğini fark ediyorum.

Jack araya girerek "Grace size hiç bahsetmedi, ama birçok giysisini kendi diker" diyor. "Daha geçen gün harika bir elbise bitirdi."

"Gerçekten mi?" Esther ilgiyle bakıyor bana.

Hazır cevap biri olarak kılımı bile kıpırdatmıyorum. "Evde giymek için diktiğim bir elbiseydi sadece" diye açıklıyorum durumu. "Öyle çok şatafatlı bir şey değil. Akşamları dışarıda giyebileceğim ya da iddialı diye nitelendirebileceğim türden şeyler dikmiyorum."

Diane "İğne iplikle aranın iyi olduğunu bilmiyordum" derken gözleri parıldıyor. "Ben de dikiş dikebilmeyi çok isterdim."

"Ben de" diyor Esther. "Grace belki sen bana öğretirsin."

Diane "Bir dikiş grubu oluştururuz, öğretmen de sen olursun" diye bir fikir atıyor ortaya.

"O kadar da iyi değilim canım" diyerek karşı çıkıyorum. "Bu hobimden size daha önce söz etmememin nedeni de bu. İnsanlar diktiğim bir şeyi görmek isteyecekler diye ödüm kopuyor."

"Eh, dikişin de pişirdiğin yemekler gibiyse, diktiğin elbise eminim ki harikadır!"

"Bir ara bize mutlaka göster" diyor Esther.

"Olur, gösteririm" diyorum. "Ama benden elbise dikmemi istemeyeceğinize söz verirseniz..."

Sürekli Esther'in sözlerine cevap yetiştirmek durumunda kalmak beni öylesine geriyor ki, normalde yapmayacağım bir şey yapıp tatlıdan vazgeçmeyi düşünüyorum. Ama ben yemezsem Diane de yemeyecek... Esther de başka bir şey yiyemeyecek kadar doyduğunu açıkça ifade ettiğinden, bu, yemeğin hemen sona erebileceği anlamına gelir. Kafamda artıları, eksileri tartıyor, ama sonunda çikolatalı pastanın cazibesine yenik düşüyorum. Şaraptan bir yudum daha alırken, içten içe, Esther'in gelecekteki sorularını savuşturmayı umuyor, onun dikkatini bir süreliğine de olsa Diane'e yöneltmesini diliyorum.

Esther aklımı okumuş gibi Diane'e oğlunu soruyor. Diane'in en çok sevdiği sohbet konularından biri, oğlunun yemek yeme alışkanlığı... Sohbet, çocuklara sevmedikleri sebzeleri yedirmenin yolları etrafında dönmeye başlayınca birkaç dakikalığına nefes alıyorum. Jack konuşmayı, konu onu yakından ilgilendiriyormuş gibi dikkatle dinlerken, aklım Millie'ye kayıyor. Hafta sonu onu görmeye gidemezsem bunu nasıl karşılayacak diye endişeleniyorum; çünkü yokluğumu ona açıklayabilmek gittikçe zorlaşıyor. Onun her zamankinden farklı olmasını arzu edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Şimdiyse içten içe keşke Down sendromlu olmasaydı, bana bağımlı olmasaydı, hayatı benimle paylaşmak yerine kendi başına yaşayabilseydi, diye düşünüyorum.

Diane'in garsona benim için tatlı sipariş ettiğini duyup şimdiki zamana dönüyorum birden. Esther aklımdan neler geçtiğini sorunca, ona Millie'yi düşündüğümü söylüyorum. Diane onu son zamanlarda görüp görmediğimizi soruyor, ben de geçen pazar görüştüğümüzden, Jack'le birlikte onu öğle yemeğine çıkardığımızdan bahsediyorum. Birisi çıkıp da onu bu hafta sonu da görüp görmeyeceğimizi sorsun diye bekliyorum, ama kimse sormayınca, ben de onlar gibi hafta sonu ne yapacağımız hakkında bilgi sahibi olamıyorum.

Tatlılar gelirken Esther "Sizinle birlikte yaşamaya can atıyor olmalı" diyor.

"Evet, öyle" diyorum.

Jack gülümsüyor. "Biz de dört gözle bekliyoruz."

"Ev için ne düşünüyor?"

Kadehime uzanıyorum. "Aslına bakarsanız, henüz görmedi."

"İyi de siz oraya taşınalı bir yıl olmadı mı?"

Jack durumu "Evet, ama o görmeden önce her şeyin mükemmel olmasını istiyoruz" diye açıklıyor.

Esther "Benim gözüme her şey kusursuz görünmüştü" diyor.

"Odası tam olarak bitmedi, ama dekorasyonu yaparken

çok keyif alıyorum, öyle değil mi sevgilim?" İçimin büyük bir acıyla dolduğunu hissederek dehşete kapılıyor, Esther'in gözünün bende olduğunun bilincinde hemen başımı eğiyorum.

Diane "Odası ne renk olacak?" diye soruyor.

"Kırmızı" diye cevap veriyor Jack. "Onun en sevdiği renk." Çikolatalı pastama bakıp başını sallıyor. "Afiyet olsun sevgilim."

Çatalımı elime alırken, dediğini yapmayı nasıl başaracağımı merak ediyorum.

Esther "Çok lezzetli görünüyor" diyor. "Grace'in bu pastayı benimle paylaşmak isteyeceğini hiç sanmam, öyle değil mi?"

Bir an tereddüt ediyor, isteksizmiş numarası yaparken neden böyle bir zahmete katlandığımı merak ediyorum; Jack'i kandıramayacağım çünkü... Çatalı ona uzatarak "Tabii, buyur" diyorum.

"Teşekkür ederim." Esther pastadan bir çatal alıyor. "Jack'le ayrı arabalarla mı geldiniz?"

"Hayır, birlikte geldik."

"O zaman dilersen seni eve ben bırakayım."

Jack "Sorun değil, büroya gitmeden önce Grace'i eve bırakmayı planlıyordum zaten" diyor.

Esther "İyi ama yolu uzatmış olmaz mısın?" derken kaşları çatılıyor. "Buradan doğrudan Londra'ya giden çevreyoluna çıkabilirsin. Grace'i eve ben bırakırım Jack; gerçekten hiç sorun değil."

"Çok naziksin, ama bir müvekkilimle buluşmadan önce evden almam gereken evrak var." Duraklıyor. "Evrakı keşke yanımda getirseydim, Grace'i seve seve sana emanet ederdim o zaman."

"Madem öyle, başka zaman götürürüm." Esther bana dönüyor. "Grace, birbirimize telefon numaralarımızı verelim mi? Sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorum, ama Rufus ne zaman müsait olur, bir bakmam lazım. Yakında Berlin'e gidecekti, ama tam programını bilmiyorum."

"Tabii." Ona ev numaramızı veriyorum; o da cep telefonuna kaydediyor.

"Cep numaran?"

"Cep telefonum yok."

Esther duyduğuna inanamıyormuş gibi "Cep telefonun yok mu?" diye soruyor.

"Hayır."

"Neden?"

"İhtiyaç duymuyorum da ondan."

"Ama on yaşından büyük, seksen yaşından küçük herkesin cep telefonu var!"

"Eh, benim yok ama" derken, verdiği tepki –kendime rağmen– eğlendiriyor beni.

Diane "Biliyorum, inanılmaz bir şey değil mi?" diyor. "Cep telefonu alsın diye o kadar dil döktüm, ama o oralı bile değil."

"İyi de dışarıdayken filan insanlar seninle nasıl bağlantı kuruyorlar?" diye merakla soruyor Esther.

Omuzlarımı silkiyorum. "Kuramıyorlar."

"Ki bu da iyi bir şey" diyor Diane, soğuk bir edayla. "Adam ya da çocuklardan biri bana telefon açıp da kendileri için bir şey istemeden alışveriş yapabildiğim görülmüş şey değil. Tesco'da kasada, aldığım malzemeleri torbaya yerleştirmeye çalışırken, bir yandan da unuttuğum ne var, diye hatırlamaya çalıştığım çok olmuştur."

Esther durumu hâlâ kavramaya çalışırken "Peki, ya bir sorunla karşılaştığında ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"İnsanlar cep telefonu olmadan da gayet güzel idare edebiliyor" diye işaret ediyorum.

"Evet, Ortaçağ'dayken öyleydi..." Jack'e dönüyor. "Jack, karına bir cep telefonu al Tanrı aşkına!"

Jack bu konuda yapacağı bir şey yokmuş gibi ellerini iki yana açıyor. "Keşke... Ama alsam da kullanmayacağını biliyorum."

"İnanamıyorum buna... Bir denese, ne kadar kullanışlı bir şey olduğunu anlayacak."

"Jack haklı. Alsa da kullanmam" diye onaylıyorum sözlerini.

"Lütfen bana bilgisayarın olduğunu söyle."

"Evet, tabii ki var."

"O zaman e-posta adresini verir misin?"

"Tabii. *jackangel@court.com*."

"Bu Jack'in e-posta adresi değil mi?"

"İkimiz aynı adresi kullanıyoruz."

Esther başını kaldırıp masanın karşısından sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "Senin e-posta adresin yok mu?"

"Neden olsun? Jack'le aramızda gizli saklı bir şey yok ki. İnsanlar bana e-posta gönderdiklerinde bu genellikle bizi akşam yemeğine davet etmek, ya da Jack'i de ilgilendiren bir konuyla ilgili haberdar etmek için oluyor. Yani gelen mesajları onun da görmesi ikimizin de işine geliyor."

Jack anlayışlı bir ifadeyle bana bakıp gülümserken "Özellikle de Grace'in bazı şeyleri bana söylemeyi sık sık unuttuğu düşünülürse" diyor.

Esther düşünceli bir ifadeyle bakıyor ikimize. "Siz ikiniz gerçekten de etle tırnak gibisiniz, değil mi? Eh, cep telefonun olmadığına göre numaramı yazmak için kalem, kâğıda başvuracaksın sanırım. Kalemin var mı?"

Olmadığını biliyorum. "Emin değilim" derken, arıyormuş numarası yapmaya karar veriyorum. Elimi iskemlemin arkasında asılı duran çantama atarken, Esther benden önce davranıp çantayı bana veriyor.

"Tanrım, ne kadar hafif!"

"Yanımda fazla şey taşımaktan hoşlanmam" diyerek çantamı açıyor ve içine göz atıyorum. "Hayır, üzgünüm, kalemim yok."

"Sorun değil, numarayı bana verebilirsin." Jack cep telefo-

nunu çıkarıyor. "Ev numaranı Rufus'tan almıştım zaten; cep telefonunu da alayım."

Esther numarayı ezberden söylerken, rakamları çaresizce hafızama kazımaya çalışıyor, ama son ikisini karıştırıyorum. Gözlerimi kapatıp hatırlamaya zorluyorum kendimi, ama beceremiyorum.

Jack "Esther teşekkürler" diyor. Gözlerimi açınca Esther'in masanın karşısından merakla bana baktığını görüyorum. "Eve dönünce Grace için bir kenara yazarım."

"Dur bir dakika... Ortadaki numaralar 721 miydi, 712 mi?" Esther'in kaşları çatılıyor. "Hep karıştırıyorum. Son numaralar tamam; 9146... Gerçi başlarda bunları hatırlamakta da zorluk çekiyordum ya... Diane, sana zahmet bir kontrol eder misin?"

Diane cep telefonunu çıkarıp Esther'in numarasını buluyor. "712" diyor, sonra.

"Oh, evet ya... 07517129146. Yazdın mı Jack?"

"Evet, tamamdır. Peki, kahve isteyen var mı?"

Ama kahve isteyen olmuyor, çünkü Diane'in işe dönmesi gerek, Esther'in de canı çekmiyor. Jack hesabı isterken, Diane ve Esther tuvalete kalkıyorlar. Ben de tuvalete gitmek istesem de onların peşine takılmak zahmetine girmiyorum. Hesap ödeniyor, Jack ve ben onlardan ayrılıp arabayı park ettiğimiz yere doğru yürüyoruz.

Jack arabanın kapısını tutarken "Eh, benim kusursuz, küçük karıcığım, yemekten keyif aldın mı?" diye soruyor.

Onun milyon dolarlık sorularından biri bu ve bana hiç de yabancı değil. "Pek sayılmaz."

"Dört gözle beklediğin tatlı da mı hoşuna gitmedi yoksa?"

Zar zor yutkunuyorum. "Umduğum kadar değil."

"Esther sana yardımcı olduğu için şanslıydın, değil mi?"

"Tatlıyı nasılsa yiyecektim" diyorum ona.

"Ve beni onca zevkten mahrum edecektin, öyle mi?"

Vücuduma bir ürperti yayılıyor. "Kesinlikle."

Jack'in kaşları havaya kalkıyor. "Mücadeleci ruhunun geri geldiğini mi sezinliyorum yoksa? Bak, buna çok memnun oldum. Gerçeği söylemek gerekirse, bayağı sıkılmaya başlamıştım." Yaşananlardan keyif almışçasına bir ifadeyle bakıyor bana. "Grace, elinden geleni ardına koyma; bekliyorum."

Geçmiş

O akşam, evlendiğim günün akşamı, banyo yaptıktan sonra yatak odasına girip de odanın boş olduğunu gördüğümde büyük bir şaşkınlık yaşadım. Jack'in telefonla görüşmek üzere dışarı çıktığını düşündüm; evlendiğimiz gün onun gözünde benden daha önemli bir şey olabileceği fikri beni öfkelendirdi. Ama Millie'nin hastanede olduğunu hatırlayınca öfkem hemen endişeye dönüştü ve kendimi birkaç saniye içinde, kız kardeşimin başına çok kötü bir şey geldiği, annemin Jack'i aradığı, Jack'in de konuşmayı duymamam için odadan dışarı çıktığı konusunda ikna etmeyi başardım.

Yatak odasının kapısına koşup hışımla açarken, Jack'i, trajik haberi bana nasıl vereceğini düşünür halde koridoru bir aşağı bir yukarı adımlarken görmeyi bekliyordum. Ancak koridor boştu. Jack'in lobiye indiğini tahmin ettim; onu arayarak zaman kaybetmek istemediğimden, şoför tarafından otele bırakılan bavulumu açtım, telefonumu çıkarıp annemi aradım. Telefonun bağlanmasını beklerken, annemin Jack'le konuşuyor olması halinde ona zaten ulaşamayacağım geldi aklıma. Telefonu kapatmak ve babamın cebini aramak üzereydim ki annemim telefonunun çaldığını duydum, hemen ardından da sesini...

Annemin alo demesini bile beklemeden "Anne, ne oldu?" diye bağırdım. "Beklenmedik bir sorun falan mı çıktı?"

Annem "Hayır, her şey yolunda" derken, sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Millie'nin sağlığı yerinde yani?"

"Evet, şu anda mışıl mışıl uyuyor." Annem duraladı. "Sen iyi misin? Sesin çok telaşlı geliyor."

Rahatlamış bir halde yatağa çöküverdim. "Jack ortadan kayboldu, ben de kötü bir haber vermek için onu aradığını, onun da konuşmayı duymayayım diye benden uzak bir yere gittiğini düşündüm" diye açıkladım durumu.

" 'Ortadan kayboldu' da ne demek?"

"Şey, Jack odada değil. Duş almak için banyodaydım, çıktığımda odada olmadığını gördüm."

"Bir şey için aşağıya, resepsiyona inmiştir. Bir iki dakika içinde döner, meraklanma. Düğün nasıl geçti?"

"Millie'nin aklımdan hiç çıkmadığını düşünürsen, gayet iyiydi, hoştu. Onun orada olmaması çok zoruma gitti, ama. Millie onsuz törene devam edip evlendiğimizi anlayınca çok büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Annem "Durumu anlayacağına eminim" diyerek, beni yatıştırmaya çalıştı. Millie tabii ki anlamayacaktı; annemin onu bu kadar az tanıması içimde büyük bir öfke dalgasının kabarmasına neden oldu. Neredeyse ağlayacağımı fark edip dehşete kapıldım, ama olan biten onca şeyden sonra Jack'in ortadan kaybolması bardağı taşıran son damla olmuştu. Anneme ertesi sabah Millie'yi görmeye hastaneye geleceğimi ve onu benim için öpmesini söyledikten sonra telefonu kapattım.

Jack'in cep telefonunu tuşlarken kendime sakin olmam gerektiğini söyledim. Daha önce hiç kavga etmemiştik; telefonda ona dırdırcı, ağzı bozuk bir eş gibi bağırıp çağırmakla hiçbir şey elde edemezdim. Belli ki Jack'in, Tayland'a gitmeden önce müşterilerinden biriyle alakalı önemli bir gelişme yaşanmış, çözmesi gereken bir son dakika sorunu ortaya çık-

mıştı. Düğün günü rahatsız edilmekten, o da en az benim kadar rahatsız olmuştu muhtemelen.

Telefonunun çaldığını duyunca rahatladım; meşgul değildi, bunun, sorunun –o sorun her neyse– çözüldüğü anlamına geldiğini umut ettim. Ancak telefonu açmadı Jack; yaşadığım hayal kırıklığıyla az daha çığlık çığlığa bağıracaktım, ama böyle yapmak yerine telesekreterine mesaj bıraktım.

"Jack, Tanrı aşkına nerdesin sen? Lütfen beni arar mısın?"

Telefonu kapatıp odada huzursuzca dolanmaya başladım; Jack'in nereye gittiğini merak ediyordum. Bir ara gözüm yatağın yanındaki komodinin üstünde duran saate kaydı ve saatin dokuz olduğunu gördüm. Jack'in telefonuna neden cevap vermediğini, çağrımı neden cevaplamadığını anlamaya çalıştım ve çalıştığı şirketin ortaklarından birinin onunla konuşmak için otele gelip gelmediğini merak ettim. Aradan on dakika daha geçtikten sonra yine aradım onu. Çağrım bu kez doğrudan telesekretere düştü.

Son aramamdan sonra telefonunu kapattığını biliyordum; tiz bir sesle "Jack, lütfen beni ara" dedim. "Nerde olduğunu bilmem gerek."

Bavulumu güçlükle de olsa yatağımın üstüne koyup açtım ve seyahate gideceğimiz ertesi gün giymeyi planladığım bej pantolonla gömleği çıkardım. Çabucak giyinip odanın anahtar kartını cebime koydum, telefonumu yanıma alıp dışarı çıktım. Asansörü bekleyemeyecek kadar telaşlı olduğumdan lobiye merdivenleri kullanarak indim, doğrudan resepsiyon masasına yöneldim.

"Bayan Angel, değil mi?" Masanın arkasındaki genç adam bana gülümsedi. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Doğrusunu isterseniz, kocamı arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Evet, bir saat kadar önce aşağıya indi; odaya giriş yapmanızdan kısa bir süre sonra..."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz? Bir ihtimal bara gitmiş olabilir mi?"

Görevli başını iki yana salladı "Ön kapıdan dışarı çıktı. Arabadan bir şey almaya gittiğini sandım."

"Geri döndüğünü gördünüz mü?"

"Düşünüyorum da, hayır... Ama o sırada başka bir müşteriyle ilgileniyordum, yani onu fark etmemiş olabilirim." Görevli elimdeki telefona baktı. "Telefonla ulaşmayı denediniz mi?"

"Evet, ama cep telefonu kapalı... Artık evli bir adam olduğuna göre kedere boğulmuş halde barda içiyordur herhalde." İşi şakaya vurmaya çalışarak gülümsedim. "Gidip bir bakayım."

Bara gittim, ama Jack orada da değildi. Otelin farklı salonlarına, spor salonuna, yüzme havuzuna da baktım. İki restoranı kontrol ederken, yol üstünde telesekreterine bir mesaj daha bıraktım; sesim, duyduğum endişe yüzünden titriyordu.

"Şansınız yaver gitmedi mi?" Lobiye tek başıma dönerken, resepsiyon görevlisi anlayışlı bir ifadeyle baktı bana.

Başımı iki yana salladım. "Maalesef hiçbir yerde bulamadım."

"Arabanız hâlâ park ettiğiniz yerde mi, baktınız mı? En azından kocanızın otelden ayrılıp ayrılmadığını anlarsınız."

Ön kapıdan çıkıp otelin arka tarafındaki otoparka giden dar yolu takip ettim. Araba ne Jack'in bıraktığı noktadaydı, ne de otoparkın başka bir yerinde... Lobiden geçip resepsiyon görevlisiyle bir kez daha karşılaşmak istemediğimden, otele arka kapıdan girdim, merdivenleri koşarak çıkarken Jack'i odada bulmak, benim onu aradığım sırada onun çoktan geri dönmüş olması için dua ettim. Odanın boş olduğunu görünce yaşadığım hüsranla gözyaşlarına boğuldum. Arabanın yerinde olmadığı gerçeğinin, Jack'in telefonuna cevap vermemesini bir şekilde açıkladığını, çünkü araba kullanırken telefonla kesinlikle konuşmadığını telkin ettim kendime. Ama acil bir iş için bürosuna dönmek zorunda kaldıysa, neden banyo

kapısını tıklatıp da bana haber vermemişti? Beni banyo yaparken rahatsız etmek istemediyse, neden en azından bir not yazmamıştı?

Endişem gittikçe artıyordu, numarasını tuşladım ve gözyaşları içinde, on dakikaya kadar ondan haber almadığım takdirde polisi arayacağımı bildiren bir mesaj bıraktım. Polisin başvuracağım son çare olduğunu, ondan önce Adam'ı arayacağımı biliyor, ama polisten söz etmenin Jack'in, ne kadar çok endişelendiğimi anlamasını sağlayacağını umuyordum.

O on dakika, hayatımın en uzun on dakikasıydı. Sonra, tam Adam'ı aramak üzereydim ki telefonum gelen bir mesajla vızıldadı. Rahatlamıştım. Titrek bir nefes verip telefonu açtım, mesajın Jack'ten geldiğini görünce yaşadığım rahatlama hissiyle gözümden yaşlar geldi; öyle ki mesajda ne yazdığını göremiyordum. Gerçi bunun bir önemi yoktu, çünkü ne yazdığını biliyordum; Jack'in beklenmedik bir çağrı aldığını, beni telaşlandırdığı için üzgün olduğunu, ama toplantıya girdiği için beni aramaya fırsat bulamadığını, beni sevdiğini ve ilk fırsatta arayacağını yazdığını tahmin edebiliyordum.

Masanın üstünde duran kutuya uzandım, içinden bir kâğıt mendil alıp gözlerimi, burnumu sildim ve mesaja bir daha baktım.

"Bu kadar isterik davranma, sana hiç yakışmıyor. Bir sorun çıktı, sabaha görüşürüz."

Afalladım; yatağa oturup tekrar tekrar okudum mesajı ve kendimi mesajı bir şekilde yanlış anladığıma ikna etmeye çalıştım. Jack'in böylesine acımasız, böylesine incitici bir şey yazmış olacağına inanamıyordum. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamış, sesini bile yükseltmemişti. Yüzümün ortasına bir şamar yemiş gibi hissediyordum. Dahası, neden sabaha kadar dönmeyecekti? Kesinlikle bir açıklamayı hak ediyordum, en azından bir özrü... Birden küplere bindim ve öfkeden titrer halde onu aradım; telefonuna cevap vermesi

için ona meydan okuyordum adeta... Telefonunu açmayınca, telesekreterine daha sonradan pişman olacağım bir mesaj bırakmamak için kendimi frenlemek durumunda kaldım.

Biriyle konuşmam gerekiyordu; ama arayabileceğim kimsenin olmadığını fark edince aklım başıma geldi. Annem ve babamla aramızda, telefonda onlara Jack'in beni düğün akşamımızda tek başıma bıraktığını anlatmama ve hıçkıra hıçkıra ağlamama izin verecek türden bir ilişki yoktu; yaşadıklarımdan herhangi bir arkadaşıma da söz edemeyecek kadar çok utanıyordum bir sebepten. Normalde içimi Kate veya Emily'ye dökebilirdim, ama düğünde, Jack'le tanıştığımdan beri onları ne kadar ihmal ettiğimi fark etmiştim, o yüzden onları da arayamam gibi geldi. Bir ara Adam'ı arayıp Jack'in neden böylesine apar topar işe çağrıldığını sormayı düşündüm, ama ikisi aynı bölümde çalışmadığından, Adam'ın da bu konuda bir bilgisi olmayacağını tahmin ettim. Ve tabii içimde, düğün günümüzde Jack'in gözünde benden daha önemli bir şey olabileceği düşüncesinin verdiği utanç duygusu da vardı.

Gözlerimden akan yaşları mendille bastırırken, kendimi olan biteni anlamaya zorladım. Jack diğer avukatlardan biriyle önemli bir toplantı halindeyse, onu ilk aramamın ardından, daha sonra da rahatsız edilmemek için telefonunu kapatması normal, diye mantık yürüttüm. Fırsat bulduğunda beni aramak niyetindeydi muhtemelen, ama toplantı beklenenden uzun sürmüş olmalıydı. Belki toplantıya ara verdikleri sırada mesajımı dinlemiş ve sesimin tonuna öfkelenip beni aramak yerine, misilleme olarak bana o sert mesajı göndermişti. Belki de sinirlerimin çok bozuk olması yüzünden beni sakinleştirmenin uzun süreceğini ve toplantıya geç kalabileceğini düşünmüştü.

Bunların hepsi kulağa öylesine mantıklı geliyordu ki, böylesine isterik davranmış olmaktan pişmanlık duydum. Jack

bana kızmakta haklıydı. İşinin ilişkimizi nasıl etkilediğini zaten görmüştüm –Tanrı biliyor ya, kaç kez seks yapamayacak kadar yorgun ve stresli dönmüştü işinden– ve o benden bunun için özür dilemiş, işinin doğası gereği benimle hem zihinsel hem de fiziksel anlamda birlikte olamaması konusunda ona anlayış göstermem için yalvarmıştı. O ana dek onunla hiç kavga etmediğimiz gerçeğinden gurur duyardım, ama karşıma çıkan ilk engele takılıp düşmüştüm işte.

O an Jack'i görmekten, ona ne kadar üzgün olduğumu söylemekten, vücuduma dolanmış kollarını hissetmekten ve beni affettiğini duymaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Mesajını bir kez daha okuduğumda, benimle sabah görüşeceğini söylerken muhtemelen sabahın erken saatlerini kastettiğini fark ettim. Çok daha sakinleştiğimi ve üstüme ani bir yorgunluğun çöktüğünü hissederken giysilerimi çıkarıp yatağa girdim, kısa bir süre sonra Jack'in beni uyandıracağı ve benimle sevişeceği düşüncesinin tadını çıkardım. Derin bir uykuya dalmadan önce, Millie'nin mışıl mışıl uyuduğunu umut edecek zamanım da oldu.

Jack'in akşamı bir başka kadınla geçiriyor olabileceğini düşünmemiştim, ama ertesi sabah saat sekizi biraz geçe uyanıp da onun hâlâ dönmediğini fark ettiğimde aklıma gelen ilk şey bu oldu. Panik duygusuyla baş etmeye çalışırken, ondan otele kaçta döneceğini bildiren bir mesaj gelmiş olabileceği beklentisiyle elim cep telefonuma gitti. Ama hiç mesaj yoktu, beni rahatsız etmek yerine büroda birkaç saat kestirmeye karar vermiş olması ihtimalini göz önüne aldım ve onu uyandırabileceğim düşüncesiyle telefon etmek istemedim. Ama mutlaka konuşmalıydım onunla, o yüzden yine de aradım. Karşıma telesekreter çıkınca derin bir nefes aldım, elimden geldiğince normal bir ses tonuyla otele kaçta geleceğini sordum ve havaalanına giderken, yolumuzun üstünde Millie'yi görmek için hastaneye uğramamız gerektiğini söy-

ledim. Telefonu kapattıktan sonra duş yaptım, giyindim ve oturup beklemeye başladım.

Beklerken uçağımızın kaçta olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Jack'in öğleden sonra bir saatten bahsettiğini belli belirsiz hatırladım; yani, tahminime göre, en az birkaç saat öncesinde, öğlen gibi havaalanında olmamız gerekiyordu. Neredeyse bir saat sonra Jack'ten nihayet bir mesaj geldiğinde, mesajın tonu karşısında şaşkına döndüm. Ne özür diliyordu, ne de başka herhangi bir şeyden bahsetmişti; sadece saat on bir de onunla otelin otoparkında buluşmamı emrediyordu. Elimde iki bavulum ve el bagajımla zar zor asansöre binmeye çalışırken midem kaygıyla çalkalanıyordu. Oda anahtarını resepsiyona teslim ederken, dün akşam konuştuğum genç adamın yerinde, kayıp kocam hakkında hiçbir şey bilmediğini umduğum genç bir kadın görmekten memnundum.

Kapı görevlisi bavulları otoparka götürmeme yardım etti. Onun otelin içinde, sıcak bir yerde beklemem yönündeki önerisini reddettim, kocamın arabaya benzin almaya gittiğini söyleyerek yakınlardaki bir banka yöneldim. Tayland'a giderken yanıma kalın bir palto almak istememiştim; dahası, otelden arabayla doğrudan havaalanına gideceğimizi ve açık havada pek dolaşmayacağımızı düşündüğümden, üstümde, otoparkı döven hırçın rüzgârla pek de başa çıkamayan bir ceket vardı sadece. Jack yirmi beş dakika sonra ortaya çıktığında soğuktan morarmıştım ve dokunsalar ağlayacak durumdaydım. Jack arabayı neredeyse burnumun dibinde durdurup dışarıya çıktı, oturduğum yere doğru yürüdü.

Bavulları alıp bagaja yerleştirirken "Bin" dedi.

Onunla tartışamayacak kadar üşümüştüm; o halde sendeleyerek arabaya bindim ve kapıya sokuldum. Tek isteğim yeniden ısınmaktı. Jack'in konuşmasını, tanımadığım birinin yanında oturuyormuş hissine kapılmamın nedenini açıklayacak bir şey –herhangi bir şey– söylemesini bekledim. Sessiz-

lik uzun bir süre bozulmayınca cesaretimi toplayıp ona baktım. Yüzündeki duygudan yoksun ifade şoke etti beni; oysa ben öfke, stres veya hiddet görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

Titrek bir sesle "Jack, neler oluyor?" diye sordum. Hiç konuşmamışım gibi tepkisiz kaldı. "Tanrı aşkına, Jack!" diye bağırdım. "Kahretsin, neler oluyor?"

İtici bir tavırla "Lütfen ağzını bozma" dedi bana.

Büyük bir şaşkınlıkla baktım ona. "Ne yapmamı bekliyordun? Tek bir kelime bile etmeden ortadan kayboldun, düğün gecemizde beni tek başıma bıraktın, söylediğin saatten yarım saat geç gelip beni soğukta beklettin! Öfkelenmek için hakkım var tabii!"

"Hayır" dedi. "Yok. Senin hiçbir şeye hakkın yok."

"Gülünç olma! Jack, hayatında başka biri mi var? Tüm bu olan bitenin nedeni bu mu? Başka birine mi âşık oldun? Dün gece onun yanında mıydın?"

"Gülünç olan biri varsa o da sensin. Sen benim karımsın Grace. Neden başka birine ihtiyaç duyayım ki?"

Hüsrana uğramıştım; yılgın bir halde başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. İşte bir sorun mu çıktı, bana anlatamayacağın bir problem mi yaşıyorsun?"

"Tayland'a vardığımızda sana her şeyi açıklayacağım."

"Neden şimdi söylemiyorsun? Jack, sorun nedir, söyle lütfen."

"Tayland'a varınca..."

O bu haldeyken onunla Tayland'a filan gitmek istemediğimi söylemek geldi içimden, ama oraya vardığımızda, ondan, evliliğimizin neden böylesine kötü başladığına dair en azından bir açıklama duyacağım gerçeğiyle teselli buldum. Ruh hali işteki bir sorundan kaynaklanıyormuş gibi göründüğünden, gelecekte bu tür bir durumla sık sık karşılaşacağım hissine kapılıp endişelenmekten de alamadım kendimi. Varlı-

ğından haberdar olmadığım bir adamla evliliğe nasıl uyum sağlayacağımı çözmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, doğrudan havaalanına gittiğimizi fark etmem biraz zaman aldı.

"Millie ne olacak?" diye bağırdım. "Onu görmeye gidecektik!"

Jack "Korkarım ki bunun için çok geç" dedi. "Sapak birkaç kilometre geride kaldı."

"Ama sana attığım mesajda hastaneye uğramamız gerektiğinden söz etmiştim!"

"Eh, arabaya bindikten sonra bundan hiç söz etmeyince fikrini değiştirdiğini sandım. Zaten hastaneye uğrayacak zamanımız da yok."

"Ama uçağımız öğleden sonra kalkıyor!"

"Saat üçte... Yani on ikide bilet kontrolü yaptırmamız gerek."

"İyi de Millie'ye söz verdim! Bu sabah onu ziyaret edeceğimizi söyledim."

"Ne zaman? Ona bunu ne zaman söyledin? Hatırlamıyorum."

"Ambulansa bindirildiğinde."

"Millie o sırada baygındı, pek hatırlayacağını sanmıyorum."

"Mesele bu değil! Annemle de konuşup hastaneye geleceğimi söylemiştim; o da Millie'ye bundan söz etmiştir."

"Önce bana sorsaydın, böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylerdim sana."

"Sen yanımda yokken bunu nasıl yapacaktım! Jack, lütfen geri dön, zamanımız çok nasılsa. Bilet kontrolü on ikide başlıyor olabilir, ama kontuar uzun süre açık kalacaktır. Hastanede fazla oyalanmayız, söz veriyorum. Sadece Millie'yi görmek istiyorum."

"Maalesef ki böyle bir şey söz konusu bile değil."

"Neden böyle davranıyorsun?" diye haykırdım. "Millie'yi

tanıyorsun; ziyaretine gitmezsem bu durumu anlamayacağını da biliyorsun."

"O zaman bir kez daha telefon aç ve durumu açıkla. Onunla konuş ve zamanlama konusunda hata yaptığını söyle."

Yaşadığım hayal kırıklığıyla birlikte gözyaşlarına boğuldum. "Hata filan yapmadım ben" diyerek hıçkıra hıçkıra ağladım. "Sen de biliyorsun ki bunun için yeterince zamanımız var!"

Jack daha önce ağladığımı hiç görmemişti; ağlamayı bir silah olarak kullanmaktan utanç duysam da, bu sayede ne kadar mantıksız davrandığını fark edeceğini umdum. Direksiyonu kırdı, arabayı anayoldan çıkarıp son anda bir benzin istasyonu girişine doğru saptığında geriye döndüğümüzü düşünerek gözlerimi sildim, burnumu hınkırdım.

Jack arabayı durdururken "Teşekkür ederim" dedim.

Jack kontağı kapatıp bana döndü. "Grace, beni dinle; hem de can kulağıyla... Gidip Millie'yi görmek istiyorsan, tamam, gidebilirsin. Şimdi arabadan inebilir ve bir taksi tutup hastaneye gidebilirsin. Ama ben havaalanına gidiyorum; sen hastaneye gitmeyi seçersen benimle Tayland'a gelmiyorsun demektir. Bu kadar basit..."

Başımı iki yana sallarken gözlerimden yanaklarıma doğru yeni yaşlar boşalmaya başladı. "Sana inanmıyorum" diyerek ağladım. "Beni gerçekten sevseydin, Millie ile aranda seçim yapmak zorunda bırakmazdın beni."

"Ama şu anda yaptığım şey tam olarak bu."

"Nasıl bir seçim yapabilirim?" Kederli bir ifadeyle baktım yüzüne. "İkinizi de seviyorum!"

Jack öfkeli bir biçimde içini çekti. "Bu konuda bu kadar yaygara koparıyor olman beni üzüyor. Tabii ki gayet basit bir seçim bu... Havaalanına bu kadar yaklaşmışken, Millie'yi görmek için dönmeyi reddettim diye evliliğimizi gerçekten de bir kenara mı atacaksın? Senin gözünde bu kadar mı değerim var benim?"

"Hayır, hayır tabii ki öyle değil" diyerek yutkunup gözyaşlarımı içime attım.

"Geçmişte her hafta sonu Millie ile geçirmek zorunda olduğumuz zaman konusunda gıkımı bile çıkarmadığım halde yeterince cömert davranmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır" dedim acınacası halde.

Jack başını salladı, tatmin olmuştu. "E, o zaman hangisini seçiyorsun Grace? Hastaneyi mi, havaalanını mı? Kocanı mı, kız kardeşini mi?" Bir an duraladı. "Beni mi, Millie'yi mi?"

"Sen" dedim, alçak bir sesle. "Tabii ki seni..."

"Güzel. Şimdi; pasaportun nerde?"

"Çantamda" diye geveledim.

"Alabilir miyim?"

Çantamı aldım, pasaportumu çıkarıp ona verdim.

Jack pasaportu ceketinin iç cebine koyarken "Teşekkür ederim" dedi. Sonra başka hiçbir şey söylemeden arabayı vitese taktı, benzin istasyonundan çıkıp otoyola yöneldi.

Yaşananlara rağmen, Jack'in beni Millie'yi görmem için hastaneye götürmeyeceğine gerçekten inanamıyordum; biraz önce yaşananların bir tür sınav olup olmadığını, seçimimi ondan yana yaptığım için şimdi beni hastaneye götürüp götürmeyeceğini merak ettim. Bir kez daha havaalanına doğru ilerlediğimizi anladığımda, sadece Millie'yi göremeyeceğim için değil, Jack'i tanıdığım altı ay boyunca onun karakterinin bu yönünü hiçbir şekilde fark etmediğim için de çaresiz hissettim kendimi. Oysa onun hakkında, evrenin en nazik, en anlayışlı adamı olduğu dışında bir şey düşünmem mümkün değildi. İçgüdülerim ondan arabayı durdurmasını ve dışarıya çıkmama izin vermesini söyledi bana, ama böyle yaptığım takdirde olacaklardan korktum. Beni Tayland'a yalnız gitmekle tehdit ettiği de düşünüldüğünde, içinde bulunduğu ruh haliyle ne yapacağını kestirmenin imkânı yoktu. Böyle bir durumda ben ne olurdum, biz, evliliğimiz ne olurdu? Ha-

vaalamına geldiğimizde stresten bitmiştim adeta.

Bilet kontrolü için sırada beklerken, Jack, anneme telefon açıp hastaneye uğrama imkânı bulamadığımızı söylememi önerdi ve bunu bir an önce yapmamın herkes için en iyisi olacağını söyledi. Davranışından sersemlemiş halde, dediğini yaptım. Telefonu tuşladıktan sonra karşıma annemin telesekreteri çıkınca üzüleyim mi, rahatlayayım mı bilemedim. Her şeyi hesaba katıp Millie ile konuşamadığıma göre, bari uçağımızın kalkış saatini yanlış bildiğime ve hastaneye uğrama şansımızın kalmadığına dair bir açıklama yapayım dedim. Annemden benim için Millie'yi öpmesini ve Tayland'a varır varmaz onu arayacağımı söylemesini istedim. Telefonu kapatırken Jack bana gülümseyip elimi tuttu; o an ilk kez elimi geri çekmek geldi içimden.

Bilet kontrol masasına yaklaştığımızda, Jack hostese karşı son derece cana yakın davranıp ona yeni evlendiğimizi, Down sendromlu nedimemiz merdivenlerden düşüp bacağını kırdığından talihsiz bir düğün günü yaşadığımızı söyleyerek bizi birinci sınıfa terfi ettirdi. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı kesinlikle; Jack'in sempati kazanmak amacıyla Millie'nin durumunu kullanmasından iğrendim daha çok. Benim tanıdığım Jack böyle bir şey asla yapmazdı; önümüzdeki iki haftayı benim için gerçek bir yabancıya dönüşmüş biriyle geçireceğimi düşünmek korkutucuydu. Ancak diğer seçenek, yani Jack'e, onunla birlikte Tayland'a gitmek istemediğimi söylemek de bir o kadar dehşet vericiydi. Pasaport kontrolünden geçerken, hayatımın en büyük hatasını yaptığım hissini üstümden bir türlü atamadım.

Uçağın kalkmasını beklemek üzere geldiğimiz salonda, Jack'in, dünya umurunda değilmiş gibi oturup, bir kolunu omzuma atarak gazete okumaya başlamasıyla aklım iyice karıştı. Bize şampanya ikram ettiklerinde, Jack'in kutlama yapacak havada olmadığımı anlamasını ümit ederek reddettim.

Ama o, kadehi seve seve kabul ederken, aramızda o an var olan derin uçurumdan etkilenmemiş görünüyordu. Kendimi, olan bitenin iki âşık arasında yaşanabilecek önemsiz bir tartışmadan, uzun ve mutlu bir evliliğe giden yolda anlık bir tökezlemeden öte bir şey olmadığına inandırmaya çalışsam da, durumun bundan daha ciddi olduğunu biliyordum. İşlerin nerede ters gittiğini çaresizce anlamaya çalışırken, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce, banyodan dışarı adımımı attığım andan itibaren yaşanan her şeyi bir kez daha düşündüm. Jack'in telefonuna bıraktığım panik dolu mesajları hatırladığımda, hatalı davranan kişi ben miydim, diye merak ettim. Ama öyle olmadığını biliyordum; hatalı taraf Jack'ti ve o kadar yorgundum ki, nedenini bir türlü çözemedim. On dört saatlik uçak yolculuğu boyunca şımartılacağım ve Tayland'a çok daha iyi bir ruh hali içinde ineceğim umuduyla, birden uçağa binmek için sabırsızlandığımı hissettim.

Kahvaltı edemeyecek kadar üzgün olmamın yanı sıra, bekleme salonunda da bir şey yemeyi reddettiğim için uçağa bindiğimizde çok açtım. Koltuklarımıza otururken Jack çok ilgili davrandı bana; ihtiyacım olan her şeyin karşılandığından emin olmak ister gibiydi. Moralimin biraz düzeldiğini hissettim. Biraz rahatlamaya başlarken, gözlerim de kapanmaya başladı.

"Yorgun musun?" diye sordu, Jack.

Başımı sallayarak "Evet" dedim. "Çok da acıktım. Uykuya dalarsam, akşam yemeği servisi başlayınca beni uyandırır mısın?"

"Tabii."

Uçak henüz havalanmamıştı ki ben uykuya daldım. Sonunda gözlerimi açtığımda kabin karanlıktı, herkes uyukluyordu; Jack hariç. O uyumuyor, gazete okuyordu.

Yılgın bir halde baktım ona. "Akşam yemeği için beni uyandırmanı söylemiştim sana, öyle değil mi?"

"Rahatsız etmesem daha iyi olacak diye düşündüm. Ama meraklanma, birkaç saat içinde kahvaltı servisi başlayacak."

"Birkaç saat bekleyecek durumda değilim; dünden beri ağzıma tek bir lokma yemek girmedi!"

"O zaman hosteslerden birini çağır da sana yiyecek bir şeyler getirsin."

Bizi ayıran bölmenin üstünden ona baktım. Evlenmeden önceki hayatımızda Jack düğmeye kendi basar ve hostesi çağırırdı. Kusursuz bir centilmen olduğunu düşündüğüm o adam nereye gitmişti? Yoksa her şey bir maskeden mi ibaretti; Jack beni etkilemek için hoş mizaç ve nezaket paravanının ardına mı saklamıştı? Gözümün üstünde olduğunu fark ederek gazeteyi indirdi.

Alçak bir sesle "Jack, sen kimsin?" diye sordum.

"Kocan" dedi. "Ben senin kocanım." Elimi tuttu, dudaklarına götürüp öptü. "İyi ve kötü günde... Hastalıkta ve sağlıkta... Ölüm bizi ayırana dek..." Elimi bırakıp hostesi çağırmak üzere düğmeye bastı. Hostes hemen geldi yanımıza.

"Karıma yiyecek bir şeyler getirebilir misiniz lütfen? Korkarım ki akşam yemeğini kaçırdı."

Hostes gülümseyerek "Tabii efendim" dedi.

Hostes yanımızdan uzaklaşınca Jack "İşte" dedi. "Mutlu musun?" Sonra gazetesine geri döndü. Gözlerime batan, acınası minnettarlık gözyaşlarını göremeyeceği için mutlu oldum. Yemeğim gelince hemen yedim ve özellikle onunla konuşmak istemediğimden, uçağımız Bangkok'a inişe geçene dek uyudum.

Jack bana sürpriz yapmak istediği için tüm balayı tatilimizin organizasyonunu üstlenmekte ısrar etmişti. Tayland'a daha önce birkaç kez geldiğinden en iyi otelleri biliyordu. Ben Koh Samui'ye gitmek istediğimi ima ettiysem de tam olarak nereye gittiğimiz konusunda pek bir fikrim yoktu. Jack uçaktan indikten sonra beni iç hatlar terminaline de-

ğil de taksi kuyruğuna yönlendirdiğinde, ister istemez hayal kırıklığına uğradım. Kısa bir süre sonra Bangkok'un merkezine doğru yola koyulduk. Gürültüden biraz ürksem de, şehrin hengâmesi beni heyecanlandırdı. Taksi Altın Tapınak adlı bir otelin önünde yavaşlayınca moralim biraz daha düzeldi; bu, hayatımda gördüğüm en güzel otellerden biriydi çünkü. Ama taksi durmak yerine yola devam etti ve sonunda, yolun üç yüz metre ilersinde eli yüzü düzgün, ama ilki kadar lüks olmayan bir başka otelin önüne park etti. Otelin lobisi dış cephesine kıyasla daha iyiydi, ama odamıza çıkıp da banyonun Jack'in duş yapmakta sorun yaşayacağı kadar küçük olduğunu gördüğümde, onun odayı bir an önce terk edeceğini düşündüm.

Jack ceketini çıkarıp dolaba asarken "Kusursuz" dedi. "İşimizi görür."

"Jack, ciddi olamazsın." Odada etrafıma bakındım. "Bundan daha iyisini bulabileceğimize eminim."

"Grace, uyanma zamanı geldi."

Öylesine ciddi görünüyordu ki, işten atılmış olabileceği aklıma neden daha önce gelmedi diye merak ettim. Bu ihtimali düşündükçe, karakterindeki bu ani değişime kusursuz bir açıklama bulduğumu fark ettim. Neler olduğunu anlama çabası içinde yaşananları aklımdan geçirirken, işten çıkarıldığı haberi ona cuma akşamı iletildiyse, balayına gitmeden önce cumartesi günü, ben banyodayken diğer ortaklarla işlerini halletmek için muhtemelen büroya gitmiştir, diye mantık yürüttüm. Bu durumu tabii ki düğünümüz esnasında bana söylemeyecekti; Jack'in yaşadıklarıyla kıyaslandığında, Millie'yi hastanede ziyaret etme meselesi tabii ki önemsiz kalıyordu! Neler olup bittiğini bana anlatmak için Tayland'a gelmeyi beklemek istemesine de şaşmamak gerekirdi. Otel rezervasyonumuzu değiştirip daha ucuz bir otel seçmiş olmasından, ortaklarla yaptığı görüşmeden sonra işi konusunda

anlaşmaya varamadığı sonucunu çıkarıp kendimi bu sözleri duymaya hazırladım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Korkarım ki rüya sona erdi."

Onu rahatlatmak istercesine "Önemli değil" dedim. Başımıza gelen en iyi şeyin bu olabileceğini telkin ettim kendime. "Altından kalkarız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, kolayca başka bir iş bulacağına eminim; hatta istersen kendi işini bile kurabilirsin. Eğer çok sıkıştığımızı düşünüyorsan, ben de her an işe dönebilirim. Belki eski işim olmaz, ama kapasitemi başka bir yerde değerlendirebileceğime hiç şüphem yok."

Jack söylediklerim onu eğlendirmiş gibi baktı bana. "Grace, ben işten atılmadım."

Bakakaldım yüzüne. "O zaman nedir bu olanlar?"

Kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Seçimini Millie'den yana kullanmalıydın; gerçekten de öyle yapmalıydın."

Omurgamdan aşağıya bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Sesimin sakin çıkması için çaba sarf ederek "Neler oluyor?" diye sordum. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Ne yaptığının farkında mısın? Ruhunu bana sattığının farkında mısın? Hatta Millie'ninkini de..." Duraladı. "Özellikle de Millie'ninkini."

"Yeter!" dedim, sert bir sesle. "Benimle oyun oynamaktan vazgeç!"

"Bu oyun filan değil." Sesindeki sakinlik, içimde bir panik dalgasının kabarmasına neden oldu. Gözlerimin odada gezindiğini, bilinçaltında bir çıkış noktası aradığımı fark ettim. Bunu hisseden Jack "Çok geç" dedi. "Çok, çok geç."

Hıçkırığımı yutarken "Anlamıyorum" dedim. "İstediğin nedir?"

"Tam olarak, sahip olduğum şeyler; sen ve Millie."

"Millie'nin sahibi değilsin, hele benim hiç..." El çantamı kapıp öfke dolu bir ifadeyle ona baktım. "Ben Londra'ya dönüyorum.

Kapıya kadar gitmeme izin verdi. "Grace?"

Arkamı dönmekte acele etmedim, çünkü bana bildiğim bir şeyi söyleyip de her şeyin bir tür aptalca şaka olduğundan bahsettiğinde nasıl bir tepki vereceğimden emin değildim. Sonrasında ne kadar rahatladığımı görmesini de istemedim, çünkü o kapıdan dışarı çıkmama izin verseydi, neler olacağını düşünmeye bile katlanamazdım.

"Ne?" dedim, buz gibi bir sesle.

Elini cebine atıp pasaportumu çıkardı. "Bir şey unutmuyor musun?" Pasaportu başparmağıyla işaretparmağı arasında tutarak önümde sallamaya başladı. "Biliyorsun, bunsuz İngiltere'ye dönemezsin. Aslına bakarsan, bunsuz hiçbir yere gidemezsin.

Elimi uzattım. "Pasaportumu ver lütfen."

"Hayır."

"Jack, pasaportumu ver! Ciddiyim!"

"Verecek olsam bile, beş parasız havaalanına nasıl gideceksin?"

Mağrur bir tavırla "Param var" derken, ayrılmadan önce yanıma bir miktar Tayland parası aldığım için sevinçliydim. "Kredi kartım da var."

Jack kederli bir ifadeyle başını iki yana sallayarak "Hayır" dedi. "Artık yok."

Hemen çantamın fermuarını açtım ve cüzdanımın yerinde olmadığını gördüm. Cep telefonum da kayıptı.

"Cüzdanım ve telefonum nerde? Ne yaptın onlara?" Jack'in seyahat çantasına doğru hamle yapıp didik didik ettim içini.

Jack eğleniyor gibiydi. "Onları orada bulamazsın" dedi, bana. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"Beni burada hapsedebileceğini mi sanıyorsun? İstediğim zaman çekip gidemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Jack ciddi bir tavırla "İşte bu noktada" dedi, "Millie devreye giriyor."

Buz kestim o anda. "Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle söyleyeyim; okul parasını ödemekten vazgeçtiğimde ona ne olur sence? Akıl hastanesine kaldırırlar belki, ha?"

"Okul parasını ben karşılayacağım; evimin satışından kalan para yeter bana."

"O parayı yeni evimize mobilya almak için bana vermiştin, unuttun mu? Ben de aynen öyle yaptım. Geri kalanına gelince; eh, o da artık benim. Grace paran filan yok; beş parasız bir insansın sen."

"O zaman tekrar çalışmaya başlayacağım. Ve paranın geri kalanı için sana dava açacağım" diye ekledim, hırsla.

"Hayır, açmayacaksın. İşe de geri dönmüyorsun."

"Beni engelleyemezsin."

"Tabii ki engellerim."

"Nasıl yapacaksın bunu? Jack, yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz. Tüm bunlar aptalca, iğrenç bir şaka değil de gerçekse, seninle evli kalacağımı mı sandın?"

"Evet, çünkü başka seçeneğin yok. Şöyle bir kenara otur da sana nedenini açıklayayım."

"Umurumda değil. İngiltere'ye dönmeme yetecek kadar parayla pasaportumu ver bana ve biz bu işi büyük bir hata olarak geride bırakalım. Sen istersen burada kalırsın, geri döndüğünde herkese kaderimizde ayrılık olduğunu ve boşanmaya karar verdiğimizi söyleriz."

"Çok cömertsin." Jack bir an düşünmek için duraladığında, o an nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Sorun şu ki ben hata yapmam. Hiç hata yapmadım; yapmayacağım da."

"Lütfen Jack" dedim, çaresizce. "Lütfen, izin ver gideyim."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Otururbut, daha önce

dediğim gibi her şeyi açıklarım sana. Söyleyeceklerimi dinledikten sonra hâlâ gitmek istersen, gidersin."

"Söz mü?"

"Söz."

Çabucak seçeneklerimi değerlendirdim, çok fazla olmadığını fark edince Jack'ten mümkün olduğunca uzağa, yatağın kenarına iliştim. "Anlat o zaman."

Jack başını salladı. "Ama başlamadan önce, ne kadar ciddi olduğumu anlaman için sana bir sır vereceğim."

İhtiyatlı bir ifadeyle ona baktım. "Nedir?"

Jack dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme oynaşır halde bana doğru eğildi. Sonra "Evde bakıcı filan yok" diye fısıldadı.

Günümüz

Diane ve Esther'le yediğimiz öğle yemeğinden sonra eve dönünce, her zaman olduğu gibi odama çıkıyorum. Anahtarın kilitte dönerken çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum; birkaç dakika sonra da inen kepenklerin vızıltısını... Pek mümkün olmasa da, kilitli kapıyı bir şekilde açıp merdivenden aşağı hole inmenin yolunu bulmam ihtimaline karşılık alınmış ek bir tedbir bu. En ufak bir sese bile duyarlı olan kulaklarım –çünkü yakınımda kulaklarımı uyaracak ne müzik, ne televizyon var– açılan siyah kapıların vızıltısını, kısa bir süre sonra da çakıltaşıyla kaplı araba yolunda ilerleyen arabanın çıkardığı sesi duyuyor. Normalde onun gidişinden tedirgin olurum, ama şu an böyle hissetmiyorum, çünkü karnım tok. Bir keresinde evden ayrılmış ve üç gün gelmemişti ki o zaman açlıktan neredeyse banyo sabununu yiyecektim.

Son altı aydır evim haline gelen odaya bakınıyorum. Etrafta çok fazla bir şey yok; bir yatak, demir parmaklıklı bir pencere ve farklı bir dünyaya, içinde duş, lavabo ve aksesuvar olarak minik bir kalıp sabun ve küçük bir el havlusunun durduğu küçük bir tuvalet masasından ibaret, küçük bir banyoya açılan bir başka kapı, o kadar...

Bu iki odayı karış karış bilsem de gözlerim sürekli arayış halinde, çünkü aklımda hep, stresimi yatağın kenarını oyarak atmam, ya da birden ortadan kaybolmam halinde ardım-

da bir iz bırakabilmek için kullanabileceğim küçük bir çivi benzeri, hayatımı daha katlanılabilir hale getirebilecek bir şeyi atlamış olabileceğim düşüncesi var. Ama hiçbir şey göremiyorum. Neyse, Jack'in beni öldürmek gibi bir planı da yok zaten. Onun planladığı şey bundan daha kurnazca. Yakında neler olacağını düşündüğüm her defasında, işten eve dönerken onun trafik kazasında ölmesi için çılgınca dua ediyorum; bu akşam olmasa da en azından haziran sonu gelmeden, Millie'nin bizimle birlikte yaşamak üzere buraya taşınmasından önce... Çünkü ondan sonra her şey için çok geç olacak.

Dikkatimi başka yönlere çekmeme yardımcı olabilecek ne kitap, ne kâğıt, ne de kalem var. Günlerimi zamanda asılı kalmış, pasif bir insan parçası olarak geçiriyorum; en azından Jack bu gözle görüyor beni. Gerçekte, zamanı kolluyor, minik bir fırsat penceresinin açılmasını bekliyorum; o pencere kesinlikle açılacak, açılacağına inanmasam hayatıma nasıl devam edebilirim? Maskaralığa dönüşmüş hayatımı nasıl sürdürebilirim?

O şansın bugün ayağıma geldiğini düşünmeye başlamıştım neredeyse... Geriye dönüp baktığımda epey aptalca bir düşünceydi bu. Jack'in ondan kaçma fırsatını kullanabileceğim öğle yemeğine tek başıma katılmama izin verebileceğini gerçekten nasıl düşünebildim? Nedeni basitti aslında; daha önce hiç bu kadar ileri gitmeme izin vermemişti, hezeyanlarımla oynamaktan çok memnundu. Bir keresinde Diane'e, öğle yemeği randevusunu unuttuğum numarası yaptığım zaman, Jack beni arabaya oturtup restorana gider gibi yola çıkmış, ama sonra yarı yolda dönmüş, ondan kaçma şansını yitirdiğimi anladığımda yaşadığım hayal kırıklığı nedeniyle çarpılan yüzüme bakarak kahkahalarla gülmüştü.

Onu öldürmeyi sık sık düşünüyorum, ama yapamam. Her şeyden önce, bunun için elimde silah yok. Ne ilaç, ne bıçak, ne de onu ortadan kaldırabilecek diğer şeyler elimin altın-

da... Beni her açıdan kısıtlamış durumda çünkü. Başım ağrıyor diye ondan aspirin istesem ve o da getirmeye tenezzül etse, hapları, onu zehirleyecek miktara ulaşana kadar biriktirmeyeyim diye, yutana kadar başımda bekler. Yemeklerimi hep plastik tabakla, ona eşlik eden plastik çatal, bıçak ve plastik bardakla getirir. Akşam yemeğine gelecek misafirler için yemek hazırlarken yanımdan ayrılmaz, bıçakları, ilerde bir fırsatını bulurum da onu öldürmek için kullanmak üzere saklamaya karar veririm düşüncesiyle, yerine kaldırmamı dikkatle izler. Ya da kesme, doğrama işlerini bizzat kendisi yapar. Zaten onu öldürmenin ne anlamı var ki? Hapse gönderilmem ya da mahkemeye çıkarılmayı beklemem durumunda Millie'ye kim bakar? Gerçi her zaman böyle pasif değildim. Durumumun ne kadar umutsuz olduğunu tam olarak idrak etmeden önce, ondan kurtulmak adına zekice girişimlerde bulundum. Ama gösterdiğim çabaların karşılığını alamadım ve her defasında ödediğim bedel bir öncekinden büyük oldu.

Yatakta oturduğum yerden kalkıp pencereden aşağıdaki bahçeye bakıyorum. Parmaklıklar, aralarından geçemeyeceğim kadar sık; yani camı kırmak nafile bir çaba olur. Dahası, parmaklıkları törpüleyecek doğru düzgün bir şey bulma şansım da sıfır. Jack'in evden çıkmama izin verdiği ender zamanların birinde mucize eseri bir şey bulabilsem bile, onu yanıma alamam, çünkü Jack başımdan hiç ayrılmıyor. O benim bekçim, gardiyanım, hapishane müdürüm. O yanımda olmadan hiçbir yere gidemem; restoranda tuvalete bile...

Jack iki saniyeliğine bile olsa beni gözden yitirmesi halinde, bunu içinde bulunduğum durumu birine anlatma, yardım isteme veya kaçma fırsatı olarak kullanacağımı düşünüyor. Ama böyle bir şey yapmam, artık yapmam; tabii bana inanacaklarına yüzde yüz emin olmadıysam... Çünkü düşünmem gereken Millie var. Sokakta yürürken veya restoranda otururken yardım için çığlık atmamamın nedeni o; tabii bir de

Jack'in benden çok daha güvenilir biri olması gerçeği de var Bir keresinde böyle bir girişimde bulundum; insanlar bana deli gözüyle bakarlarken, Jack benim tutarsız, deli saçması davranışlarıma katlanmak zorunda kalmış bir koca olarak sempati topladı.

Yatak odamda saat yok, kolumda da... Ama zamanı tahmin etmekte oldukça ustalaştım. Havanın çabuk karardığı kış aylarında bunu yapmak daha kolay, ama yazın Jack'in işten ne zaman döndüğünü tam olarak kestiremiyorum; bildiğim tek şey, yedi ile on arasında herhangi bir saat olabileceği. Kulağa garip gelse de, o işten döndüğünde duyduğum ses beni hep rahatlatıyor. Üç gün eve hiç gelmediği o dönemden sonra açlıktan ölme korkusu yaşamaya başladım; Jack bunu bana ders vermek için yaptı. Onun hakkında bir şey öğrendiysem, o da yaptığı ve söylediği her şeyin noktasına, virgülüne kadar hesaplı olduğudur. Sadece gerçeği ifade etmekten gurur duyar; sözlerinin ardındaki anlamı kavrayan tek kişi ben olduğum için bundan keyif alır.

Akşam yemeği partisinde misafirleri ağırladığımız sırada, Millie'nin bizimle birlikte yaşayacak olmasının hayatımıza yeni bir boyut katacağına dair yaptığı yorum, onun çift anlamlı sözlerine bir örnek sadece. Millie için her şeyi yapacağım kanaatine varmasının, hayatı boyunca aradığı kadının ben olduğumu fark etmesini sağladığıyla ilgili diğer yorumu da bir başka örnek...

Bu akşam eve, tahminlerime göre saat sekiz civarında dönüyor. Ön kapının açılıp kapandığını, holdeki ayak seslerini ve anahtarlarını holdeki masaya bırakırken çıkan sesi duyuyorum. Onu, telefonunu cebinden çıkarırken gözümün önüne getirebiliyorum; birkaç saniye sonra, telefonunu anahtarlarının yanına bırakırken çıkardığı tıkırtıyı duyuyorum. Bir duraklama oluyor, ardından ceketini asmak üzere açtığı vestiyer dolabının kapısının sesi geliyor. Doğrudan mutfağa gide-

rek kendisine bir kadeh viski hazırlayacağını bilecek kadar tanıyorum onu. Ama bunu, odam mutfağın hemen üstünde olduğu ve akşam başlarken farklı sesleri ayırt etmeyi öğrendiğim için biliyorum.

Hakikaten de bir iki dakika sonra –belki de gelen postaları kontrol etmesinin ardından– Jack'in mutfağa girdiğini, dolap kapağını açıp bir kadeh aldığını, dolap kapağını kapadığını, buzdolabına yürüdüğünü, buzdolabının kapısını açıp içinden buz kalıbını çıkardığını, kalıptan çıkardığı iki buz parçasını kadehine koyduğunu duyuyorum. Musluğu açtığını, buz kalıbını doldurup buzdolabındaki yerine koyduğunu, buzdolabının kapısını kapattığını, yan tarafta duran viski şişesini aldığını, kapağını açıp kadehine tek viski doldurduğunu, kapağı kapatıp şişeyi yerine koyduğunu, buzlu viskiyi kadehinde döndürdüğünü de... İçkisinden ilk yudumu aldığını duymasam da öyle yaptığını gözümün önüne getirebiliyorum, çünkü mutfaktan çıkıp hole, oradan da çalışma odasına yürüdüğünü duymadan önce aradan birkaç saniye geçiyor. Akşam için bana yiyecek bir şeyler getirir belki, ama getirmezse de sorun yok, çünkü öğlen yedim.

Jack yemekleri belli bir düzende getirmiyor. Bazen yalnızca sabahları veya yalnızca akşamları yiyebiliyorum, bazen de hiç... Kahvaltıda kahvaltılık gevrekle bir bardak meyve suyu veya bir parça meyve ile su oluyor. Akşamları üç çeşit yemekle bir kadeh şarap getirebileceği gibi bir sandviçle bir bardak süt de verebilir. Jack alışkanlıklara sadık kalmaktan daha rahatlatıcı başka bir şey olmadığını bildiği için beni o tür şeylerden mahrum bırakıyor. Farkında olmadan bana iyilik yapıyor ama... Belli bir rutin olmadığından, benim açımdan tımarhanelik olmak ve kendi kararlarımı alamayacak duruma düşmek gibi bir risk yok. Ve ben kararlarımı kendim almak zorundayım.

İnsanın en temel ihtiyaçlar için birine bağımlı olması ka-

dar korkunç bir şey yok; ama minik banyomdaki musluk sayesinde susuzluktan ölmeyeceğim kesin. Gerçi sıkıntıdan ölebilirim, çünkü önümde sonsuzluk gibi uzanan boş günlerimi renklendirecek hiçbir şey görünmüyor. Eskiden son derece korktuğum akşam yemeği partilerini, şimdi dikkatimi dağıtacak fırsatlar olarak görüyor ve büyük bir memnuniyetle karşılıyorum. Jack'in misafirlerimize çıkaracağımız yemekler konusundaki gittikçe artan taleplerini bile bir meydan okuma olarak görüp keyif alıyorum, çünkü tıpkı geçen cumartesi olduğu gibi akşamın sonunu zaferle getirdiğimde, kazandığım başarının tadı varoluşumu daha bir dayanılır kılıyor. İşte benim hayatım...

Jack eve döndükten yaklaşık yarım saat kadar sonra, merdivenlerde, ardından da sahanlıkta ayak seslerini duyuyorum. Anahtarın kapının kilidini açmasıyla birlikte benim yakışıklı, psikopat kocam kapı ağzında beliriyor. Ümitle ellerine bakıyorum, ama elinde tepsi yok.

"Millie'nin okulundan bizimle görüşmek istediklerine dair bir e-posta aldık." Bir an beni izliyor. "Merak ettim, bizimle ne konuşmak istiyor olabilirler acaba?"

Buz kestiğimi hissediyorum. "Hiçbir fikrim yok" derken, Jack'in kalbimin daha hızlı atmaya başladığını görmediğine seviniyorum.

"Eh, gidip durumu öğrenmekten başka bir şansımız yok, öyle değil mi? Anlaşılan Janice Bayan Goodrich'e Millie'yi bu hafta sonu görmeye geleceğimizi söylemiş; müdire hanım bizimle konuşmak istediğini, o yüzden biraz erken gelmemizi istiyor." Duralıyor. "Umarım her şey yolundadır."

Hislerime rağmen sakin kalmaya çalışarak "Eminim öyledir" diyorum.

"Öyle olsa iyi olur."

Jack kapıyı arkasından kilitleyip gidiyor. Bayan Goodrich'in, Millie'yi bu hafta sonu görebileceğim anlamına gelen

bu o e-postayı gönderdiğine seviniyor, ama bir yandan da huzursuz oluyorum. Daha önce okula hiç çağrılmamıştık çünkü. Millie tek kelime bile etmemesi gerektiğini biliyor, ama bazen durumu gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Ne kadar büyük bir tehlikenin olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok; ona durumu bütün çıplaklığıyla nasıl anlatabilirdim ki?

İçine düştüğümüz kâbusa –içine düşmemize izin verdiğim kâbusa– bir çözüm bulma ihtiyacı üzerimde baskı yapıyor ve içime derin bir nefes çekip paniklememeye çalışıyorum. Kendime dört ayım olduğunu hatırlatıyorum; o fırsat penceresini bulmak, kendimi ve Millie'yi bu durumdan bir şekilde kurtarmak için dört ayım var. Bunu ancak ben başarabilirim, çünkü bize yardım edebilecek kimse yok. Bunu yapabilecek, anneliğe veya babalığa özgü ilkel içgüdüleriyle başımın belada olduğunu anlayabilecek insanlar, yani, tasarladıklarından daha da erken bir zamanda taşınmaları için Jack tarafından teşvik edilmiş anne ve babam, şimdi dünyanın öbür ucundalar.

Jack çok zeki, son derece zeki... Ona anlattığım her şeyi bana karşı kullandı. Millie doğduğunda anne ve babamın yaşadığı dehşetten keşke söz etmeseydim ona. Ya da annem ve babamın, Yeni Zelanda'ya taşınabilsinler diye, Millie'yi benimle birlikte yaşaması için yanıma alacağıma dair verdiğim sözü yerine getireceğim ana kadar gün saydığını... Bu bilgi Jack'e, anne ve babamın Millie'ye benim bakacağıma dair verdiğim sözden cayacağım ve kız kardeşime sonunda ailemin bakmak zorunda kalacağıyla alakalı korkularını kullanma fırsatı verdi. Jack'in anne ve babamla tanışmak için onu evlerine götürmemi istediği hafta sonu asıl niyeti beni babamdan istemek değil, babama, evlenmek ve kendi ailemi kurmak istediğim için Millie'yi onlarla birlikte Yeni Zelanda'ya göndermeyi düşündüğümü söylemekti. Babam

bu sözler üzerine neredeyse şok geçirdiğinde, Jack, ona bir an evvel gitmelerinin iyi bir fikir olacağını söylemiş ve böylece, bana yardım edebilecek iki insanı etkisiz hale getirmişti.

Yatağa oturup akşamın geri kalanını ve sonra geceyi nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Bayan Goodrich'le yapılacak toplantı Demokles'in kılıcı gibi üstümde sallanırken, gözüme uyku girmeyecek çünkü. Duruma tarafsız bir gözle baktığımda, gerçeği pat diye söyleyivermek, Jack'in beni esaret altında tuttuğunu ve Millie'ye tahmin edilemeyecek kadar büyük zarar vermeyi planladığını haykırmak, Bayan Goodrich'e bana yardım etsin ve polise haber versin diye yalvarmak için bu toplantı kusursuz bir fırsat olabilir. Ama ben bunu zaten yaptım ve şu an, toplantı esnasında farklı davranmam halinde Jack'in çöküşümü planlamaya başlayacağını daha önce ödediğim bedelle çok iyi biliyorum. Gerçeği anlatmam halinde sadece aşağılanmakla ve şimdikinden bile daha çaresiz bir duruma düşmekle kalmam, Jack'in benden intikamını alması için fırsat da yaratmış olurum. Ellerimi öne uzatıyorum; ellerimin titremesini kontrol edememem, Jack'in en başından beri bildiğini benim ancak yeni yeni fark etmeye başladığımı gösteriyor aslında; korku, en büyük caydırıcı unsur...

Geçmiş

Otel odasında yatağın kenarına ilişirken "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Jack'in beni, Millie'yi görmek için hastaneyle gitmekle, onunla birlikte Tayland'a gitmek arasında seçim yapmaya zorlamasından sonra, evlendiğimizden beri olan biten onca şeye rağmen, onun hâlâ iyi bir adam olduğuna neden inandığımı anlamaya çalışıyordum.

"Tam olarak söylediğim şeyi; evde bakıcı filan yok."

İçimi çektim; deli saçmalıklarına katlanamayacak kadar yorgundum. "Bana söylemek istediğin şey nedir?"

"Bir hikâye. Bir çocuk hakkında bir hikâye... Dinlemek ister miydin?"

"Sonrasında gitmeme izin vereceksen, evet, dinlemeyi çok isterim."

"Güzel." Jack odadaki iskemlelerden birini önüme çekip oturdu.

"Bir zamanlar buradan çok, çok uzakta taşrada bir yerde annesi ve babasıyla birlikte yaşayan bir delikanlı vardı. Delikanlı çok küçükken güçlü, kudretli babasından korkar, annesini ise çok severdi. Ancak o annenin zayıf, işe yaramaz ve çocuğunu babasından koruyamayacak durumda olduğunu gördüğünde, delikanlı ondan nefret etmeye, babası annesini evin bodrumundaki kilere sürükleyip farelerle birlikte içeriye kilitlediği zamanlarda annesinin gözlerinde beliren dehşet dolu ifadeden keyif almaya başladı.

Babasının bir başka insana böyle bir dehşet salabileceğini gören delikanlının baba korkusu hayranlığa dönüştü ve o noktadan sonra babasına özenmeye başladı. Kısa bir süre sonra, annesinin tahta zeminden duyulan çığlıkları kulağına müzik, korkusunun kokusu harikulade bir parfüm gibi gelir oldu. Bundan öylesine etkilenmişti ki, o sesi ve kokuyu duymaya can atar hale geldi. Babası annesinin sorumluluğunu ona verdiğinde, delikanlı annesini kilere indiriyor, kadının, onu orada bırakmaması yönündeki yakarışları, delikanlıyı daha çok heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Delikanlı daha sonraları korkusunun sesinde sarhoş olduğu, korkusunun kokusunu içine çektiği annesini sonsuza dek orada tutabilmeyi diledi.

Delikanlı on üç yaşına geldiğinde bir gece, babası dışarıda meyve ve sebze yetiştirdiği bahçesinde çalışırken, annesi bodrumdan kaçmayı başardı. Ama delikanlı annesinin evden gitmesi halinde korkusunun sesini bir daha duyamayacağını biliyordu ve kaçmasını engellemek için ona vurdu. Kadın çığlık atınca bir daha vurdu ona. Ardından bir daha... Kadın çığlık attıkça delikanlı ona daha çok vurdu; annesi yere düştüğünde bile kendine engel olamayıp ona vurmaya devam ettiğini fark etti. Sonra annesinin ezilmiş, kanlı yüzüne baktığında onun daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündü.

Annesinin çığlıklarını duyup eve gelen babası, karısını çocuğunun elinden kurtardı. Ama çok geç kalmış, kadın çoktan ölmüştü. Baba öfkelendi ve çocuğuna vurdu; delikanlı da ona karşılık verdi. Polis geldiğinde delikanlı onlara, annesini babasının öldürdüğünü, kendisinin ise annesini korumaya çalıştığını söyledi. Böylece babası hapse girdi ve çocuk emeline ulaştı.

Delikanlı büyüdükçe, istediği zaman, istediği şekilde korku salabileceği, gözlerden uzak bir yerde saklayabileceği ve kimselerin arayıp sormayacağı, tamamen ona ait birinin hasretini çekmeye başladı. Böyle birini bulmanın zor olacağını

biliyordu, ama bıkmadan, yılmadan araması durumunda sonunda başaracağına da ikna olmuştu. Öyle bir insanı ararken doymak bilmez iştahını tatmin etmenin yollarını aradı. Peki, sonra ne yaptı biliyor musun?" Uyuşmuş halde başımı iki yana salladım. "Aile içi şiddet davalarında uzman bir avukat oldu. Ve sonra ne yaptı biliyor musun?" Öne doğru eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Seninle evlendi Grace."

Nefes almakta zorlandığımı fark ettim. Konuşması esnasında hikâyedeki çocuğun o olduğuna inanmak istememiş, ama şimdi, vücudumu feci bir titreme sarmıştı. Oda gözlerimin önünde suyun içinde yüzerken, Jack yüzünde tatmin olmuş bir ifade, iskemlesinin arkasına dayanıp bacaklarını öne doğru uzattı. "Şimdi söyle bakalım, hikâye hoşuna gitti mi?"

Titrek bir sesle "Hayır" dedim. "Ama seni dinledim... Artık gidebilir miyim?" Ayağa kalkmaya yeltendim, ama o iterek oturttu beni.

"Korkarım ki hayır."

Gözlerimden korku gözyaşları akmaya başladı. "Ama söz vermiştin."

"Öyle mi?"

"Lütfen. Lütfen gitmeme izin ver. Söz veriyorum, bana anlattıklarından kimseye söz etmem."

"Tabii ki edersin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, kimseye söz etmem."

Jack söylediklerimi düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Grace, mesele şu ki gitmene izin veremem, çünkü sana ihtiyacım var." Gözlerimdeki korku dolu ifadeyi görünce yanıma geldi, dizlerinin üstüne çöküp burnundan soluk aldı. "Kusursuz" diyerek havayı içine çekti.

Bunu söyleyişinde beni dehşete düşüren bir şey vardı; karşısında büzülüverdim.

"Merak etme, sana zarar vermeyeceğim" diyerek uzanıp

yanağımı okşadı. "Burada olmanın nedeni bu değil. Ama biz hikâyeye geri dönelim... Bana ait birini bulmayı beklerken, kendimi saygınlık zırhı ardına gizledim. Önce, kusursuz bir soyadı seçtim kendime ve Angel* oluverdim. Aslında Gabriel Angel** adını almayı düşünmüştüm, ama sonra bunun biraz fazla ileri gitmek olabileceğini düşündüm ve biraz araştırma yaptığımda, filmlerdeki iyi adamların adlarının genelde Jack olduğunu gördüm! İşte böylece Jack Angel doğmuş oldu. Sonra kendime kusursuz bir iş buldum." Jack başını iki yana sallarken çok eğleniyormuş gibiydi. "Bunun ironisi beni hep şaşırtmaya devam ediyor: Jack Angel şiddet mağduru kadınların savunucusu... Ama kusursuz bir hayata da ihtiyacım vardı. Bir erkek kırk yaşına gelip de hâlâ evlenmemişse, insanlar soru sormaya başlıyor; o yüzden seni ve Millie'yi birlikte parkta gördüğümde neler hissettiğimi hayal edebilirsin. Benim kusursuz karım ve benim..."

"Asla!" diye bağırdım. "Asla kusursuz karın olmayacağım. Bana anlattıklarından sonra seninle evli kalacağımı, çocuğunu doğuracağımı düşünüyorsan..."

Jack birden kahkahalara boğuldu. "Çocuk ha! Grace, en çok zorlandığım şey neydi, biliyor musun? Annemi öldürmek veya babamın hapse tıkıldığını görmek hiç zorlamadı beni; kolaydı, hatta zevk aldığım olaylardı bunlar... Hayır, en çok zorlandığım şey seninle sevişmekti. Nasıl tahmin edemedin, bahanelerimden nasıl şüphelenmedin, anlayamıyorum! Sonunda seninle seviştiğimde zorlandığımı, iğrendiğimi, bunu doğal bulmadığımı nasıl fark edemedin? Dün akşam ortadan kaybolmamın nedeni buydu. Seninle sevişmemi beklediğini biliyordum; ne de olsa düğün gecemizdi. Ve sadece görüntüyü kurtarmak adına geceyi sevişerek geçireceğim düşüncesi, katlanabileceğim bir şey değildi. Anlıyorsun, değil mi? Sen-

* Angel: Melek (ç.n.)

** Gabriel Angel: Cebrail (ç.n.)

den çocuk doğurmanı filan beklemiyorum. İnsanlar sormaya başladığında, onlara bazı sorunlar yaşadığımızı söyleyeceğiz; sonra, nezaket icabı soru sormaktan vazgeçerler nasılsa. Karım olmana ihtiyacım var, ama sadece kâğıt üstünde. Grace benim ödülüm sen değilsin, Millie..."

Bakakaldım yüzüne. "Millie mi?"

"Evet, Millie. Benim tüm gereksinimlerime tam olarak cevap verebilir. On altı ay içinde benim olacak ve ben sonunda, uzun zamandan beri kendimi mahrum etmek zorunda kaldığım şeye kavuşabileceğim. Onu özleyecek olan bir tek sen varsın. Yani onu öldürmek istediğimden filan değil; o hatayı daha önce bir kez yaptım."

Ayağa fırladım. "Gerçekten de Millie'nin kılına bile dokunmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu yapmayı kafama koymuşsam, gerçekten de beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" dedi Jack.

Kapıya koştum. Bıkkın bir ses tonuyla "Kilitli" dedi.

Kapıyı yumruklayarak "Yardım edin!" diye bağırdım. "Yardım edin!"

"Bunu yapmaya devam edersen, Millie'yi bir daha asla göremezsin!" diye böğürdü. "Geri gel ve otur şuraya."

Korkmama rağmen kapıyı yumruklamaya, yardım için bağırmaya devam ettim.

"Grace, seni uyarıyorum. Millie'yi akıl hastanesine tıkmakla ilgili sözlerimi hatırlıyor musun? Bu işi kolaylıkla yapabileceğimin farkında değil misin?" Jack parmaklarını şaklattı. "Bu kadar kolay benim için."

Yüzümü hırsla ona döndüm. "Annem ve babam buna asla izin vermez!"

"Anne ve babanın Millie'yi kurtarmak, onu yanlarına almak için Yeni Zelanda'daki rahat hayatlarını bırakıp apar topar buraya geleceğine mi inanıyorsun? Hiç sanmıyorum. Millie'yi kimse kurtaramaz Grace... Sen bile."

"Ben onun yasal vasisiyim!" diye haykırdım.

"Ben de öyle ve elimde bunu ispatlayacak belgeler var."

"Onun akıl hastanesine yatırılmasına asla izin vermeyeceğim!"

"Peki, ya senin de akıl sağlığının yerinde olmadığı ispatlanırsa? Böyle bir durumda, kocan olarak hem senden hem de Millie'den sorumlu olur ve istediğim her şeyi yapabilirim." Kapıyı işaret etti. "Buyur, hiç çekinme, kapıyı yumruklamaya, yardım çağırmaya devam et. Delil olduğun iddiasının temelini güçlendirecek ne varsa hepsini yap."

"Deli olan sensin" diye atıldım.

"Belli..." Ayağa kalkıp yatağın yanında duran komodine yürüdü, telefonu fişinden çekip kabloyu kesti. "Söylediklerimin üstünde düşünmen için sana biraz zaman vereceğim. Döndüğümde tekrar konuşacağız. Şimdi gel ve yatağa otur."

"Hayır."

"Sinirlerimi bozma benim."

"Beni burada kilitli tutamazsın!"

Jack yaklaştı bana. "Sana zarar vermek istemiyorum. Bunun çok basit bir nedeni var; kendime hâkim olmayı ve durmayı beceremeyebilirim... Ama mecbur kalırsam yaparım." Kollarını havaya kaldırdı, bana vuracağı düşüncesiyle korkudan kendimi geri çektim. "Sen ölürsen Millie'ye ne olur, ha?"

Ellerini omzumda hissettim; sonra o ellerin boynuma doğru hareketleneceğini düşünüp korkudan kaskatı kesildim. Ama o öyle yapmak yerine, beni döndürüp kabaca bir hareketle yatağa doğru çekiştirdi ve itti. Üstüme, beni boğmayacağının, hâlâ hayatta olduğumu anlamanın verdiği rahatlık çökerken, duyduğum bir kapı sesiyle yataktan fırladım. Ama Jack benden önce davranıp odamızın kapısını açtı, dışarıya çıkıp arkasından kapattı. Kapıyı yumruklamaya, dışarıya çıkmama izin vermesi için bağırmaya başladım. Koridorda yavaş yavaş duyulmaz hale gelen ayak sesleriyle birlik-

te yardım için feryat ettim. Ama kimse gelmedi ve ben aklım başımdan gitmiş halde yere çöküp ağlamaya başladım.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Ayağa kalkıp balkona açılan sürme kapılara doğru yürüdüm, ama ne kadar kuvvetli çekiştirirsem çekiştireyim, açmayı bir türlü beceremedim. Boynumu uzatıp balkondan aşağıya doğru baktım, ama görebildiğim tek şey mavi gökyüzü ile bazı binaların çatıları oldu. Odamız altıncı katta, uzun bir koridorun sonunda yer alıyor, bu da tek bir taraftan bitişik olduğu anlamına geliyordu. Diğer duvara giderek birkaç kez sertçe vurdum, ama hiçbir karşılık gelmeyince insanların çoğunun çevreyi gezmek üzere dışarıda olduğunu tahmin ettim; ikindiydi çünkü.

Bir şey yapmak ihtiyacıyla dikkatimi yatağın üstünde duran bavullara yönelttim ve odadan çıkmama yardımı olabilecek herhangi bir şey bulmak umuduyla içlerini didik didik etmeye başladım. Ama hiçbir şey bulamadım. Cımbızım ve tırnak makasım ortadan kaybolmuştu. Jack'in bana fark ettirmeden onları makyaj çantamdan almayı nasıl başardığına dair bir fikrim yoktu, ama İngiltere'den ayrılmadan önce, muhtemelen ben banyo yaparken aldığını tahmin ettim. Yirmi dört saatten daha az bir süre önce, beni bekleyen dehşetten hiçbir şekilde kuşkulanmayarak evli bir kadın olarak yeni bir hayata başlamayı dört gözle beklediğim düşüncesi, gözlerime yeni yaşların dolmasına neden oldu.

Kapılmak üzere olduğum panikle savaşırken, kendimi ne yapabileceğime dair mantıklı düşünmeye zorladım. Yan odaya birilerinin girdiğini duyana dek duvarı yumruklayıp insanların dikkatini çekmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kapının altından koridora bir not bırakmayı düşündüm; birilerinin koridorun devamındaki odalardan birine gelmesini, notu görmesini, merak edip yerden almasını ve okumasını umut ettim. Ama kalemim çantamda değildi, tıpkı göz kalemim ve rujum gibi... Jack her hamlemi önceden tahmin etmişti.

Odayı çılgın gibi araştırmaya başladım, bana yardımı olabilecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Ama yoktu. Bozguna uğramış halde yatağa çöktüm. Otelin başka yerlerinde açılan, kapanan kapıların sesini duymasam terk edilmiş olduğumu düşünürdüm. Ama bu seslerin varlığı rahatlatıcı olsa da, yönümü kaybettiğim hissi korkutucuydu. Başıma gelenlerin gerçek olduğuna inanmakta güçlük çektiğimi fark ettim. İnsanların çok kötü durumlara düşürüldüğü ve tüm dünyanın, onların bu durumla nasıl başa çıkacaklarını izlediği çarpık bir televizyon programında olabileceğim bile geçti aklımdan.

Ben kendimi ekrandan izlerken, milyonlarca kişinin de beni izlediğini hayal ettim ve bir adım geri çekilip seçeneklerimi tarafsız bir biçimde değerlendirmeye çalıştım. Nispeten sakinleşmeyi başarmıştım, ancak Jack'in bana anlattığı o korkunç hikâyeye kafamı takmam durumunda bunu sürdüremeyecektim. Böylece yatağa uzanıp düşüncelerimi, Jack döndüğünde ne yapacağım, ne söyleyeceğim, nasıl davranacağım gibi şeylere kanalize ettim. Uykumun geldiğini hissediyor, ama uyumamaya çalışıyordum, bir ara gözümü açtığımda havanın karardığını ve farkında olmadan bir süre uyuklamış olduğumu fark ettim. Hareketli gece hayatının aşağıdaki caddelerden yükselen gürültüsü, bana akşamın ilerleyen saatlerine geldiğimizi söylüyordu. Yataktan kalkıp kapıya yürüdüm.

Neden bilmiyorum ama –belki de hâlâ uyku sersemi olduğum için– içgüdüsel olarak kapının tokmağını çevirdim. Kolayca döndüğünü ve kapının açık olduğunu görünce öylesine büyük bir şoka girdim ki tepki vermem zaman aldı. Orada dikilmiş neler olduğunu anlamaya çalışırken, Jack'in, dışarıya çıkarken kapıyı kilitlediğini duymadığım geldi aklıma. Oysa ben nasıl olsa kilitlemiştir düşüncesiyle kapıyı açmak gibi bir girişimde bulunmamış, şimdi fark ettiğim üzere, Jack'in ağzından, beni odaya kilitleyeceğini de duymamış-

tım; odada hapsolduğum sonucuna tamamen ben varmıştım. Paniklediğimi, kapıyı ve duvarı yumrukladığımı hatırlayınca, Jack'in odadan uzaklaşırken katıla katıla güldüğünü tahmin edip kendimi hem aptal durumuna düşmüş hissettim, hem de utandım.

Öfke gözyaşları doldu gözüme. Gözyaşlarını yok etmek için gözlerimi hırsla kırpıştırırken, pasaportumun ve cüzdanımın onun elinde olduğunu, dolayısıyla hâlâ onun esiri olduğumu hatırlattım kendime. Ama en azından odadan dışarı çıkabilecektim.

Jack'i hemen dışarıda, üstüme atlamaya hazır halde beklerken bulabileceğim korkusuyla yavaşça açtım kapıyı ve kendimi koridora bakmaya zorladım. Koridorun boş olduğunu görünce odaya döndüm, ayakkabıları giyip yerden çantamı aldıktan sonra dışarı çıktım. Asansöre doğru koşarken, kapıların açılmasıyla Jack'i karşımda bulma düşüncesi merdivene yönelmeme neden oldu. Basamakları ikişer ikişer inerken, odaya kilitli kaldığımı sanarak değerli onca zamanı heba ettiğime inanamıyordum. Lobiye inince kalabalık olduğunu gördüm; o an duyduğum rahatlama hissi inanılmazdı. Toparlanmak için derin bir nefes alıp Jack'le birlikte henüz birkaç saat önce otele giriş yaptığımız yere, resepsiyon masasına doğru yürürken, kâbusumun geride kalmış olmasından mutluydum.

Masanın ardındaki genç kadın gülümsedi bana. "İyi akşamlar, yardımcı olabilir miyim?"

Kendimi sakin bir biçimde konuşmaya zorlayarak "Evet, lütfen... İngiliz Elçiliği'ni aramanızı rica ediyorum" dedim. "İngiltere'ye dönmeliyim, ama pasaportumu ve paramı kaybettim."

"Oh, çok üzüldüm!" Genç kadın üzgün görünüyordu. "Oda numaranızı öğrenebilir miyim?"

"Korkarım bilmiyorum, ama altıncı katta. Adım Grace Angel, bu öğle saatlerinde kocamla birlikte giriş yaptık."

Genç kadın ekranına baktı, "601 numara" diyerek verdiğim bilgiyi doğruladı. "Pasaportunuzu nerde kaybettiğinizi sorabilir miyim? Havaalanında mı?"

"Hayır, burada, oteldeyken yanımdaydı." Hafif bir kahkaha attım. "Aslında kaybolmadı; pasaportumu da paramı da kocam aldı ve ben İngiltere'ye dönemiyorum." Yalvaran bir ifadeyle baktım ona. "Bana yardım etmelisiniz."

"Bayan Angel, kocanız nerde?"

"Hiçbir fikrim yok." Ona kocamın beni odaya kilitlediğini söylemek istedim, ama sonra bunun benim yanılgım olduğunu, gerçekte böyle bir şey yaşanmadığını hatırlayıp son anda vazgeçtim. "Pasaportumu ve paramı yanına alıp bir iki saat önce odadan ayrıldı. Bakın, benim için İngiliz Elçiliği'ni arayabilir misiniz lütfen?"

"Bir saniye izin verirseniz, müdürümle görüşeyim." Resepsiyon görevlisi yüzünde bana cesaret veren bir gülümsemeyle, biraz ilerde ayakta durmakta olan adamla konuşmaya gitti. Genç kadın durumumu açıklarken, müdürü şöyle bir dönüp bana doğru baktı. Çok hırpani görünüyor olmalıydım, bunu ilk kez fark edip içten içe buruş buruş olmuş seyahat kıyafetlerimi çıkarmış olmayı dilerken, zayıf bir ifadeyle gülümsedim ona. Müdür genç kadının anlattıklarını dinlerken başını salladı ve güven veren bir ifadeyle gülümsedi bana. Sonra telefonun yanına gidip bazı numaralar tuşladı.

Genç kadın geri dönüp bana doğru yaklaşırken "Biz meseleyi hallederken belki oturmak istersiniz" dedi.

"Hayır, sorun değil. Zaten Elçilik görevlisiyle muhtemelen benim görüşmem gerekecek." Müdürün telefonu kapattığını fark edip yanına gittim. "Ne dediler?" diye sordum.

"Bayan Angel, her şeyi hallettik. Beklerken neden biraz oturmuyorsunuz?"

"Elçilikten birileri geliyor o zaman, öyle mi?"

"Biraz otursanız şöyle?"

"Grace?" Olduğum yerde hızla dönünce Jack'in koşar adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. "Grace, sorun yok. Ben buradayım."

İçim korkuyla doldu. "Uzak dur benden!" diye haykırdım. Dönüp telaşa kapılmış görünen genç kadına baktım. "Lütfen bana yardım edin; bu adam tehlikeli!"

Jack beni yatıştırmak istercesine "Grace, sorun yok" dedi, sonra müdüre dönüp hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Karımın nerde olduğunu bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim." Sonra bir çocukla konuşuyormuşçasına "Grace, haydi bakalım" diye devam etti. "Şimdi odana çıkalım da sen biraz uyu, ne dersin? Dinlendikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Uykuya ihtiyacım yok benim; ihtiyacım olan tek şey İngiltere'ye dönmek!" İnsanların bize meraklı gözlerle baktığının farkına vararak sesimi alçaltmaya gayret ettim. "Jack, pasaportumu ver bana. Cüzdanımı ve cep telefonumu da..." Elimi uzattım. "Şimdi."

Jack inledi. "Neden hep böyle yapmak zorundasın?"

"Jack pasaportumu istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Pasaportunu her zaman olduğu gibi havaalanında sana geri verdim, sen de her zaman olduğu gibi çantana koydun."

"Pasaportumun orada olmadığını biliyorsun." Çantamı masanın üstüne koyup açtım. Sesim heyecandan titrerken "Bakın" dedim genç kadına. Sonra çantayı ters çevirip salladım. "Pasaport burada değil. Cüzdanım da. Hepsini kocam aldı ve..." Bir an duralayıp çantamdan dökülen makyaj çantam, saç fırçam, bir paket ıslak mendil, daha önce hiç görmediğim bir ilaç kutusunun yanı sıra, pasaportuma, cüzdanıma ve cep telefonuma bakakaldım.

Jack'i suçlayarak "Sen koydun!" diye haykırdım. "Ben uyurken geri geldin ve onları tekrar çantanın içine yerleştirdin!" Müdüre döndüm. "Yemin ederim, bunlar çantamda de-

ğildi. O aldı hepsini ve sonra odadan dışarı çıktı; beni odada kilitli kaldığıma inandırdı."

Müdürün aklı karışmış gibiydi. "Ama kapı içerden açılıyor."

"Evet, ama o, odaya kilitli kaldığıma inandırdı beni!" Bu sözlerin daha ağzımdan çıkarken kulağa ne kadar isterik geldiğini duyabiliyordum.

"Galiba ben ne olduğunu biliyorum." Jack ilaç kutusunu alarak salladı. "İlaçlarını almayı unuttun, değil mi?"

"Ben ilaç filan kullanmıyorum, onlar benim değil... Bu da senin başının altından çıktı, değil mi?"

"Grace, yeter artık." Jack'in sesi sertti. "Gülünç davranıyorsun."

Müdür "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diyerek araya girdi. "Bir bardak su mesela?"

"Evet, polis çağırabilirsiniz! Bu adam tehlikeli bir suçludur!" Herkes anlık bir şok yaşarken etraf sessizleşti. Sonra insanların arkamdan mırıldandıklarını duyarak, çaresizce "Bu gerçek!" diye ekledim. "Bu adam öz annesini öldürdü. Polis çağırın lütfen."

Jack müdürle bakıştı, sonra içini çekerek "Ben de sizi tam olarak bunun için uyarmıştım" dedi. "Maalesef ki bu ilk kez olmuyor." Elini dirseğimin altına koydu. "Haydi, Grace gidelim."

Silkinerek kurtuldum ondan. "Lütfen polis çağırır mısınız?" Konuştuğum genç kadın tedirgin bir ifadeyle baktı bana. "Lütfen!" diye rica ettim. "Gerçeği söylüyorum size!"

"Bak Grace." Sesinden, Jack'in bu kez çileden çıkmış olduğu anlaşılıyordu. "Gerçekten polis çağırmak istiyorsan, hiç durma. Ama son sefer olanları ne çabuk unuttun? Polis, senin iddialarını soruşturana dek ülkeden dışarı çıkamadık; sonunda akıntıya kürek çektiklerini anladıklarında, zamanlarını boşa harcamaktan seni mahkemeye vermekle tehdit ettiler. Ve bu sözünü ettiğim olay Amerika'da oldu. Burada polisin o kadar anlayışlı davranacağını hiç sanmıyorum."

Bakakaldım ona. "Hangi son sefer?"

Müdür endişeli bir tavırla "Polisi işin içine karıştırmanızı gerçekten tavsiye etmem" dedi. "Tabii, bunun için iyi bir nedeniniz yoksa."

"Gayet iyi bir nedenim var! Bu adam tehlikeli!"

Resepsiyon görevlisi genç kadın gergin bir tavırla "Bayan Angel gerçekten gitmek istiyorsa, artık pasaportunu da bulduğuna göre, onu havaalanına götürmesi için bir taksi çağıralım" diye önerdi.

Ona baktım, rahatlamıştım. "Evet, evet, lütfen, çağırın!" Eşyalarımı çantama yerleştirmeye başladım. "Lütfen hemen bir taksi çağırın."

Jack durumu kabullenmiş bir halde "Gerçekten de böyle mi yapacaksın?" dedi.

"Kesinlikle!"

"O zaman benim elimden bir şey gelmez." Müdüre döndü. "Kopardığımız yaygara için özür dilerim. Elemanlarınızdan biri eşime eşyalarını toplamakta yardımcı olması için odamıza kadar eşlik eder mi?"

"Tabii. Kiko, ben taksi çağırırken, sen Bayan Angel'ı odasına çıkarır mısın?"

Kiko'yu asansöre kadar takip ederken "Teşekkür ederim" dedim, minnettarlıkla. Ayaklarım o kadar titriyordu ki yürümekte zorluk çekiyordum. "Çok teşekkür ederim."

Genç kadın kibarca "Rica ederim Bayan Angel" dedi.

Ona bir açıklama borçlu olduğumu hissederek "Biliyorum, muhtemelen delirmiş olduğumu düşünüyorsunuz, ama sizi temin ederim ki aklım gayet başımda" diye devam ettim.

"Sorun değil Bayan Angel, açıklama yapmanıza gerek yok." Gülümsedi, sonra asansörün düğmesine bastı.

"Mutlaka polise haber vermelisiniz" dedim. "Ben gittikten sonra polis çağırmalı ve onlara kocamın, Bay Angel'ın tehlikeli bir suçlu olduğunu söylemelisiniz."

"Müdürümüzün her şeyi halledeceğine eminim."

Asansör geldi. Kiko'nun peşinden asansöre girerken, genç kadının, Jack'in tehlikeli bir adam veya bir suçlu olduğuna inanmadığını biliyordum. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü taksiye biner binmez niyetim polisi bizzat aramaktı.

Altıncı kata geldik. Asansörden inip koridor boyunca Kiko'yu takip ettim. Odaya gelince çantamdan anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve bir adım geri çekildim; içeriye girmekten birden çekindiğimi hissettim. Ama endişe etmemi gerektiren bir şey yoktu; her şey bıraktığım gibi duruyordu. Bavulumun başına gidip temiz giysiler bulmak için içini karıştırdım.

Banyoya girerek "Hemen geliyorum" dedim. "Üstümü değiştireceğim."

Aceleyle soyundum, çabucak bir duş alıp temiz giysilerimi giydim. Kirli eşyalarımı top haline getirirken, kendimi hem fiziksel, hem de zihinsel anlamda yenilenmiş ve güçlenmiş hissettim. Bir an bile oyalanmak istemiyordum, hemen banyo kapısını açtım. Ama kapıdan dışarı adımımı atıyordum ki bir el bana engel olup içeri iterken, bir diğer el ağzımı kapayarak kopardığım çığlığı bastırdı.

Jack yüzü yüzümden birkaç santim uzakta "Senin için hazırladığım küçük senaryo hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Ben çok keyif aldım. Dahası, bir taşla iki kuş vurmuş oldum. Her şeyden önce, onlarca insanın önünde senin dengesiz biri olduğunu ispatladım, değil mi? Otel müdürü, biraz önceki davranışlarını anlatan bir rapor hazırlıyor şu anda; yani olay çıkarmış olduğun kayıtlara geçiyor. İkincisi, umuyorum ki, senden her zaman bir adım ilerde olduğumu öğrenmiş oldun." Sözlerini sindirmem için bir an duraladı. "Şimdi şöyle yapacağız. Elimi ağzından çekeceğim, ağlayıp sızlamaya devam edersen sana ölmene yetecek kadar hap içireceğim ve intihar etmiş dengesiz bir kadın gibi görünmeni sağlayacağım. Böyle bir şey olduğu takdirde, Millie'nin tek yasal vasi-

si olarak verdiğim sözü tutup harikulade yeni evimizde yaşaması için onu yanıma alacağım, ama sen yanında olmayacağın için onu kim koruyacak, bilmiyorum tabii... Anlatabildim mi?" Başımla evetledim sessizce. "Güzel."

Jack elini ağzımdan çekti, beni banyodan dışarı sürükleyip yatağa itti. "Şimdi beni iyi, ama çok iyi dinle. Kaçmaya çalıştığın her defasında ister kapıyı yumrukla, ister biriyle konuşmaya ya da koşup yardım istemeye çalış, bedelini ödeyen kişi Millie olacak. Mesela bugünkü kaçma girişimin yüzünden, eve döndükten sonraki hafta sonu, Millie'nin bizden beklediğinin aksine, onu görmeye gitmeyeceğiz. Yarın yine aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan, ondan sonraki hafta da... Ve böylece devam edecek. Yokluğumuza mazeret olarak, senin burada, Tayland'da kötü bir mide virüsü kaptığını söyleyeceğiz; gerekirse etkisini haftalar boyu sürdürecek bir virüs olacak bu. Anlayacağın, Millie'yi makul bir zaman içinde görmek istiyorsan, dediklerimi yapmanı öneririm."

Elimde olmadan titremeye başladım; buna neden olan şey sadece Jack'in tehditkâr ses tonu değil, aynı zamanda bavulumu almak üzere odama çıkmakla ondan kaçma şansını heba etmiş olmamdı. Bavuluma ihtiyacım yoktu, onsuz pekâlâ gidebilirdim buradan; ancak Jack bahsedince, odama gelip bavulumu almak gayet makul bir şeymiş gibi gelmişti bana. Birilerinin bana odama kadar eşlik etmesini istememiş olsa, beni neden odaya çıkarmak istediğini sorgulayabilirdim. Dahası, uykuya dalmayıp kapının kilitli olmadığını daha önceden fark etmiş olsam, pasaportumu, cep telefonumu ve cüzdanımı çantama koyma imkânı da vermeyecektim ona.

Jack "Farklı davranmış olsaydın şu anda sonuç bambaşka olurdu, diye düşünüyorsun, değil mi?" derken, keyifli gibiydi. "İzin ver de seni o işkenceden kurtarayım; cevap hayır... Şimdikinden farklı bir durumda olmazdın. Lobiye ben pasaportunu, cüzdanını ve cep telefonunu tekrar çantana koyma fır-

satı bulamadan inmiş olsaydın, onları, sen odadan çıkar çıkmaz bavuluna koyar –en başından beri seni izlediğimi anlamışsındır artık– ve herkesin önünde onları nereye koyduğunu unuttuğunu söylerdim. Sonra, onları araman için müdürün eşliğinde seni odaya çıkarırdım. Grace olay şu ki, seni tanıyorum, nasıl davranacağını, ne diyeceğini biliyorum. Biz Tayland'dan ayrılmadan önce senin yine kaçmaya çalışacağını bile biliyorum ki bu çok aptalca bir hareket olacak... Ama sonunda öğreneceksin, çünkü başka çaren yok."

"Asla" diyerek gözyaşı döktüm. "Sana asla teslim olmayacağım."

"Eh, görürüz bakalım. Şimdi, biraz uyuyacak ve yarın sabah kahvaltıya ineceğiz; salona girmeden önce resepsiyonun önünden geçeceğiz ve sen bu akşam kopardığın yaygara için özür dileyecek, tabii ki İngiltere'ye dönmek istemediğini söyleyeceksin. Kahvaltı ederken sevgi dolu bir ifadeyle gözümün içine bakacaksın, sonra, eve döndüğümüzde arkadaşlarımıza balayında ne kadar mutlu olduğunu göstermek için otel dışında fotoğraflarını çekeceğim. Daha sonra, bazı işlerimi halletmek için ben dışarı çıkarken, sen sevgilim, İngiltere'ye geri dönene dek bronz bir cilde kavuşmak için balkonda güneşleneceksin." Ayakkabılarının bağını çözmeye başladı. "Bunca heyecandan sonra birden yorgunluk çöktü üzerime."

"Seninle aynı yatakta uyumam ben!"

"O zaman yerde uyursun. Ve sakın kaçmaya yeltenme, çünkü gerçekten abes bir çaba olur bu."

Yataktan örtüyü alıp yere oturdum ve korkudan uyuşmuş halde vücuduma sardım. İçgüdülerim ilk fırsatta kaçmamı söylese de, mantığım, İngiltere'ye dönene dek beklemem halinde, Jack'ten kaçmanın ve ondan sonsuza dek kurtulmanın çok daha kolay olacağını söylüyordu. Tayland'dayken kaçmayı bir kez daha denemem ve başarısız olmam durumunda, Jack'in bana neler yapacağını düşünmek bile iste-

miyordum. Beni tanıdığını, nasıl davranacağımı bildiğini sanıyor, bir kez daha kaçmaya kalkışacağımı tahmin ediyordu. Yapabileceğim tek şey teslim olduğumu, pes ettiğimi düşünmesini sağlayarak onu gafil avlamaktı. Ondan kurtulmayı çok istesem de, esas önceliğim İngiltere'ye, Millie'ye sağ salim dönmekti.

Günümüz

Pazar sabahı arabayla Millie'nin okuluna giderken, Bayan Goodrich'in bizi görmek istemesi nedeniyle o kadar streslıyim ki, yola çıkmadan önce Jack'in bana kahvaltı getirmemiş olmasını memnuniyetle karşılıyorum. Bana dün de yemek getirmemişti, bu, cuma restoranda yediğimiz yemekten beri ağzıma tek bir lokma bile girmediği anlamına geliyor. Bana neden yemek getirmediğini bilmiyorum, nedeni muhtemelen Esther'in tatlımı bitirmeme yardım etmiş olmasıdır ki Jack, bunu bir aldatmaca olarak değerlendirmiştir; yemek esnasında Millie'nin yatak odasıyla ilgili sözlerinden sonra o tatlının boğazımdan geçmeyeceğini çok iyi bilir çünkü. Jack'in benim için yarattığı hastalıklı dünyada yapmama izin verilmeyen birçok şey var; yemek israfı da onlardan biri.

Bayan Goodrich'in odasına kabul edilirken kalbim deli gibi atmaya başlıyor; özellikle de Janice'in, yüzünde ciddi bir ifadeyle bizimle birlikte oturmasından sonra... Millie'yi henüz görmedik; bizim burada olduğumuzu bilmediğini tahmin ediyorum. Ancak konuşmaya başladığımızda endişelerimin yersiz olduğunu görüyorum; bize Millie'nin uyumakta güçlük çektiğini, bu yüzden gün içinde hırçınlaştığını ve okul doktorunun yatmadan önce ona ilaç yazdığını söylemek istemişler sadece.

"Uyku hapı mı demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Bayan Goodrich "Evet" diyor. "Tabii sizin izninizle. ihtiyaç duyduğu zamanlarda verilmek üzere...

Jack bana dönerek "Benim açımdan bir sorun yok. sen ne dersin sevgilim?" diye soruyor. "Millie'nin iyiliği içinse. neden olmasın...

"Doktor ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, bence de bir sakıncası yok" diyorum, alçak bir sesle. "Uyumak için ilaçlara bağımlı hale gelmesini istemem, sadece."

Jack "Yazdığı ilaç çok kuvvetli bir ilaç değildir umarım?" diye soruyor.

"Hayır, kesinlikle değil. Reçetesiz satılan ilaçlardan..." Bayan Goodrich masada, önünde duran bir dosyayı açıyor, içinden bir kâğıt çıkarıp Jack'e uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Sakıncası yoksa adını bir kenara not alacağım."

Jack telefonuna ilacın adını yazarken, Janice "Dün akşam oldukça huzursuzdu, o yüzden ben bir tane verdim" diyor. "Umarım bir sorun yoktur."

Onu rahatlatmak için "Tabii ki hayır" diyorum. "Yokluğumda uygun gördüğün her türlü tedbiri alman için yazılı izin vermiştim sana."

Bayan Goodrich "Merak ettiğimiz şey" diye devam ediyor "Millie'nin birdenbire neden uyuma güçlüğü çekmeye başladığı." Sonra ihtiyatlı bir biçimde duralıyor. "Mesela geçen hafta ziyaretine geldiğinizde tedirgin, mutsuz bir hali var mıydı?"

Jack başını iki yana sallıyor. "Bana her zamankinden farklı görünmedi."

"Bana da... Tabii öğle yemeğine otele gitmediğimiz için biraz canı sıkkındı, o kadar" diyorum. "Jack ve ben göl kenarındaki restoranı tercih etsek de, o bir sebepten oteli seviyor. Ama sonra o da fikrimizi benimsedi."

Bayan Goodrich Janice'le bakışıyor. "Biz, evinizi henüz görmediği içindir belki, diye düşündük."

"Sanmıyorum" diye atılıyorum. "Yani Millie evi etrafta örtüler, merdivenler varken görmesi yerine, tamamen bittikten sonra görmesini tercih ettiğimizi anlıyor; tabii sana başka bir şey söylemediyse sevgilim?"

Jack "Hayır, hiçbir şey söylemedi" diyerek beni destekliyor. "Ama bu durum onu rahatsız ediyorsa, yatak odası biter bitmez evi gelip görmesinden büyük bir mutluluk duyarım. Tek tehlike, yeni yuvasına muhtemelen âşık olacak ve oradan ayrılmak istemeyecek olması" diye ekliyor gülerek.

Kalbime aniden saplanan ağrıyı duymazlıktan gelerek "Bence sorun, buradan ayrılacak olması fikrine zihnen henüz alışamaması" diyorum. "Ne de olsa son yedi yıldır burası onun evi ve o burada çok mutlu."

Janice "Tabii, çok haklısın" diyerek başıyla evetliyor. "Bunu düşünmeliydim."

"Ve özellikle sana çok bağlı. Belki iletişimi hiç koparmayacağını, okuldan ayrıldıktan sonra da onu görmeye devam edeceğini söyleyerek rahatlatabilirsin Millie'yi" diye devam ediyorum. "Tabii sen de istersen."

"Tabii ki isterim! Millie benim kız kardeşim sayılır."

"Eh, Millie'ye, bizim yanımıza taşındıktan sonra, onu düzenli olarak ziyaret edeceğini söylersen, eminim korkularının azalmasına çok yardımı olur."

Ne yaptığımın kesinlikle farkında olan Jack gülümsüyor. "Millie sizi endişeye sevk eden bir şey, herhangi bir şey söylerse, gözünüze ne kadar önemsiz görünürse görünsün, lütfen bize haber verin" diyor. "Tek isteğimiz Millie'nin mutlu olması."

Bayan Goodrich "Eh, Millie'nin yakınları siz olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha ifade etmeme izin verin" diyor.

Jack alçakgönüllü bir edayla "Esas şanslı olan bizleriz" diye düzeltiyor onu. "Aslına bakılırsa, Grace ve Millie hayatım-

dayken ben kendimi dünyanın en şanslı insanı olarak görüyorum." Ayağa kalkıyor. "Millie'yi şimdi öğle yemeğine götürebiliriz. Yemeği otelde yemeyeceğimiz için biraz hayal kırıklığına uğrayacak belki. Ama yeni bir restoranda yer ayırttım; yemeklerin son derece leziz olduğunu söylüyorlar."

Boşuna ümitlenmemeye çalışıyorum. Jack bizi yeni bir yere götürüyorsa, gerekli tedbirleri çoktan almıştır, çünkü.

Bir araya geldiğimizde Millie umutla, "Bugün otele gidiyoruz?" diye soruyor.

"Aslında sizi götürmek istediğim yeni bir restoran var" diyor Jack.

"Ben en çok otel seviyor" derken, Millie'nin kaşları çatılıyor.

"Oraya başka bir gün gideriz... Haydi."

Birlikte arabaya yürüyoruz; Millie'nin suratı, belli ki otele gidememekten asık. Arabaya binerken onu biraz olsun rahatlatmak için hafifçe elini sıkmayı başarıyorum. Ona dikkatli olmasını söylediğimi anlıyor ve biraz neşelenmeye gayret gösteriyor.

Öğle yemeği esnasında Jack Millie'ye akşamları neden uyuyamadığını soruyor. Millie başının içinde sineklerin vızıldadığını söylüyor ona. Jack bir akşam önce Janice'in verdiği ilacın faydası olup olmadığını sorunca, Millie olduğu ve "bebek gibi" uyuduğu cevabını veriyor. Bunun üzerine Jack Janice'e izin verdiğimizi, ihtiyaç duyduğu her defasında o ilacı içebileceğini söylüyor. Millie Molly'nin geri gelip gelmediğini soruyor sonra. Boğazım Molly'yi düşündüğüm her defasında olduğu gibi şimdi de düğümlendiği için, Molly'nin geri gelmesinin zor bir ihtimal olduğunu, muhtemelen evden kaçtığını bilmeyen ve onu çok seven küçük bir kız tarafından sahiplenildiğini şefkatli bir ses tonuyla söyleyen kişi Jack oluyor. Millie'ye, evimize taşınır taşınmaz onun istediği bir yavru köpek alacağının sözünü veriyor. Millie'nin yü-

zü mutlulukla aydınlanınca, içimde kabaran, masadan bıçağı kaptığım gibi Jack'in kalbine saplama isteğine karşı koymakta zorlanıyorum. Jack belki bunu sezinlediği için olsa gerek, uzanıp elimi tutuyor, o sırada tabakları almak üzere masamıza gelen garsonun, sergilediğimiz bu sevgi dolu görüntü karşısında gülümsemesine neden oluyor.

Tatlılarımızı bitirdikten sonra Millie tuvalete gitmek istediğini söylüyor.

"Git o zaman" diyor Jack.

Millie bana bakıyor. "Grace sen de geliyorsun?"

Ayağa kalkıyorum. "Evet, benim de gitmem gerek."

"Birlikte gidiyoruz" diyor Jack.

Jack'in peşinden tuvaletlerin bulunduğu koridorda yürüyoruz; tuvaletler tam da beklediğim gibi. Bir tanesi kadın, diğeriyse erkekler için olmak üzere yan yana iki kapı. Kadınlar için olanı dolu, o nedenle Jack'in her iki yanında durmuş, boşalmasını bekliyoruz. Bölmeden bir kadın dışarı çıkarken, Jack, kadına, kocamın bir psikopat olduğunu söylememem gerektiğini hatırlatmak istercesine dirseğimi sıkıca kavrıyor.

Millie bölmede gözden kaybolurken, kadın dönüp bize gülümsüyor ve ben onun gördüğü tek şeyin, birbirine sokulmuş, âşık, çekici bir çift olduğunu biliyorum. Bu, içinde bulunduğum durumun ne kadar umutsuz olduğunu bir kez daha hatırlatıyor bana. Hayatlarımızın mutlak kusursuzluğunu sorgulayan herkes için umutsuzluğa kapılıyor, arkadaşlarımızla beraber olduğumuz her defasında onların aptallığı karşısında hayrete düşüyorum. O insanlar Jack ve benim asla tartışmadığımıza, her konuda hemfikir olduğumuza, otuz iki yaşında zeki, çocuksuz bir kadın olarak benim bütün gün evde oturup evcilik oynamaktan mutlu olabileceğime nasıl inanıyorlar, anlamıyorum.

Soru soran, şüphelenen birinin özlemini duyuyorum. O an düşüncelerim hemen Esther'e kayıyor ve ne istediğini ko-

nusunda acaba daha dikkatli mi olmalıyım, diye merak ediyorum. Jack Esther'in sürekli soru sormasından şüphelenirse, onu bir şekilde cesaretlendirdiğimi düşünebilir ve bu durum hayatımı yaşamaya değer bir hayat olmaktan biraz daha uzaklaştırır. Millie olmasaydı, şu anda sürdürdüğüm hayat yerine seve seve ölümü tercih ederdim. Ama Millie olmasaydı ben de burada olmazdım zaten. Jack'in bana söylediği gibi; onun istediği ben değilim, Millie...

Geçmiş

O sabah Tayland'da, bir canavarla evlendiğimi keşfettiğim akşamın ertesinde, Jack'i uyandırmak konusunda hiç acele etmedim, çünkü o uyandıktan sonra hayatımın rolünü oynamaya başlamak zorunda kalacağımı biliyordum. O uzun geceyi kendimi zihinsel anlamda hazırlamaya, İngiltere'ye bir an evvel sağ salim geri döneceksem, yıkılmış ve korkmuş kadın numarası yapmak durumunda olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışarak geçirmiştim. Korkmuş numarası yapmak endişelendirmiyordu beni, çünkü gerçekten korkuyordum. Yıkılmış numarası yapmak ise çok daha zordu, çünkü doğamda pes etmek yoktu. Ama Jack Tayland'dan ayrılmadan önce benim bir kez daha kaçma teşebbüsünde bulunacağımı tahmin ettiği için böyle bir şey yapmamaya kararlıydım. Benim çoktan pes ettiğimi düşünmesi önemliydi.

Kıpırdanmaya başladığını duyunca, yaşanacakları biraz olsun ertelemek umuduyla yatak örtüsüne daha sıkı sarılıp uyuyormuş gibi yaptım. Yataktan kalkıp duvara dayanmış halde uyuduğum yere doğru yürüdüğünü duydum. Bana baktığını hissedebiliyordum. Cildim karıncalanmaya, kalbim deli gibi atmaya başladı; korkumun kokusunu alacağına emindim neredeyse... Jack çok kısa bir süre sonra yanımdan uzaklaştı, ama ben açılan banyo kapısının, ardından duştan akan suyun sesini duyana dek gözlerimi açmadım.

"Uyuyormuş numarası yaptığını biliyorum" deyip birden dehşetle yerimden sıçramama neden oldu. Hemen yanımda ayakta dikiliyordu. "Haydi, kalk bakalım, bu sabah epey özür dilemen gerekecek, unuttun mu?"

Duş aldım, o beni izlerken giysilerimi giydim. Bir akşam önce benimle cinsel olarak ilgilenmediğini söylemesinden biraz rahatlamıştım.

Başını sallayarak seçtiğim elbiseyi onaylarken "Güzel" dedi. "Şimdi yüzüne bir gülücük yerleştir bakalım."

Zaman kazanmak için "Aşağıya indiğimizde" dedim.

Sert bir sesle "Şimdi!" dedi. "Yüzüme, bana âşıkmışsın gibi bakmanı istiyorum."

Zar zor yutkundum, ona doğru dönerken yapamayacağımı düşünüyordum, ama yüzündeki şefkat ifadesini görünce, psikolojimin, son kırk sekiz saatte olan biten her şey bir rüyaymışçasına değiştiğini hissederek afalladım. Daha önceki hislerimi özlediğimi gizleyemiyordum; Jack sevgi dolu bir ifadeyle gülümseyince, ben de elimde olmadan aynı şekilde karşılık verdim.

"İşte şimdi oldu" dedi. "Dikkat et, kahvaltı boyunca yüzünden düşmesin o ifade."

Bir dakika için bile olsa karşımdakinin ne olduğunu unutmam dehşete düşürdü beni ve cildimin utanç içinde yandığını hissettim.

Jack bunu fark ederek güldü. "Grace şöyle düşün; belli ki beni hâlâ çekici buluyorsun, o yüzden âşık eş rolünü oynamak senin için kolay olacak."

Gözlerime utanç gözyaşları dolarken başımı başka tarafa çevirdim; fiziksel görünümü, içindeki şeytanla o kadar ters düşüyordu ki... Ne olduğunu birkaç saniyeliğine bile bana unutturmayı başarabiliyorsa, insanları onun kuzu postu giymiş bir kurt olduğuna nasıl inandıracaktım?

Asansörle lobiye indik, resepsiyonun önünden geçerken

Jack beni otel müdürüne yönlendirdi. Jack kolunu omzuma atmış, yanımda dururken, ben zaman farkı yüzünden doktorumun verdiği ilacı almayı unuttuğumu söyleyip müdürden, akşamki davranışımdan ötürü özür diledim. Kiko'nun masanın diğer tarafından sessizce beni izlediğinin farkındaydım ve içindeki bir şey –belki bir tür kadınsı empati duygusu– sayesinde bir akşam önceki sıkıntılı durumumun gerçek olduğunu fark etmesini umdum. Ben banyoda üstümü değiştirirken Jack'in birden ortaya çıkıp o noktadan sonra kendisinin devreye gireceğini söylediği an Kiko şüpheye düşmüştü belki. Müdürden özür diledikten sonra şöyle bir baktım genç kadına; aslında rol yaptığımı ve sonuçta Büyükelçiliği aramasının gerektiğini anlamasını umdum. Ama o, daha önce olduğu gibi benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Müdür özür dilememe hiç gerek olmadığını söyledi, bize terasa kadar bizzat eşlik edip güneşli bir masaya oturttu. Aç olmamama rağmen gücümü kaybetmemem gerektiğinin bilinciyle bir şeyler yemeye zorladım kendimi. Kahvaltımızı ederken Jack benimle sürekli konuştu –o an ne yapıyorsa, etraftaki diğer masalara vereceği görüntüyü düşünerek yapıyordu– ve o günkü programımızı anlattı. Kahvaltı bittikten sonra beni bir gün önce taksiyle gelirken gördüğüm beş yıldızlı otelin önüne götürdü. Jack'in zorlamasıyla, Millie ile ilgili mutlu birkaç hatıramdan yararlanarak gülümsemeyi başardım; Jack girişin önünde birkaç fotoğrafımı çektikten sonra beni otel odamıza geri götürdü.

O kapıyı arkamızdan kapatırken "Millie ile konuşmak istiyorum" dedim. "Telefonumu alabilir miyim lütfen?"

Jack üzülmüş gibi başını iki yana salladı. "Maalesef olmaz."

"Anneme, telefon edeceğime söz vermiştim" diyerek ısrar ettim. "Millie'nin ne durumda olduğunu da bilmem gerek."

"Ve ben ailenin, Millie ile ilgili her türlü düşüncenin ka-

fandan uçup gitmesini sağlayacak kadar güzel bir balayı geçirdiğini düşünmesini istiyorum."

"Jack, lütfen." Yakarırcasına çıkan o ses tonumdan nefret ettim, ama çaresizce Millie'nin iyi olduğunu öğrenmek istiyordum. Annemin sesini duymayı, bir zamanlar tanıdığım o dünyanın hâlâ var olduğunu bilmeyi çok istediğimi de şaşkınlıkla fark ettim.

"Olmaz."

Sıkılmış dişlerimin arasından "Senden nefret ediyorum" dedim.

"Tabii ki edeceksin" dedi. "Şimdi ben bir süreliğine dışarıya çıkıyorum ve sen bronzlaşmış, güzel bir ciltle eve dönebilmek için balkonda oturup beni bekleyeceksin. İhtiyacın olan her şeyi yanına al, çünkü ben dönene kadar odaya giremeyeceksin."

Sözlerini anlamam zaman aldı. "Beni gerçekten de balkona kilitlemeyi mi düşünüyorsun?"

"Haklısın, düşünüyorum."

"Neden odada kalamıyorum?"

"Çünkü seni odaya kilitleyemem."

Çaresiz bir ifadeyle baktım yüzüne. "Ya tuvalete gitmem gerekirse?"

"Gidemeyeceksin; o yüzden ihtiyacın varsa şimdiden gidermeni öneririm."

"İyi de ne zaman geri dönersin?"

"İki, üç saat sonra... Belki dört... Balkondan bağırıp yardım çağırmayı düşünüyorsan diye söyleyeyim, kesinlikle tavsiye etmem. Ben yakınlarda seni izliyor, dinliyor olacağım. O yüzden aptalca bir şey yapmaya kalkışma sakın. Grace, seni şimdiden uyarıyorum."

Bunu söyleme tarzı bütün tüylerimin diken diken etti. Ancak o odadan çıktıktan sonra balkonda durup yardım istemek için avazım çıktığı kadar bağırma dürtüsüne teslim olmamakta zorlandım. Böyle bir şey yapmam halinde ne ola-

cağını düşündüm ve insanlar koşarak yardımıma gelseler bile, Jack'in de akli durumumla ilgili onları ikna edecek bir hikâyeyle yanımda biteceği sonucuna vardım. Birileri daha sonra benim Jack'in zoruyla burada tutulduğuma ve Jack'in bir katil olduğuna dair iddialarımı araştırmaya başlasa da herhangi bir şeyin ispatlanması haftalar alabilirdi.

Jack'in bana anlattığı hikâyeyi tekrarlayabilirdim; yetkililer benim onlara anlattığım hikâyeyle uyuşan, karısını döverek öldürmüş bir babaya ait vakayı bulup ortaya çıkarabilirler ve Jack'in babasının izini sürebilirlerdi. Ancak babası, cinayeti oğlunun işlediğini söylemiş olsa bile, olayın üstünden otuz küsur yıl geçtikten sonra ona inanacakları kuşkuluydu; adam ölmüş bile olabilirdi. Ayrıca hikâyenin doğru olup olmadığını bilmemin de imkânı yoktu. Hikâye korkunç bir biçimde mantıklı geliyordu kulağa, ama Jack beni korkutmak için her şeyi uydurmuş da olabilirdi.

Sonraki birkaç saati geçireceğim balkon, otelin arka tarafındaki terasa bakıyordu. Aşağıya göz attığımda yüzmek veya güneşlenmek için havuzun çevresinde dolanan ve kendilerine yer arayan insanları gördüm. Jack'in aşağıda bir yerde beni izliyor olabileceğini, onun beni, benim onu görebileceğimden daha kolay görebileceğini fark edip balkonun kenarından geri çekildim. Balkonda, uzun süre oturulduğunda insanın bacaklarının arkasında izler bırakan cinsten, rahatsız iki ahşap iskemlenin yanı sıra, küçük bir masa da vardı. Ancak burada geçireceğim zamanı daha da rahat kılacak minderli bir şezlong yoktu. Neyse ki yanıma havlu almayı akıl etmiştim; havluyu minder yapıp iskemlelerden birinin üstüne koydum. Jack yanıma bikini, güneş yağı ve güneş gözlüğü alabileceğim kadar zaman tanımıştı bana, ama yanımda getirdiğim kitaplardan birini almak aklıma gelmemişti. Gerçi çok önemli de değildi; ne kadar heyecanlı olursa olsun aklımı kitaba veremeyeceğimi biliyordum. Balkonda henüz birkaç

dakika geçirmiştim ki kendimi kafese kapatılmış aslan gibi hissetmeye başladım; bu his, kaçma isteğimi daha da güçlendirdi. Yan odanın boş olmasına seviniyordum, çünkü balkondan sarkıp yardım isteme arzusu karşı konulacak cinsten değildi.

Sonraki hafta tam bir işkenceydi.

Jack sabahları bazen beni kahvaltıya aşağıya indiriyor, bazen indirmiyordu. Müdürün ona karşı tavırlarından, Jack'in otelin düzenli müşterisi olduğu açıkça anlaşılıyordu. Kahvaltıya indiğimiz sabahlarda, kahvaltımızın bitmesiyle birlikte Jack beni doğrudan odamıza götürüyor ve ben, o her nereye gidiyorsa oradan geri dönene dek balkonda kilitli kalıyordum. Geri dönünce tuvaleti kullanmam ve bana getirdiği öğle yemeğini yemem için beni odaya alıyordu. Bir iki saat sonra tekrar balkona çıkmam için beni zorluyor ve hava kararana dek ortadan kayboluyordu.

İçinde bulunduğum durum son derece korkunç olsa da müteşekkir olduğum birkaç konu vardı. Balkonun bir bölümü her zaman gölgede kalıyordu ve Jack ısrarlarım karşısında bir şişe su bırakmayı kabul etmişti; tabii ne kadar içeceğime dikkat etmek zorundaydım. Her gidişinde dört saatten fazla yalnız kalmasam da, zaman işkence edercesine ağır akıyordu. Her şey –yalnızlık, can sıkıntısı, korku, çaresizlik– dayanılmaz bir hal aldığında, gözlerimi kapatıp Millie'yi düşünüyordum.

Balkondan odaya girmeyi dört gözle bekliyor olsam da Jack beni dışarı çıkarmaya karar verdiğinde –bunu bana acıdığı için değil, fotoğrafımı çekmek için yapıyordu– bazen otel odasına geri döndüğüme sevinmeme yol açacak sıkıntılı durumlarla karşılaşıyordum. Bir akşam beni harika bir restorana götürüp orada, yemeğin çeşitli safhalarında art arda fotoğraflarımı çekti. Bir öğleden sonra taksi çağırdı, dört günlük çevre gezisini dört saate sığdırdığımız o seferde Jack, da-

ha sonra ne kadar iyi zaman geçirdiğimi ispatlamak üzere yine bir sürü fotoğrafımı çekti.

Bir başka gün Jack beni Bangkok'un en iyi otellerinden biri olduğunu tahmin ettiğim otele götürdü. Burada, nasıl becerdiyse otelin özel plajına girmeyi başardı ve fotoğraflar farklı günlerde çekilmiş gibi görünsün diye benden sürekli bikini değiştirmemi isteyip fotoğraflarımı çekti. Balkonda tıkılı kaldığım günlerde Jack'in zamanını burada geçirip geçirmediğini merak ettim. Kaldığım otelde pek etrafta görünmüyordum, bu yüzden personelin beni merak edeceğini umdum, ama kahvaltıya indiğimiz bir sabah, endişe içinde kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sorduklarında, Jack'in onlara midemdeki bir virüs yüzünden yatağımdan çıkamadığımı söylediğini anladım.

Bu küçük normale dönüşlerin en kötü tarafı umuda kapılmamdı, çünkü Jack insanların arasında âşık olduğum o adama dönüşüyordu. Bazen –yemek yerken, mesela– kibar ve sevgi dolu bir kocaya dönüşüyordu ve ben onun nasıl biri olduğunu unutuyordum. O anlarda bana böylesine iyi arkadaşlık etmese gerçek yüzünü hatırlamam daha kolay olurdu belki; ama hatırladığım zamanlarda bile masanın karşısından bana taparcasına bakan adamla, beni odaya hapseden adamı kıyaslamak o kadar zordu ki, neredeyse her şeyi kafamdan uydurduğumu düşünmeye başlamıştım.

Yaşadığım hayal kırıklığına, Jack'in çekiciliğine yenik düşmenin utancı da eklendiğinde gerçekliğe geri dönmek zor değil, çok zordu. Bir çıkış yolu bulabilmek, gideceğim, derdimi anlatacağım birini bulabilmek amacıyla etrafıma deli gibi bakınıyordum. Jack o anlarda bana çok keyif alıyormuşçasına bakıyor ve "Kaç" diyordu. "Hiç durma, şurada duran adama git veya şu taraftakine... Git ve ona seni zorla alıkoyduğumu, benim bir canavar, bir katil olduğumu anlat ona. Ama önce çevrene bir bakın. Seni getirdiğim bu harikulade resto-

rana bir bak ve yediğin leziz yemekleri, kadehindeki harika şarabı düşün. Zorla alıkonulmuş birine benzer bir halin mi var? Peki, ya ben? Canavara mı benziyorum, katile mi? Bence ikisi de değil. Ama kafanın dikine gitmek istiyorsan seni engellemeyeceğim. Biraz eğlenmiş olurum.

Tayland'da geçirdiğim ikinci haftanın başında öylesine dibe vurdum ki kaçma teşebbüsünde bulunma arzusuna direnmek iyice zorlaştı. Bunalmama neden olan şey, kalan altı günü balkonda tıkılıp kalarak geçireceğim düşüncesi değildi sadece; durumumun çaresizliğini de idrak etmeye başlamıştım. İngiltere'ye döndüğümüzde Jack'ten kurtulmanın sandığım kadar kolay olmayacağını düşünüyordum. Bunun nedeni, avukat olarak sahip olduğu, onu koruyan şöhret zırhı değildi sadece. Aklımdan birilerine onun gerçekte kim olduğunu söylemek geçtiğinde, Tayland'daki İngiliz Elçiliği'nin, yaşadığım yerdeki polisten daha güvenli bir liman olduğunu düşünmeye başladım.

Bir başka şey daha vardı. Son üç günde Jack beni balkona kilitlemiş, akşam tekrar odaya aldıktan sonra birazdan geri geleceğini söyleyerek ve kaçmaya çalışmam durumunda bundan hemen haberi olacağı konusunda uyararak, tekrar odadan ayrılmıştı. Kapıyı açıp odadan çıkabileceğimi bilmek dayanılmaz bir acıydı; kaçma içgüdüme kulak asmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. İyi ki de kullanmışım. Jack ilk akşam odadan çıktıktan yirmi dakika sonra geri geldi, ikinci akşamsa bir saat sonra... Ama üçüncü akşam saat on bir olduğunda hâlâ ortada yoktu; beni odada yalnız bıraktığı zamanın süresini gittikçe uzattığını fark ettim. Jack'in İngiliz Elçiliği'ne gidebileceğim kadar uzun bir süre dışarıda kalacağı düşüncesi, kaçma girişiminde bulunup bulunmamayı ciddi olarak düşünmeme neden oldu.

Bana yardım etmeleri için otel yönetimine bel bağlayamayacağımı biliyordum. Onlardan yardım almaksızın çok

fazla uzağa gidemeyeceğimi de... Ama yandaki odanın hafta sonunda tutulması, komşularımdan yardım isteyip istemeyeceğimi düşündürdü bana. Hangi milletten olduklarını bilmiyordum, çünkü duvardan gelen sesler boğuktu, ama dinledikleri müzikten onların genç bir çift olduğunu tahmin ediyordum. Gün içinde pek etrafta görünemeseler de –benim gibi zorla tutulmadıkları sürece, kimse bütün gününü otel odasında geçirmek için Tayland'a gelmezdi– odalarında olduklarında bazen içlerinden biri sigara içmek için balkona çıkıyordu. Odalarımızın arasındaki duvardan belli belirsiz de olsa seçebildiğim kadarıyla, erkekti dışarı çıkan. Bazen de onun İspanyolca veya Portekizce olduğunu sandığım bir dilde içerideki kadına seslendiğini duyabiliyordum. Anladığım kadarıyla akşamın büyük bölümünü odalarında geçiriyorlardı, o yüzden balayına çıkmış, odalarında kalıp sevişmekten memnun bir çift olduklarını düşündüm. O akşamlarda, duvarlardan sızan hafif müziğin de sesiyle, o an her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hatırlamıştım ve gözlerim yaşla dolmuştu.

Dördüncü akşam Jack gece yarısına kadar odaya dönmeyince, kaçmaya çalışmayacağıma güvenerek beni odada tek başına bıraktığı zamanın süresini giderek uzattığına dair teorimde haklı olduğumu anladım. O akşamlarda nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama geri döndüğü her defasında iyi bir ruh halinde olduğu düşünüldüğünde, randevuevi gibi bir yere gittiğini düşündüm. Düşüncelerim dışında bana eşlik edecek hiçbir şeyin olmadığı balkonda geçirdiğim o uzun saatler esnasında, benimle sevişmek konusunda daha önce söylediklerini de düşündüğümde, onun homoseksüel olduğunu tahmin etmiş, Tayland'a, memleketinde şantaja maruz kalma korkusuyla yapamadığı ve haz aldığı şeyi yapmaya geldiği sonucuna varmıştım. Ancak teorimde eksik bir şeylerin olduğunun da farkındaydım, çünkü homoseksüel ol-

duğunun anlaşılması dünyanın sonu olmazdı, ama hangi durumda dünyanın sonu olurdu, bunu bilmiyordum.

Beşinci akşam sabaha karşı ikiye kadar geri dönmeyince seçeneklerimi ciddi ciddi tartmaya başladım. İngiltere'ye dönmemize beş gün vardı; bu süre gözüme sonu gelmeyecekmiş gibi uzun göründüğü gibi, bir de Tayland'dan programlanan zamanda ayrılmayacakmışız korkusunu yaşıyordum. Millie'ye hâlâ telefon açamamış olmanın verdiği üzüntüyle moralim gittikçe dibe vururken, Jack'e, döner dönmez kız kardeşimle bir araya gelmek istediğimi söyledim. Cevap olarak balayımızdan çok keyif aldığını ve uzatmayı düşündüğünü söylemesi, gözlerimden acı dolu, sessiz gözyaşlarının boşalmasına neden oldu. Kendime bunun onun oyunlarından biri olduğunu ve dengemi bozmaya çalıştığını söyledim, ama öylesine çaresiz hissediyordum ki günün büyük bölümünü ağlayarak geçirdim.

Akşam olduğunda kaçmaya karar vermiştim. Yan odadaki çiftin Portekizli değil de İspanyol olduğuna emin olmasaydım bir yere gitmeyebilirdim, çünkü Arjantin'e yaptığım seyahatlerde İspanyolcayı az çok öğrenmiştim ve çifti ciddi anlamda yardıma ihtiyacım olduğuna ikna edebileceğimi düşünüyordum. Bir çift olmaları, yani orada konuşabileceğim bir kadının bulunması da kararımda etkili olan faktörlerden biriydi. Zaten başımın belada olduğunu çoktan bildiklerine emindim, çünkü o öğleden sonra adam sigara içmek için balkona çıktığında endişeli bir ses tonuyla kadına seslenmiş ve ona birinin ağladığını duyduğundan söz etmişti. Jack'in, bulunduğu yer her neresiyse, onları balkondan sarkmış odama doğru bakar halde görmesinden korktum ve odama çekildiğimi düşünmeleri için hıçkırıklarımı boğup elimden geldiğince sessiz kaldım. Diğer yandan, ağladığımı duymuş olmalarının bana yardımı dokunacağını umuyordum.

Harekete geçmeden önce Jack'in odadan ayrılmasının üstünden üç saat geçmesini bekledim. Saat on birdi, ama yan

odadaki çiftin hâlâ ayakta olduğunu biliyor, odada dolaşırken çıkardıkları sesi duyabiliyordum. Daha önce yaşadıklarımdan ders alarak çantamı, bavulumu kontrol ettim, pasaportumla cüzdanımın odada olmadığına emin oldum. Sonra kapıya gidip yavaşça açtım; o sırada Jack'i koridorda odaya dönerken görmemek için dua ediyordum. Kimse yoktu koridorda, ama Jack'in birdenbire ortaya çıkabileceği düşüncesi, İspanyol çiftin kapısını niyetlendiğimden daha gürültülü çalmama neden oldu. İçerden adamın bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum; akşamın bu saatinde rahatsız edilmiş olmaktan sinirlenmişti belki de...

Kapalı kapının ardından "Quien es?" diye seslendi.

"Ben yan odadaki komşunuzum, lütfen bana yardım eder misiniz?"

"Que pasa?"

"Lütfen kapıyı açar mısınız?" Koridorun ilersinde, asansörün geldiğinin habercisi, başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan ses, kapıyı daha da şiddetli yumruklamama neden oldu. "Lütfen, acele edin!" Kapı sürgüsü çekilirken, açılan asansör kapılarının sesi kendimi odaya atmama neden oldu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" dedim, hızlı hızlı. "Ben..." Sözümün devamını getiremedim, çünkü büyük bir dehşet içinde kendimi Jack'e bakarken buldum.

Şok geçiriyordum; Jack yüzümdeki ifadeye gülerken "Gece yarısından önce gelmeni bekliyordum" dedi. "Seni yanlış tanıdığımı düşünmeye başlamıştım. Uyarılarıma kulak verdiğine ve kaçma teşebbüsünde bulunmayacağına inanacaktım neredeyse. Öyle olsaydı senin için daha hayırlı olurdu, ama ben bu kadar eğlenemezdim tabii. İtiraf etmeliyim ki harcadığım onca çaba boşa gitseydi hayal kırıklığına uğrardım."

Elim ayağım boşaldı ve geçirdiğim şok yüzünden tir tir titrer halde yere çöküverdim. Jack yanıma çömeldi, alçak bir sesle "Dur da tahmin edeyim" dedi. "Odayı İspanyol bir çif-

tin tuttuğunu düşündün, değil mi? Ama benden başka kimse yoktu. Düşünürsen, kadını balkonda hiç görmediğini ve erkeğe cevap verdiğini hiçbir zaman duymadığını hatırlarsın, çünkü ses radyodan geliyordu. Ama sen yine de onun varlığına inandın. Sigara içtiğimi de bilmiyordun tabii, genelde böyle bir alışkanlığım yoktur çünkü... İspanyolca konuştuğumdansa hiç haberin yoktu."

Jack bir an duraladı. Fısıldarcasına bir sesle "Tayland'dan ayrılmadan önce kaçmaya çalışmanın çok aptalca bir davranış olacağını söylemiştim sana" diye devam etti. "Ama sen bildiğini okudun; eee, şimdi ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Hıçkıra hıçkıra ağlarken "Ne istiyorsan onu yap" dedim. "Umurumda değil artık."

"Cesur sözler bunlar, ama bunu kastetmediğinden eminim. Mesela, seni öldürmeye karar vermiş olsam çılgına dönersin, çünkü bu Millie'yi bir daha hiç göremeyeceğin anlamına gelir."

Hissettiğimden daha güvenli bir sesle "Beni öldürmeyeceksin" dedim.

"Haklısın, öldürmeyeceğim, en azından şimdilik. Öncelikle senden Millie'nin yapamayacağı bir şeyi yapmanı istiyorum." Jack ayağa kalkıp serinkanlı bir ifadeyle bana baktı. "Maalesef ki seni burada cezalandıramayacağım, burada seni mahrum bırakacağım hiçbir şey yok çünkü. Ama ikinci kez kaçmaya teşebbüs ettiğin için İngiltere'ye döndükten sonraki birinci ve ikinci hafta sonları Millie'yi görmeye gitmeyeceğiz."

"Bunu yapamazsın!" diye haykırdım.

"Tabii ki yaparım. Daha önce seni uyarmıştım, değil mi?" Uzanıp beni ayağa kaldırdı. "Haydi, gidelim." Kapıyı açıp beni koridora itekledi. Kapıyı arkasından kapatırken "Fazladan bir oda kiralamaya değdi gerçekten" dedi. "Otel müdürü Bay Ho, akli durumunu göz önüne aldığında, kendim için ayrı bir oda talep etmemi anlayışla karşıladı. Söylesene, onca

zamandır seni izlediğimi bilmek nasıl bir duyguymuş?"

"Seni hapislerde çürürken gördüğümde hissedeceğim kadar hoş değil" diye hırladım.

Beni apar topar odamıza sokarken "Grace, böyle bir şey asla olmayacak" dedi. "Neden biliyor musun? Çünkü ben pırıl pırıl bir insanım."

O an Tayland'da yaşadığım en kötü andı. Kaçma teşebbüsümün başarısızlığa uğramasından çok, Jack'in benim için özenle hazırladığı tuzağa bir kez daha düşmenin acısını yaşıyordum. Normal koşullarda kaçmaya çalışmayacak olmamama rağmen, beni kapana kıstırmak için neden bu kadar zahmete girdiğini anlamaya çalıştım. Belki uysallığımdan sıkılmıştı, belki tüm bunların ardında beni fiziksel anlamda yıpratma zevkinden mahrum kaldığı için, zihinsel anlamda çökertme zevkini yaşamak gibi daha fena bir şey vardı. Esaretimi bir tür psikolojik oyuna çevireceği düşüncesi kanımı donduruyordu. Bundan sonra karşıma kaçma fırsatı çıksa dahi, tüm olan biteni aslında Jack'in tasarladığı korkusunu taşıyacaktım. İngiltere'ye varır varmaz, hatta havaalanından çıkar çıkmaz ondan kurtulamamam ve eve yerleşmem durumunda, işimin çok daha zor olacağının farkına vardım.

Umutsuzlukla başa çıkmaya çalışırken, kendimi hem uçakta, hem de Heathrow'a vardığımızda neler yapabileceğimi düşünmeye zorladım. Uçağa binip de havalandıktan sonra, Jack'in beni esaret altında tuttuğunu hostese anlattığımı farz ettim; Jack sanrılar gördüğümü iddia ettiğinde soğukkanlılığımı koruyabilecek miydim? İddiasını desteklemek üzere otel müdüründen aldığı raporu ortaya çıkarması halinde ne olurdu? Ne yapardım o zaman? Sakin kalmayı başarıp Jack'in bana ve kız kardeşime zarar vermeye niyetlendiğini söylesem onları, hâlâ havadayken, Jack'i soruşturmaları konusunda ikna edebilecek miydim? Beni dinleseler bile, Jack Angel'ın bir sahtekâr olduğunu mu, yoksa şiddet görmüş ka-

dınları savunan bir avukat olduğunu mu öğreneceklerdi? Bilmiyordum, ama sesimi duyurmaya kararlıydım. Bana kulak asmasalar bile Heathrow'a ayak basar basmaz öyle bir yaygara koparacaktım ki beni hastaneye, ya da karakola götürmek zorunda kalacaklardı.

Akşam uçağa binip de havalanmamızın üstünden kısa bir süre geçtikten sonra üstüme büyük bir ağırlık çöktü ve ben bunları pek düşünemez oldum. Ertesi sabah İngiltere'ye vardığımızda öylesine dermansızdım ki uçaktan inebilmem için tekerlekli iskemle getirmek zorunda kaldılar; dahası, kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu, konuşmakta zorluk çekiyordum. Beynime nüfuz eden sis yüzünden Jack'in beni kontrol etmek için gelen doktora neler söylediğini duyamasam da, elinde bir ilaç kutusu olduğunu görebiliyordum. Ondan kurtulma şansımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğinin farkındaydım ve pasaport kontrolünden geçerken yardım istemek üzere cesur bir girişimde bulundum. Ancak ağzımdan anlaşılmaz seslerden başka bir şey çıkmadı.

Arabaya geldiğimizde Jack beni koltuğuma oturtup kemerimi bağladı. Beni tamamen âciz kılan uyku haliyle mücadele edemez halde kapıya yaslandım. Kendime geldiğimde, Jack'in benzin istasyonundan aldığı sert, koyu kahveyi bana zorla içirmeye çalıştığını fark ettim. Kahve kafamı biraz toparlamama yardımcı oldu, ama hâlâ sersemlemiş haldeydim ve kafam karman çormandı.

Koltuğumda doğrulmaya çalışırken "Nerdeyiz?" diye geveledim.

Jack "Eve gelmek üzereyiz" diye karşılık verirken, sesindeki heyecan korkuttu beni.

Direksiyonun başına geçti ve tekrar yola koyulduk. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyor, ama geçtiğimiz köylerin adını çıkaramıyordum. Aradan yarım saat geçtikten sonra Jack başka bir yola saptı.

Bir süre sonra arabayı yavaşlatıp "Sevgili karıcığım, işte geldik" dedi. "Umarım beğenirsin."

Bir çift devasa siyah kapının yanında durduk. Biraz ileride, yanındaki duvarda zili olan biraz daha küçük, siyah bir kapı daha vardı. Jack cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı, düğmesine basmasıyla çifte kapılar salınarak açıldı. "İşte, sana düğün hediyesi olarak vereceğimi söylediğim ev... Ne diyorsun?"

Önce, bana verdiği ilacın sanrılar görmeme neden olduğunu düşündüm. Ama sonra Connaught Otel'de birlikte bir kâğıdın üstüne çizdiğimiz, çatısında küçük, yuvarlak penceresi olan eve baktığımı fark ettim.

Jack arabayı kapıdan içeriye sokarken "Nutkun tutuldu bakıyorum" diyerek güldü.

Evin ön kapısında durup arabadan indi, arkadan dolaşıp kapımı açtı. Yerimden kalkmadığımı görünce beni kollarımın altından kavradı, kaba bir hareketle kaldırıp arabadan dışarıya çıkardı ve verandaya kadar taşıdı. Ön kapıyı arkasından çarparak kapattıktan sonra kilitledi ve beni hole doğru itti.

Alaycı bir tavırla "Evine hoş geldin" dedi. "Umarım burada çok mutlu olursun."

Hol yüksek tavanı ve muhteşem merdivenleriyle harikuladeydi.

"Eminim etrafı gezdirmemi istersin benden" diye devam etti. "Ama önce Molly'yi görmek istemez miydin?"

Bakakaldım yüzüne. "Molly mi?"

"Evet, Molly. Onu unuttuğunu söyleme sakın."

Telaşla "Molly nerde?" diye sordum. Tayland'a gittiğimizden beri onu tamamen unuttuğumu fark etmenin şokunu yaşıyordum. "Molly nerde?"

"Çamaşır odasında." Jack merdivenlerin sağında kalan bir kapıyı açtı, içeri girip lambayı yaktı. "Burada, aşağıda."

Jack'in arkasından bodruma inerken, Molly'yi sepetinde

uyurken gösteren fotoğraftaki yer fayanslarını hatırladım. Jack bir kapının önünde durdu. "İçerde. Ama onu görmeden önce şunlardan birini alsan iyi olur." Rafın üstünde duran çöp torbası rulosunu aldı, bir torba koparıp bana uzattı. "Sanırım ihtiyacın olacak."

Günümüz

Günler benim gözümde yavaş geçse de, pazarların bu kadar çabuk gelmesine hep şaşıyorum. Ama bugün moralim bozuk, çünkü çok istediğim halde Millie'yi bu hafta ziyaret edemeyeceğim. Aslında tam emin değilim, ama son iki pazar onunla birlikte olduğumuz için Jack'in bugün de beni onu görmeye götürmesi düşük bir ihtimal. Yine de bir sürpriz yapabilir, o yüzden duşumu alıyor, Jack'in banyoya bıraktığı küçük el havlusuyla hem vücudumu, hem de saçlarımı kuruluyorum. Banyo havlusu ve saç kurutma makinesi benim için uzun zamandır lüks; tıpkı kuaföre gitmek gibi... Kış ayları kurulanmak dert olsa da durum aslında o kadar da kötü değil. Sıcak hava ve makas yüzü görmeyen saçlarım, uzun ve parlak. Uzun saçlarım bana rahatsızlık vermiyor; biraz el becerimi kullanıyor ve rahatlıkla toplayabiliyorum.

Şartlarım başlarda o kadar da kötü değildi. Eve ilk geldiğimizde, Jack'in kaçma teşebbüslerimin ardından her defasında elimden birer birer aldığı, beni oyalayacak çeşitli şeylerle dolu çok daha güzel bir odam vardı. Önce su ısıtıcısı gitti, sonra radyo, ardından da kitaplar. Ortada beni meşgul edecek bir şey kalmayınca, sıkıntıdan patlamamak için çareyi dolabımdaki giysilerle oynamakta buldum; eğlence olsun diye farklı kıyafetleri birbiriyle karıştırıp eşleştirmeye başladım. Ama bir başka kaçma girişiminin ardından, Jack beni o odadan

alıp yanındaki depo olarak kullanılan ve yatak dışında her türlü konfordan arındırılmış küçük odaya hapsetti. Pencerelere demir parmaklık taktırmak gibi bir zahmete bile girdi. Dolabımdan mahrum kaldığım için her sabah bana kıyafetlerimi getirmesini beklemek zorundaydım. Kısa bir süre sonra bu hakkımı da kaybettim; şimdi, dışarıya çıkmadığımız sürece, gece ve gündüz pijamalarla dolaşmaktan başka çarem yok. Jack haftanın üç günü bana temiz pijama getirse de, her gün aynı şeyleri giymenin monotonluğundan kurtulmak mümkün değil; özellikle de pijamaların hepsinin aynı model ve siyah renkte olduğu, birbirinden ayırt edilecek hiçbir özelliği bulunmadığı düşünülürse... Bir keresinde, çok da uzak olmayan bir geçmişte Jack'e, biraz değişikliğe ihtiyacım olduğunu ve elbise giymek istediğimi söyledim, o ise evimde bıraktığım perdeyi getirip ondan bir elbise yapmamı söyledi bana. Bunun komik olduğunu düşünüyordu, çünkü elimde ne makas vardı, ne de iğne ve iplik. Ama ertesi gün pijamalardan kurtulmuş olmanın verdiği mutlulukla perdeyi peştamal gibi vücuduma sarmış halde üstümde görünce, sergilediğim beceriye sinirlenip perdeyi de elimden aldı. Esther ve diğerlerine benim iyi bir terzi olduğum ve giysilerimi kendim diktiğim konusunda yaptığı küçük espri bu olaydan kaynaklanıyordu.

Jack sohbet sırasında kayıtsız tavırlarla ortaya attığı bir sözle beni zor durumda bırakmaya ve o durumla nasıl başa çıkacağımı görmeye bayılıyor; umudu, çuvallamam ve beni cezalandırması için eline koz vermem... Ama zaman geçtikçe ben de hazır cevap olmak konusunda ustalaşıyorum. Esther ve diğerlerinin onlara dikiş dersi vermem için benden yine istekte bulunmalarını umuyorum, çünkü bu durumdan beni çekip çıkarması gereken kişi Jack. Bunu için işe, kolumu kırmak veya parmaklarımı kapıya sıkıştırıp ezmekle başlar belki. Bazen aklından geçtiğini düşünsem de, şimdiye dek fiziksel bir zarar vermedi bana.

Öğleden sonra bir ara kapının çalındığını duyuyorum, yataktan fırlayıp koşuyor ve kulağımı kapıya dayıyorum. Evimize davetsiz misafir hiç gelmediğinden, bu, ufak da olsa, uzun zamandan beridir yaşadığım ilk heyecan... Gelen her kimse, Jack'in onu içeriye aldığını duymayı ya da en azından ne istediğini öğrenmeye çalışmasını bekliyorum. Ama ev sessizliğe bürününce Jack'in evde kimse yokmuş gibi davrandığını anlıyorum; şansına, büyük siyah kapılar sayesinde dışarıdan birinin, arabasının, garaj yolunda durduğunu görmesi imkânsız. Her kimse, kapıyı bir daha, bu kez daha sabırsızca çalınca, aklım hemen Esther'e gidiyor.

Son zamanlarda onu çok düşünüyorum, bunun başlıca sebebi geçen hafta restoranda telefon numarasını tekrarlama şekli... O konuyu düşündükçe, Esther'in numarayı bir kez daha duymak istediğimi anladığına ikna oluyor, birinden yardım isteme zamanı geldiğinde başvurmam gereken kişinin, tanışıklığımız daha eskilere dayanmasına rağmen, Diane'den çok Esther olduğunu anlıyorum. Tüm arkadaşlarımı kaybettim; her zaman yanımda olacaklarını sandığım Kate ve Emily'yi bile... Evlilik hayatının ne kadar güzel olduğu ve onları göremeyecek kadar meşgul olduğumla ilgili gönderdiğim Jack tarafından dikte ettirilmiş düzensiz ve kısa e-postalar, arkadaşlarımın benimle ilişkilerini koparmalarına neden oldu. Bu yıl doğum günümde bir kart bile göndermediler bana.

Artık arkadaşlarımdan kurtulduğuna göre, Jack, özellikle bana hitaben gönderilmiş –anne ve babamdan veya Diane'den gelen postalar gibi– e-postaları kendisi cevaplamak yerine, samimi bir tonda olması için benim cevaplamama izin veriyor. Gerçi o başımda dikilmiş halde dururken cevaplarım ne derece samimi oluyor, bilmiyorum... Jack'in beni çalışma odasına indirdiği, telefon ve bilgisayarın elimin altında bulunduğu, birilerini durumumdan haberdar etme

imkânının hiçbir yerde olmadığı kadar büyük olduğu böylesi anlar benim için çok değerli.

Jack beni koltuğu oturtup da bilgisayar ve telefona rahatlıkla erişebileceğim bir mesafeye geldiğim anda kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü Jack'in dikkatinin, telefonu kapıp polisi aramaya ve çaresizliğimi haykırmaya imkân bulacağım kadar dağılacağı umudunu taşıyorum her zaman. Ya da her kime yazıyorsam, ondan hızlı biçimde yardım isteme ve Jack bana engel olamadan önce gönder tuşuna basma umudunu... Düşündüklerimi hayata geçirmenin cazibesi öylesine büyük ki; ancak Jack her zaman tetikte. Yazarken başımda duruyor, mesajları göndermeme izin vermeden önce mutlaka kontrol ediyor.

Bir keresinde bir mesaja cevap yazarken kapı çalmış ve ben beklediğim anın geldiğini düşünmüştüm. Ama Jack kimin geldiğini öğrenmek için diyafonun başına gitmek yerine zili duymazlıktan gelmişti; tıpkı ben bilgisayarın başındayken telefonun çaldığı zamanlarda yaptığı gibi... Jack beni tekrar odama götürürken, bir başka şansın daha heba olduğu düşüncesiyle hayal kırıklığı yaşasam da, özellikle anne ve babama yazma fırsatı bulduğum günlerde mutlu olduğumu hissediyorum. Hafta sonlarını Jack'le birlikte evden uzakta geçirdiğimiz, gerçekte hiç gitmediğim ve hiç gitmeyeceğim, ama onlara yazarken son derece detaylı biçimde anlatmayı başardığım harikulade bahçelere, kır evlerine veya mekânlara gittiğimiz yalanlarına neredeyse kendim de inanacağım. Ama her yükselişte olduğu gibi burada da düşüş çok sancılı oluyor ve aşırı mutluluk halinin kaybolmasıyla, kendimi her zamankinden daha kötü hissediyorum.

Kapı üçüncü kez çalınmayınca yatağıma geri dönüp uzanıyorum. O kadar huzursuzum ki biraz rahatlamak için meditasyon yapmaya karar veriyorum. Jack beni bu odaya kapattıktan kısa bir süre sonra, bütün gün yapacak hiçbir şey olma-

ması yüzünden deliririm korkusuyla meditasyon yapmayı öğrendim. Bu işte o kadar ustalaştım ki bazı zamanlar, gerçekte muhtemelen çok daha kısa süreli olmasına rağmen, bulunduğum yerden sanki saatler boyu başka diyarlara sürükleniyor gibiyim. Meditasyona genellikle Millie ile birlikte, ayaklarımızın altında bir köpek, harikulade bir bahçede oturduğumuzu hayal ederek başlıyorum. Köpek Molly değil ama... Kendimi o andan soyutlayabilmek için beni mutlu edecek şeyleri düşünmek zorundayım. Ancak bugün rahatlamakta zorluk çekiyorum, çünkü gözümün önüne getirebildiğim tek şey, evden arabasıyla uzaklaşan Esther oluyor. Dışarıdaki hayattan tecrit edilmiş halde yaşarken batıl inançlar beslemeye başladım ve bunu, her şeyi yanlış algıladığımın, bana yardım edecek kişinin Esther olmadığının bir işareti olarak görüyorum.

Kapı zilinin çalmasından yaklaşık bir saat kadar sonra Jack'in merdivenden yukarı çıktığını duyuyor ve benimle bir tür oyun oynamak için mi, yoksa sadece öğle yemeğimi getirmek için mi geldiğini tahmin etmeye çalışıyorum. Kapının kilidini açıyor. Elinde tepsi yok, bir kitap var; o yüzden kendimi onun sadist oyunlarından birine hazırlamaya çalışıyorum. Üstüne atlayıp kitabı elinden alma dürtüsü o kadar güçlü ki... Ama kayıtsız bir yüz ifadesi takınıp kitaba bakmamak için elimden geleni yaparken, Jack'in bana nasıl bir işkence yapmayı planladığını merak ediyorum. Okumaya can attığımı biliyor; dünyada olup biten hakkında az çok fikir sahibi olmam ve akşam yemeğe çıktığımızda tam bir aptal gibi görünmemem için bana haftada bir iki kez olsun gazete getirmesi için kaç kez yalvardığımı unuttum bile. O yüzden kitabı bana verecekmiş gibi uzatmasını ve sonra elini geri çekmesini bekliyorum ondan.

"Sana bir şey getirdim" diye başlıyor.

Olabildiğince heyecansız görünmeye çalışarak "Ne?" diye soruyorum.

"Bir kitap." Duralıyor. "İster miydin?"

Bu, Jack'ten geldiği sürece, hayatta en nefret ettiğim soru. Ne evet, ne de hayır demeye yeminliyim. Jack'i en azından iki çift laf edebileceğim biri olarak orada mümkün olduğunca uzun tutmaya çabalıyorum, ama bu çektiğim acıyı daha da uzatıyor ve bundan nefret ediyorum. "Değişir" diye cevap veriyorum.

"Neye göre?"

"Adına göre mesela. Adı *Bir Psikopatla Yaşadığım Hayat*'sa, hayır, ilgilenmiyorum."

Gülümsüyor. "Aslında bakarsan bu Esther'in önerdiği kitap."

"Ve sen kitabı benim için satın almaya karar verdin, öyle mi?"

"Hayır, Esther bıraktı." Bir kez daha duralıyor. "Normal şartlar altında doğrudan çöpe atardım, ama kitap haftaya cumartesi akşam yemeği daveti ve davetin yanına iliştirilmiş, 'kitap hakkındaki düşüncelerini öğrenmeye can atıyorum' notuyla birlikte geldi. O yüzden o zamana kadar okuyup bitirmeni istiyorum."

"Zamanım olur mu emin değilim, ama elimden geleni yapacağım" diyorum.

"Ukalalaşma" diye uyarıyor beni. "Ceza almamak konusunda öyle ustalaştın ki, ufacık bir mazeret işimi görür, haberin olsun."

Jack odadan çıkıyor. Büyük bir sabırsızlıkla kitabı açıyor ve konusu hakkında fikir sahibi olmak için ilk sayfasını okuyorum. Kitaba anında ısınıyorum; bitirmem sadece bir iki gün alacak diye hayıflanıyorum. Doğru düzgün okumaya başlamadan önce bir süre beklesem ve kendimi her gün bir bölümle sınırlasam mı diye düşünüyorum. Ama kitabı bitiremeden Jack'in geri alma ihtimali her zaman olduğu için, yatağıma uzanıyor ve uzun zamandır geçirmediğim kadar güzel

birkaç saat geçirmeye hazırlıyorum kendimi. Okumaya başladıktan yaklaşık bir saat sonra kelimelerden birinin, "mı" takısının, diğerlerine kıyasla biraz daha fazla dikkat çektiğini fark ediyor, yakından bakınca kurşun kalemle koyulaştırıldığını görüyorum.

Bu, hafızamda bir şeylerin dürtülmesine yol açıyor; birkaç sayfa geri gidince "yolunda" kelimesinin de benzer şekilde koyulaştırılmış olduğunu görüyorum. Ama o kadar belli belirsiz ki, özellikle bakmasam fark edebileceğimi hiç sanmıyorum. Geriye doğru birkaç sayfa daha karıştırınca, aslında daha önce dikkatimi çeken, ancak koyu halini basım hatası olarak düşündüğüm için üzerinde durmadığım "şey" kelimesine rastlıyorum. İyice meraklanıp sayfaları karıştırmaya devam ediyorum ve sonunda kitabın başlarındaki "her" kelimesini buluyorum.

Kelimeleri birleştiriyorum: "Her şey yolunda mı?"

Esther'in bana bir mesaj göndermiş olma ihtimali karşısında kalbim hızla atmaya başlıyor. Eğer öyleyse, daha fazlası olmalı. Heyecanım giderek artarken, koyulaştırılmış başka kelimeler bulabilirim düşüncesiyle kitabı tarıyor ve "yardıma", "ihtiyacın", "var" kelimeleriyle, kitabın son sayfasındaki "mı" takısına rast geliyorum.

Esther'in içine düştüğüm zor durumun farkında olması ve bana yardım etmek istemesi nedeniyle yaşadığım sevinç kısa ömürlü oluyor. Elimin altında kurşunkalem gibi dünyevi bir şey yokken Esther'e nasıl cevap yazabilirim? Kurşunkalem olsa bile, buna nasıl bir cevap vereceğime şaşırmış haldeyim. Sadece "evet" demek yeterli olmayacak; "Evet, polise haber ver" ise akıntıya kürek çekmekten farksız, çünkü daha önce ödediğim bedellerden, Jack'in polisi avucuna aldığını biliyorum. Polis, tıpkı Tayland'daki otel personeli gibi, benim deli olduğumu, üzerime titreyen ve son derece başarılı bir avukat olan kocamı, beni esaret altında tuttuğu yönün-

de suçlamaya meraklı olduğumu sanıyor. Polis önceden haber vermeden eve gelse bile, Jack onlara bu odayı, hatta evdeki herhangi bir odayı açıklamakta hiç sorun yaşamaz. Zaten Esther'in bana bıraktığı bu kitabı kontrol etmeden asla geri vermeyecek; tıpkı birlikte dışarı çıkmadan önce boş olup olmadığını anlamak için çantamı kontrol ettiği gibi...

Birden, Jack'in, kitabı iyice gözden geçirmeden bana vermeyeceği geliyor aklıma. Bu, bazı kelimelerdeki koyulaştırmayı gördüğü anlamına geliyor. Bu dehşet verici bir düşünce... Nedeni, Esther'in Jack yüzünden tehlikede olabileceği değil sadece; aynı zamanda bir dahaki buluşmamızda söyleyeceğim şeylerle ilgili dikkatli olmam gerekeceği ve Jack'in, Esther'in mesajına benzer şekilde cevap veremeyeceğimi bildiği için ağzımdan çıkacak her kelimeye kulak kabartacağı için de... Kitap hakkında konuşurken Jack benden muhtemelen, "Yazarın vermeye çalıştığı mesaj oldukça yerinde" benzeri bir şey söylememi bekleyecek. Ama hayal kırıklığına uğratacağım onu. Daha önce aptallık etmiş olabilirim, ama artık bunu yapacak değilim. Mesajı Esther'e ulaştırmak güç olabilir, ama artık moralsiz hissetmeyi reddediyorum. Esther'in daha önce hiç kimsenin –ne anne ve babamın, ne Diane'in, ne de polisin– anlamadığı, yaptığım her şeyi Jack'in kontrol ettiği gerçeğini bu kadar çabuk anlamış olmasına müteşekkirim.

Esther Jack'in beni kontrol ettiğinden şüpheleniyorsa, ilişki kurduğum her şeyi kontrol ettiğini de tahmin ediyordur mutlaka, diye düşünüyorum ve canım sıkılıyor. Jack'in yabana atılacak biri olmadığını fark etmişse, elinde, düşüncesini destekleyen sağlam bir şey olmadan ondan şüphelendiğinin ortaya çıkması riskini neden göze alsın?

Jack öğrenmeden Esther'le nasıl iletişim kurabileceğime dair bana bir yol gösterebilir umuduyla kitabı okumaya devam ediyorum. Esther böylesine şaşırtıcı bir biçimde bana ulaşmayı başarmışken, onu nasıl yüzüstü bırakabilirim?

Akşam bir ara, ben hâlâ Esther'e nasıl cevap yollayacağımı düşünürken, Jack'in merdivenden yukarıya çıktığını duyuyor ve kitabı kapatıp yataktan biraz uzağa bir yere bırakıyorum.

Jack odaya giriyor, başıyla kitabı işaret edip "Bitirdin mi yoksa?" diyor.

"Aslına bakarsan kendimi vermekte zorlanıyorum" diyerek yalan söylüyorum. "Normalde okuyacağım türden bir kitap değil."

"Ne kadar okudun?"

"Çok değil."

"Eh, önümüzdeki hafta Esther'le buluşmadan önce bitirmeye bak."

Jack odadan ayrılıyor ve ben kendimi yine somurturken buluyorum. Jack Esther'le akşam yemeğinde buluşmamızdan önce kitabı bitirmem konusunda ikinci kez ikaz ediyor beni; bu da, koyulaştırılmış kelimelerden haberi olduğu ve kendi mezarımı kendimin kazmasını beklediği anlamına geliyor. Cezalandırılmamam konusunda ustalaştığıma ve bana ceza vermeyi özlediğine dair daha önceki sözlerini düşündüğümde, Esther'in mesajını gördüğünde Jack'in ne kadar sevinmiş olabileceğini tasavvur edebiliyorum. Esther'in bana yardım etme girişimine kahkahalarla güldüğünü de... Ama sonra düşündükçe, gözümden kaçan bir şeyler olduğunu hissediyorum. Kapı zilinin çalmasıyla Jack'in kitabı bana getirmesi arasında geçen süreyi hatırlayınca, kelimelerin koyulaştırılmasının Esther'in değil, Jack'in işi olduğu ancak o zaman dank ediyor kafama.

Geçmiş

Molly öleli en fazla birkaç gün olmuş olmalıydı, çünkü henüz çürümeye başlamamıştı. Jack bu anlamda çok zeki davranıp hayvana, eve dönüş süremiz olan iki haftadan biraz daha az bir süre yetecek kadar su bırakmıştı. Onu ölü bulmanın şoku korkunçtu. Jack'in çamaşır odasının kapısını açarken yüzündeki beklenti dolu kötücül ifade, kendimi bir şeylere –mesela Molly'yi bizim evde olmadığımız iki hafta boyunca bağlı bıraktığı veya geldiğimde onu orada göremeyeceğim gibi şeylere– hazırlamama sebep olmuştu gerçi, ama onu ölüme terk edebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Molly'nin yerde yatan minik bedenine bakarken, önce, Jack'in bana verdiği ilaçların etkisiyle hayal gördüğümü sandım, çünkü hâlâ sersem gibiydim. Ama yanına çömelip de soğuk ve sertleşmiş olduğunu anlayınca, zavallı hayvanın katlanmak zorunda kaldığı korkunç ölüm geldi aklıma. İşte o an Jack'i sadece öldürmeye değil, Molly'ye çektirdiği acıların aynısı ona de çektirmeye yemin ettim.

Jack yaşadığım çöküntü karşısında şaşırmış numarası yaparken, aklıma, Tayland'dayken evde hizmetçi olmadığına dair söyledikleri geldi ve o zaman sözlerine fazla dikkat etmediğim için şükrettim. O sözlerle neyi kastettiğini anlamış olsaydım, o iki haftayı nasıl atlatırdım, bilmiyorum.

Ben Molly'nin yanına çömelmiş ağlarken, Jack "Onu sev-

diğini görmek beni çok memnun etti" dedi. "Seveceğini tahmin etmiştim zaten. Yerde yatan Molly değil de Millie olsaydı, durumun ne kadar zor olacağını fark etmen önemli. Ve Millie ölmüş olsaydı, onun yerini sen almak zorunda kalırdın. Düşünsene, seni özleyecek, seni arayacak kimse olmazdı; nerede olduğunu soran olduğunda, onlara, sevgili kız kardeşinin ölümünün ardından Yeni Zelanda'daki ebeveyninin yanına taşınmaya karar verdiğini söylerdim."

"Neden Millie'nin yerini alamıyorum?" diyerek ağladım. "Neden özellikle o?"

"Çünkü onu korkutmak çok daha kolay... Dahası, Millie yanımda olduğu sürece ihtiyaç duyduğum her şey elimin altında olacak ve Tayland'a gitmek zorunda kalmayacağım."

"Anlamıyorum." Yanağıma akan gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. "Sen Tayland'a erkeklerle seks yapmak için gitmiyor musun?"

"Erkeklerle seks yapmak için mi?" Bu sözler onu eğlendirmiş gibiydi. "İstesem o işi burada da yaparım. Böyle bir şey istediğimden değil, ya... Anlamıyor musun, ben seksle ilgilenmiyorum. Tayland'a gitme nedenim en büyük ihtirasımı tatmin etmek; bu iş için elimi kirletmem gerekmiyor tabii. Hayır, benim rolüm daha çok gözlemci ve dinleyici konumunda olmak." Ne dediğini anlamıyor, boş boş bakıyordum yüzüne. Jack başını bana doğru eğdi. "Korku" diye fısıldadı, sonra. "Korkudan daha çok hoşlandığım başka bir şey yok. Görüntüsüne, verdiği hisse, kokusuna bayılıyorum. En çok da sesine..." Dilini yanağımda hissettim. "Tadına bile..."

"İğreniyorum senden" dedim, suratına tükürürcesine. "Dünyaya gelmiş en iğrenç insanlardan birisin sen. Ama söz veriyorum haklayacağım seni. Sonunda haklayacağım."

"Ben önce Millie'yi haklarsam, biraz zor. Ki niyetim de bu."

"Demek onu öldüreceksin" dedim, sesim titrerken.

"Öldürmek mi? Millie ölüyken ne işime yarar ki? Grace, Millie'yi öldürmeyeceğim, biraz korkutacağım, o kadar. Şimdi, köpeği gömmek istiyor musun, yoksa ben çöpe atayım mı?"

Jack bana yardım etmek için parmağını bile kımıldatmadı. Mollie'yi siyah çöp torbasına sarar, ağlaya ağlaya onu merdivenlerden yukarı taşır, mutfaktan geçirip zamanında Jack'ten yaptırmasını istediğim terasa çıkartırken, öylece dikilip izledi beni. Büyük bahçede çevreme bakındım, soğuk ve yaşadığım şok yüzünden titrerken, Molly'yi nereye gömeceğimi düşündüm.

Jack peşimden gelerek bahçenin sonundaki çitleri işaret etti ve Molly'yi çitlerin arkasına gömmemi söyledi. Çitlerin etrafını dolaşırken yerde duran bir kürek gördüm ve Jack'in Molly'yi ölüme terk etmeden önce hazırlık yaptığını, onu gömmek üzere küreği buraya bıraktığını anlayıp bir kez daha gözyaşlarına boğuldum. Biz Tayland'dayken çok yağmur yağmış ve toprak yumuşamıştı, ama Molly'nin mezarını kazmak, o an Jack'in mezarını kazdığımı hayal ettiğim sürece tahammül edilebilir bir şeydi. İşim bitince Molly'nin cesedini çöp torbasından çıkardım ve bir an kucağımda tutarken, ölümünü Millie'ye nasıl açıklayacağımı düşündüm.

Jack kelimeleri uzatarak "Onu kucağında uzun uzun tutarsan canlanacağını düşünmüyorsun herhalde" dedi. "Haydi, kazmaya devam et."

Jack'in, elimden kapıp kaba bir biçimde çukura atabileceği korkusu yüzünden, Molly'yi yavaşça çukura bırakıp kürekle üstüne toprak attım. Olan biten işte o an kafama dank etti; küreği yere atıp bir ağacın arkasına koştum ve içim dışıma çıkarcasına kustum.

Elimin tersiyle ağzımı silerken, Jack "Bundan daha güçlü bir mideye sahip olmayı öğreneceksin" dedi. Bu sözler içimde panik dalgalarının kabarmasına neden oldu; küreği attığım

yere koştum ve yerden kaptığım gibi Jack'e doğru hareketlendim; niyetim havaya kaldırdığım küreği başına indirmek ve onu vurarak ezmekti. Ama sonuçta onun dengi değildim; Jack kolunu havaya kaldırıp küreği sapından yakaladı ve beni itip sendelememe neden oldu. Dengemi bulduktan sonra koşmaya, yardım bulmak amacıyla avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. En yakın evin penceresinin ancak ağaçların arasından görülebildiğini fark ettim ve birilerine çığlığımı duyurma umuduyla oraya doğru koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da bahçeden nasıl çıkabileceğimi anlamaya çalışıyordum. Bahçeyi sınırlayan duvarların tırmanamayacağım kadar yüksek olduğunu görünce, elime başka şans geçmeyebileceği düşüncesiyle, bir kez daha tüm gücümle bağırmak için ciğerlerime hava doldurdum. Ama sırtıma inen bir yumruk, ciğerlerime doldurduğum havanın hırıltıyı andıran bir sesle boşalmasına neden oldu; öne doğru düşerken Jack'in eli ağzıma gitti ve beni tamamen susturdu. Sonra ani bir hareketle beni dikleştirirken, diğer eliyle kolumu arkama doğru büküp beni çaresiz bıraktı.

Beni eve doğru iteklerken "Anladığım kadarıyla Millie'yi görmek konusunda acelen yok" dedi, nefes nefese. "Tayland'daki kaçma girişimlerin sonucu kız kardeşini iki hafta sonu görmeme cezasına çarptırılmıştın; şimdi onu art arda üçüncü hafta sonunda da göremeyeceksin. Bir kez daha kaçmaya çalışırsan cezan bir aya çıkacak."

Ağzımı kapayan elinden kurtulmak için başımı çılgınca sağa sola döndürdüm, onunla mücadele ettim; ama mengeneden farksız eli daha da sıkı kavradı ağzımı.

Beni terasa, oradan da mutfağa doğru itelerken, üzülmüş gibi yaparak "Zavallı Millie" dedi "onu terk ettiğini, evlendikten sonra ona zaman ayırmadığını düşünecek." Kolumu bırakıp beni kendisinden uzaklaştırdı. "Grace, beni dinle. Aptalca bir şey yapmaman şartıyla sana iyi davranmaya hazırım;

ne de olsa tersi bir davranış benim çıkarıma olmayacak. Yine de canımı sıkarsan, sana tanıdığım ayrıcalıkları geri almakta bir an bile tereddüt etmeyeceğim, anlıyor musun?"

Duvara çöktüm. Yorgunluktan, Jack'in bana verdiği ilaçların yan etkisinden veya şoktan dolayı sessizce başımı sallayabildim ancak...

"Güzel... Şimdi sana evin geri kalanını göstermeden önce bir duş almak istersin sanırım." Gözlerime, acınası minnettarlık gözyaşları doldu. Jack bunu fark etti ve kaşları çatıldı. "Ben canavar değilim" dedi. "Eh, en azından bu anlamda... Haydi, gel, banyonun yerini göstereyim sana. Biraz kendine gel, sonra evi gezdiririm."

Koridor boyunca takip ettim onu; birlikte merdivenlerden yukarıya çıkarken etrafımda neler var, neler yok pek de farkında değildim. Jack kapılardan birini açarak soluk yeşil ve krem renklerinde dekore edilmiş aydınlık ve havadar bir odaya soktu beni. Çift kişilik yatağın üstünde duran, Jack'in bana satın almaya söz verdiği ev için mobilya bakmaya çıktığımız gün aldığım yatak örtüsü ve yastıkları tanıdım. İçinde bulunduğum düşmanca dünyada gözüme tanıdık dostlar gibi göründüler; moralimin biraz olsun düzeldiğini hissettim.

Jack "Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet" dedim, gönülsüzce.

"İyi." Hayatından memnun görünüyordu. "Banyo şurada, giysilerini de dolapta bulabilirsin." Saatine baktı. "On beş dakikan var."

Jack kapıyı arkasından kapattıktan sonra, merakla odanın sol duvarı boyunca uzanan büyük dolaba doğru yürüdüm. Dolabın sürme kapılarını açınca eski evimden gönderdiğim ve Tayland'a götürmeyi tercih etmediğim giysilerin asılı olduğunu gördüm. Tişörtlerim ve kazaklarım özenle katlanıp raflara dizilmiş, çamaşırlarım özel yapılmış çekmecelere yerleştirilmişti. Çok sayıdaki ayakkabım dolabın bir başka bö-

lümünde şeffaf plastik kutulara konmuştu. Her şey öylesine normal görünüyordu ki bir kez daha yaşadığım anla bağlantımın koptuğu hissine kapıldım. Jack'in benim için hazırladığı harikulade oda ve biraz sonra alacağım duşla hissedeceğim rahatlık, yaşadıklarımla bağdaşmaktan o denli uzaktı ki, yatağa uzanıp bir süre uyumam halinde, uyandığımda her şeyin korkunç bir kâbus olduğunu anlayacağım hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Pencereye gidip dışarı baktım; evin gül bahçesinin bulunduğu yan tarafını görüyordu. Çiçeklerin güzelliğinin ve öğleden sonrasının dinginliğinin tadını çıkarırken, aniden çıkan rüzgârla, siyah bir torba evin arka tarafından sürüklenip gül çalılarından birine takıldı. Torbanın Molly'yi bahçeye çıkarırken kullandığım torba olduğunu anlayıp çığlığı kopardım, pencereden hızla uzaklaşıp kapıya doğru koştum. Kaçmayı denemek yerine pencerenin önünde durarak değerli dakikalar kaybettiğimi fark ettim o an. Kapıyı hızla açtım, koridora doğru koşmak üzereydim ki bir anda önüme çıkan Jack'in kolu bana engel oldu.

Sempatik bir tavırla "Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bakakaldım yüzüne. "Evden ayrılmayı düşünmüyordun herhalde, öyle değil mi?"

Millie'yi, önümüzdeki üç hafta sonu görüşemeyecek olmamızın onu ne denli üzeceğini düşündüm; bir başka ceza daha alma riskine giremeyeceğimi biliyordum. "Havlular" diye geveledim. "Havlular nerde diye merak ediyordum."

"Banyoya baksaydın orada olduklarını görürdün. Acele et, on dakikan kaldı."

Jack kapıyı yüzüme kapayıp beni bir kez daha odaya hapsederken banyoya yürüdüm. İçinde duş kabininin yanı sıra lavabosu, tuvaleti ve küveti de vardı. Alçak bir dolabın tepesinde üst üste dizilmiş yumuşacık havlular duruyordu. Dola-

bı açınca içinin çok sayıda şampuan, cilt kremi ve duş jeliyle dolu olduğunu gördüm. Birden vücuduma nüfuz etmiş pisliği üstümden atmak isteği kabardı içimde; giysilerimi çıkardım, duşu açtım, ihtiyacım olan her şeyi yanıma alıp suyun altına girdim. Suyu dayanabileceğim en yüksek sıcaklığa ayarlayıp saçımı şampuanladım, vücudumun her yerini ovalarken, kendimi bir daha temiz hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum. Duşta çok daha uzun kalabilirdim, ama on dakikanın dolmasıyla Jack'in gelip beni banyodan zorla çıkarmasından korktum ve suyu kapatıp hemen kurulandım.

Lavabonun altındaki dolapta bir kutu diş fırçasıyla diş macunu buldum. Kalan değerli iki dakikayı dişlerimi, diş etlerim kanayıncaya kadar fırçalayarak kullandım. İşim bitince yatak odasına geçtim, dolabı açıp askıdan bir elbiseyle, çekmeceden sutyen ve külot alıp hemen giyindim. Elbisemin fermuarını çekiyordum ki yatak odasının kapısı açıldı.

Jack içeriye girerek "Güzel" dedi. "Banyoya girip seni duşun altından zorla çıkarmak istemiyordum, ama mecbur kalsaydım yapardım." Dolaba işaret etti. "Ayağına bir şeyler giy." Ufak bir tereddüdün ardından, kontrolün nispeten bende olduğu hissini vereceğini umduğum, terlikten usanan ayaklarımın giymeye can attığı bir çift kısa topuklu ayakkabı seçtim. "Şimdi evi gezelim bakalım. Umarım beğenirsin."

Jack'in peşinden merdivenden inerken, evi beğenip beğenmememi neden bu kadar umursadığını merak ediyordum. Etkilenmiş gibi görünmemeye kararlı olsam da, mantığım ona, önemsediği olumlu tepkiyi vermenin kendi çıkarıma olduğunu söylüyordu.

Koridora geldiğimizde "Evi istediğim şekle sokabilmek iki yılımı aldı" dedi. "Özellikle de sorumlu olmadığım bazı son dakika değişiklikleri yapmak zorunda kaldığım için... Mesela mutfak, aslında terasa açılmıyordu, ama önerini değerlendirdim ve çok iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için sonradan

o şekilde inşa ettirdim. Ama neyse ki diğer isteklerini, evde başka tadilat yapılmasına gerek kalmayacak şekilde yönlendirmeyi başardım" diye devam etti. Ne tür bir evden hoşlandığımı anlatmamı istediği gün, beni aslında çoktan satın aldığı evi tarif etmem için zekice yönlendirdiğini şimdi anlıyordum.

"Hatırlarsan giriş katında bir misafir tuvaleti istediğini söylemiş, ama ben büyük bir gardırop odası önerdiğimde hemen kabul etmiştin." Jack sağ tarafta bir kapıyı açınca, içinde bir dolap, büyük bir ayna ve ayrı bir lavabosu bulunan bir tuvalet gördüm.

Beni kendi isteği doğrultusunda ustalıkla yönlendirmesini kastederek "Çok zekice" dedim.

"Evet, oldukça zekiceydi" diyerek benimle aynı fikirde olduğunu belirtti. Sonra koridorda yürümeye devam ederek bir sonraki kapıyı açtı. "Çalışma odam ve kütüphane."

Yerden tavana kitap raflarıyla kaplı, sağda maun bir masanın durduğu küçük bir bölüm bulunan odaya şöyle bir baktım.

"Burası pek sık kullanacağın bir oda değil." Koridorun diğer tarafına geçerek daha önceden fark ettiğim büyük çifte kapıyı açtı. "Oturma odası ve yemek odası."

Kapıları tutarak beni içeri aldı. Ve ben daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir odaya adım attım. Evin yan tarafındaki gül bahçesine açılan dört kapıyı, yüksek tavanları, yemek odasına açılan zarif ve şık kemerli girişi pek fark etmedim ama... Çünkü gözlerim şöminenin üstüne, Jack için yaptığım *Ateşböcekleri* tablosunun durduğu yere kaydı hemen.

Jack "Tam da yerini bulmuş gibi görünüyor, ne dersin?" dedi. O tabloyu yapmak için harcadığım emek, verdiğim sevgi geldi aklıma; tablonun yüzlerce öpücükten oluştuğu gerçeğini bir kez daha hatırlayınca midemin bulandığını hissettim. Birden topuklarımın üstünde dönerek koridora attım kendimi. Jack peşimden gelirken "Bu tavrın odayı beğenmediğin anlamına gelmiyordur umarım" dedi.

"Beğenip beğenmemem neden umurunda?" diye söylendim.

Jack koridorda yürümeye devam ederken "Grace, kişisel olarak sana hiçbir garezim yok" dedi. "Tayland'da izah ettiğim gibi, sen her zaman hayalini kurduğum sona giden yolda bir araçsın, o yüzden sana karşı minnettarlık hissi duymam normal. Anlayacağın, burada, en azından Millie gelinceye dek, olabildiğince hoş günler geçirmeni isterim. O geldikten sonra korkarım ki hiç de öyle olmayacak. Bu Millie için de geçerli tabii. Dün mutfağı doğru dürüst görme şansın olmamıştı, değil mi?" Jack mutfak kapısını açınca tasarımını birlikte yaptığımız, dört yüksek tabureyle çevrelenmiş kahvaltı masasını gördüm.

"Millie bu taburelere bayılacak!" derken, kız kardeşimi onların üstüne oturmuş dönerken hayal ettim.

Bu sözlerimi izleyen sessizlikte her şey üstüme gelmeye, oda etrafımda hızla dönmeye başladı; öyle ki bir an dengemi kaybettim. Jack'in beni tutmak için hamle yaptığının farkındaydım ve bayılmadan önce onunla mücadele etmek için zayıf bir girişimde bulundum.

Öylesine güzel dinlenmiştim ki, gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey, bir yerde tatilde olduğumdu. Hâlâ uykulu bir halde çevreme bakındığımda yatağın yanındaki sehpanın üstünde çay ve kahve yapmak için gerekli her türlü teçhizatın olduğunu gördüm ve bir otelde olduğuma karar verdim; ama nerdeydim, onu bilmiyordum. Gözüme hem aşina, hem de yabancı gelen soluk yeşil renkli duvarlara bakınca birden nerede olduğumu hatırladım. Yatağımdan fırlayıp kapıya koştum ve açmaya çalıştım. Kapının kilitli olduğunu anlayınca kapıyı yumruklamaya, dışarı çıkmama izin vermesi için Jack'e bağırmaya başladım.

Kapının kilidi döndü ve kapı açıldı.

Öfkelendiği her halinden belli olan Jack "Grace, Tanrı aşkına" dedi, "çağırman yeterliydi."

"Ne cüretle beni odaya kilitlersin!" diye haykırırken, sesim hiddetten titriyordu.

"İyiliğin için kilitledim seni buraya. Kilitlemeseydim, yine aptalca davranır ve kaçmaya çalışırdın; ben de seni bir hafta sonu daha Millie'yi görmekten mahrum bırakmak zorunda kalırdım." Jack arkasını dönüp kapımın hemen dışındaki sehpanın üstünde duran tepsiye uzandı. "Biraz kenara çekilirsen sana yiyecek bir şeyler vereceğim."

Bir şeyler yemek düşüncesi çok cazipti. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum, ama Tayland'dan ayrılmadan çok önce olmalıydı. Ancak açık kapı çok daha cazipti. Jack'in dediğini yapıp geriye değil, kenara çekildim ve odaya girmesini bekledim, sonra üstüne çullanarak elindeki tepsiyi yere düşürdüm. Kırılan tabak takımının sesiyle, Jack'in öfke dolu haykırışının ortasında merdivenlere doğru koştum, basamakları ikişer ikişer inerken aşağıdaki holün kapkaranlık olduğunu çok geç fark ettim. Basamakların sonuna gelince elektrik anahtarını bulmaya çalıştım, bulamayınca duvara yapışık halde mutfak kapısına kadar ilerledim. Kapıyı hızla açtığımda oranın da karanlık olduğunu anladım. Bir gün önce oturma odasında gördüğüm bahçeye açılan kapıları hatırlayıp koridoru geçtim ve çifte kapıyı bulana dek duvar boyunca el yordamıyla ilerledim. Pencerelerinden içeriye en ufak bir ışık bile girmeyen odanın zifiri karanlığı ve evin ürkütücü sessizliği birden dehşete düşürdü beni. Jack'in herhangi bir yerde olabileceği, merdivenleri inerken arkamdan sessizce gelip burnumun dibinde beklediği düşüncesi kalbimin hızla ve korkuyla atmasına neden oldu.

Odaya girip kapılardan birinin ardına saklandım, her an Jack'in uzanıp beni yakalayacağı beklentisiyle dizlerimi göğsüme çekip top halini aldım. Korkunç bir gerilim yaşıyordum, Jack'in bir süre beni bu durumda bırakıp özellikle bulmayabileceği düşüncesi, yatak odasının nispeten güvenli or-

tamını terk etmiş olmaktan pişmanlık duymama yol açtı.

"Nerdesin Grace?" Jack holün oralardaydı; sesindeki cansız, tekdüze ton yaşadığım dehşet duygusunu bir kat daha artırdı. Sessizliğin içinde havayı kokladığını duyabiliyordum. "Hımm. Korkunun kokusuna bayılıyorum" diyerek soluk aldı. Ayak sesleri koridorda yankılandı, yaklaştığını duyunca olduğum yerde büzülüp sırtımı iyice duvara yasladım. Ayak sesleri kesildi; nerde olduğunu anlamaya çalışıyordum ki birden nefesini ensemde hissettim.

"Pöh!" diye fısıldadı.

İşkence sona ermişti; rahatlayıp gözyaşlarına boğulurken Jack kahkahalar atmaya başladı. O esnada duyduğum vızıltı odaya gün ışığının dolacağının habercisiydi; başımı yukarı kaldırdığımda Jack'in elindeki uzaktan kumandayı gördüm.

"Çelik panjurlar" dedi, Jack. "Giriş katındaki bütün pencerelerde çelik panjur var. Bir mucize olup da odandan çıkmanın bir yolunu bulsan bile, evden kesinlikle çıkamayacaksın."

"Jack, bırak da gideyim" diye yalvardım. "Lütfen, gitmeme izin ver."

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Aslına bakarsan buradaki varlığından keyif alıyorum; özellikle de sen kaçmaya çalıştıkça... Millie buraya taşınana kadar bana eğlence çıktı işte, fena mı?" Duraladı. "Biliyor musun, onu buraya balayımızın hemen ertesinde getirtecek şekilde bir ayarlama yapmadığım için neredeyse pişman olmaya başlayacağım. Düşünsene; Millie her an buraya geliyor olabilirdi."

Hızlı hızlı solumaya başladım.

"Millie'nin bu eve yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdım. "Ya da senin bulunduğun herhangi bir yere?"

Jack "Tayland'da seninle buna benzer bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum" dedi, bıkkın bir biçimde. "Çarkların çoktan dönmeye başladığını ve senin bu konuda yapacak hiçbir

şeyin olmadığını ne kadar çabuk kabullenirsen senin için o kadar iyi olur. Kaçış yok; sen benimsin artık."

"Bunun yanına kalacağını mı düşünüyorsun? Beni sonsuza dek esaret altında tutamazsın, bunu sen de biliyorsun. Ya arkadaşlarım, arkadaşlarımız? Moira ve Giles'ın arabasını geri götürüp onlarla akşam yemeyi yemeyecek miydik?"

"Onlara da Millie'nin okuluna söylemeyi düşündüğüm şeylerin aynısı söyleyeceğim –bu arada, cezan arttı, Millie'yi bir ay göremeyeceksin– yani, senin Tayland'da tehlikeli bir virüs kaptığını ve hastalandığını... Sonunda Millie'yi görmene izin verdiğimde her hareketini izleyecek, ağzından çıkan her kelimeye kulak kabartacağım. Olan biteni birilerine haber vermeye kalkışırsan bedelini hem sen ödeyeceksin, hem de Millie. Arkadaşlarına gelince; eh, mutlu bir evliliğin olduğuna göre artık onlara zaman ayırmayacaksın. Arkadaşların e-postalarına cevap alamadıklarını gördüklerinde seni tamamen unutacaklar. Bu zamanla olacak bir şey tabii. Bir süre daha arkadaşlarınla iletişimini sürdürmene izin vereceğim, ama insanları yaşadıklarınla ilgili uyarman ihtimaline karşı, e-postalarını göndermeden önce ben okuyacağım." Duraladı. "Ama bu kadar aptalca bir şey yapacağını da düşünemiyorum."

O zamana dek Jack'in elinden kurtulacağıma ya da en azından, birilerine Jack'in esareti altında yaşadığımı söyleme fırsatı bulabileceğime dair en ufak bir şüphem olmamıştı. Ancak konuşması öylesine duygudan yoksun, öylesine gerçekçiydi ki kanımın donduğunu hissettim. Benimle ilgili planlarının harfi harfine sonuç vereceğine dair mutlak inancı, onu zekâmla alt edebileceğim konusunda içimde şüphelerin doğmasına neden oldu. Beni odama çıkarır ve ertesi güne kadar hiçbir şey yiyemeyeceğimi söylerken düşünebildiğim tek şey, Molly'ye yaptıkları ve bir daha kaçma teşebbüsünde bulunmam halinde bana yapacaklarıydı. Millie'den bir hafta

daha uzak kalma riskini alamazdım. Önümüzdeki birkaç pazar beni göremediğinde yaşayacağı hayal kırıklığı, o an zaten korkunç olan moralimin iyice bozulmasına yol açtı.

Açlık yüzünden çektiğim ağrılar, Jack'e apandisitim olduğu numarasını yapma ve beni hastaneye götürmekten başka seçeneği olmadığını söyleme fikrini verdi bana. Orada derdimi anlatacak birilerini bulabileceğimi düşündüm. Nihayet, ertesi gün söz verdiği gibi bana yemek getirdiğinde çoktan akşam olmuştu, yani kırk sekiz saatten daha fazla bir süredir yemek yememiştim. Getirdiği yemeğin büyük bir kısmını tabakta bırakmak benim için çok zordu; elimi mideme götürmüş, ağrım varmış gibi inlerken, açlık kramplarının çektiğim acıyı gerçekçi kılmış olmasına minnettardım.

Ama maalesef Jack aldırmadı bile... Ertesi gün beni iki büklüm görünce ondan istediğim aspirini, onun gözetiminde yutmam şartıyla, getirmeyi kabul etti. Akşama kadar yatakta kıvranmaya devam ettim, gece olduğunda, Jack gelinceye dek kapıyı yumrukladım. Ona büyük acı çektiğimi ve ambulans çağırması gerektiğini söyledim. Ama o reddetti ve ağrımın geçmemesi durumunda sabah doktor çağıracağını söyledi. İstediğim sonuç bu olmasa da hiç yoktan iyiydi. Doktor geldiğinde ne diyeceğimi dikkatle planladım; Tayland'da yaşadığım tecrübeden, karşısında isterik görünmek gibi bir lüksüm olmadığını biliyordum.

Doktor beni muayene ederken Jack'in başımda bekleyeceğini öngörememiştim. Doktorun midemi yokladığı her defasında acı çekiyormuş numarası yaparken, bir yandan da sürekli ileriyi düşünüyordum ve bu fırsatı kullanamadığım takdirde onca numaranın ve kendimi yemek yemekten mahrum bırakmanın boşa gideceğinin farkındaydım. Doktora, çektiğim ağrının jinekolojik bir sorundan kaynaklanabileceği-

ni ima ederek, onunla yalnız konuşmak istediğimi söyledim; Doktor Jack'ten odadan ayrılmasını rica ettiğinde büyük bir zafer kazanmış gibi hissettim.

Jack'in odadan gönül rahatlığıyla ayrılmasının, doktorla baş başa görüşecek olmamın sonuçlarından endişe duymadığı anlamına geldiğini neden anlamadığımı merak ettim, sonra. Doktora burada esaret altında tutulduğumu söylediğimde yüzünde beliren sempatik gülümseme bile şüphelendirmedi beni. Doktor intihar girişimi diye adlandırdığı şeyle ve sözde depresyon geçmişimle ilgili bana sorular sormaya başladığında, Jack'in, doktor daha odaya adımını atmadan önce her ihtimali düşündüğü dank etti kafama. Dehşete düştüm ve Jack'in gerçekte söylediği kişi olmadığına dair sözlerime inanması için yalvardım. Jack'in bana anlattıklarını tekrarlayarak, henüz delikanlıyken annesini ölesiye dövdüğünden, sonra da suçu babasının üstüne attığından söz ettim. Ama daha konuşurken bile sözlerimin kulağa ne kadar inanılmaz geldiğinin farkındaydım. Doktor benim için depresyon ilacı yazarken kontrolümü öylesine kaybettim ki, Jack'in ona, benim dikkatleri üzerime çekmeye çalışan manik-depresif biri olduğum yönündeki sözlerini bir anlamda doğrulamış oldum. Jack'in elinde bunu kanıtlayacak belgeler bile vardı; aşırı dozda ilaç aldığım zaman düzenlenmiş tıbbi bir raporun kopyasıyla, Tayland'daki otel müdürünün, otele vardığımız akşam sergilediğim davranışları detaylı olarak anlattığı mektup...

Doktoru gerçeği söylediğime inandıramamış ve yıkılmıştım; önümdeki sorun, büyüklüğüyle bir kez daha aşılamaz göründü gözüme. Anlattıklarımla bir profesyoneli ikna edemezken, başkalarını yaşadıklarıma nasıl inandırabilecektim? Dahası, Jack, kendi kontrol etmediği sürece dış dünyayla iletişim kurmama izin vermezken, başkalarıyla nasıl özgürce konuşabilecektim?

Jack bana gelen e-postaları takip etmeye başladı. Cevapları kelimesi kelimesine dikte ettirmediği zamanlarda başımda dikiliyor, yazdığım her sözcüğü dikkatle okuyordu. Gece gündüz odamda kilit altında yaşarken, Jack telefonlara bakacak durumda olmadığı sürece, insanlar telesekretere mesaj bırakmak zorunda kalıyordu. Benimle özel olarak görüşmek istediklerinde, Jack onlara duşta olduğumu ya da dışarıya alışverişe çıktığımı, dönünce aratacağını söylüyordu. Telefon açmama izin verdiği durumlarda yine başımda dikiliyor, konuşmalarımı dinliyordu. Doktorla yaptığım konuşmanın, Millie'yi bir hafta daha görememenin yanı sıra, odamdaki çay ve kahve içme hakkından da mahrum kalmama mal olmasından sonra, Jack'e karşı çıkmaya cüret edemiyordum. Millie'yi yakın bir gelecekte görmek istiyorsam, en azından bir süreliğine Jack'in istediği şekilde davranmam gerektiğini biliyordum. Böylece bana getirdiği kısıtlamalar karşısında gıkımı bile çıkarmadan ona boyun eğdim. Bana yemek getirdiğinde ki o zamanlar sabah, akşam getiriyordu, beni sakin ve uysal bir halde yatakta otururken görüyordu hep.

Tayland'da kaptığım ve Millie'yi görmeme engel olan gizemli virüs, yakında Yeni Zelanda'ya taşınacak olan anne ve babamda şüphe uyandırmıştı. Jack ziyaretime gelmelerini engellemek için onlara virüsün bulaşıcı olduğunu söylemişti, ama endişe içinde açtıkları telefonlardan, esas korkularının, evlenmemin ardından Millie'ye olan ilgimin azalması olduğunu anlayabiliyordum.

Ülkeden ayrılmalarından önce sadece bir kez görebildim onları. Alelacele veda etmek için geldiklerinde, evi onlara şöyle bir gezdirirken, ben de nihayet ilk kattaki diğer odaları görme imkânı buldum. Burada Jack'in hakkını teslim etmeliyim; bana tüm eşyalarımı düzenli bir biçimde toplatıp kaldığım odayı misafir odalarından biri olarak göstermekle kalmamış, eşyalarımın bir kısmını kendi yatak odasında sa-

ğa sola saçıp benim de o odada kaldığım izlenimini yaratmıştı. Anne ve babama gerçeği anlatmaya, bana yardım etmeleri için yalvarmaya can atıyordum, ama Jack'in nefesini ensemde hissederken onlara herhangi bir şey söyleme cesaretini bulamadım.

Millie'nin odası olmasa yine de onlara bir iki kelime edebilirdim. Annem ve babam soluk sarı renkli duvarları, harikulade mobilyaları ve yastıkla kaplı dört direkli karyolayı görüp beğenilerini çığlık çığlığa ifade ederlerken, bu kadar zahmete girmiş olan Jack'in Millie için gerçekten şeytani planları olduğuna inanamadım. Odanın görüntüsü, Jack'in kalbinin derinliklerinde bir yerde hâlâ bir miktar insanlık kaldığına dair umut verdi bana. Beni kontrol etmeye devam edeceği, ama Millie'yi rahat bırakacağına dair küçük bir umut...

Annemlerin taşınmasından bir hafta sonra Jack nihayet beni Millie'yi görmeye götürdü. Tayland'dan dönüşümüzün üstünden beş uzun hafta geçmiş ve o zamana dek Millie'nin bacağı iyileşmişti; kız kardeşimi öğle yemeğine götürebilecektik. Ama beni bekleyen Millie, eskiden bıraktığım o mutlu kızdan çok farklıydı.

Annemler biz balayındayken Millie'nin çok huzursuz olduğundan söz etmişler, ben bu durumu düğünümüzde nedime olamayışına bağlamıştım. Balayımızdan döner dönmez ziyaretine gitmediğimiz için gücendiğini de biliyordum, çünkü Jack başımda beklerken onu telefonla aradığım her defasında benimle fazla konuşmaktan kaçınmış, sorularıma tek kelimeli cevaplar vermekle yetinmişti. Onunla bir araya geldiğimizde, Jack'in havaalanından almama izin verdiği hediyelik eşyaların yanı sıra, Agatha Christie'nin yeni çıkan sesli kitabı sayesinde kısa zamanda kalbini kazandım. Ama Millie ziyaretimiz boyunca Jack'i görmezlikten geldi; Jack'in öfkeden deliye döndüğünü görebiliyordum, özellikle de Janice yanımızda olduğu için... Millie'nin, Molly'yi yanımızda getirme-

diğimiz için üzüldüğünü, davranışlarının bundan kaynaklandığı söylemeye çalıştım, ama köpeği lale soğanları ektiğimiz bahçede bıraktığımı söylediğimde Millie'nin tepkisiz kalmasıyla pek de inandırıcı olamadım. Jack durumu kurtarmak adına Millie'ye, öğle yemeğine bizi otele götüreceğini söylediğinde, Millie onunla hiçbir yere gitmeyeceği ve Jack'in bizimle birlikte yaşamasını istemediği cevabını verdi. Janice gerilimi azaltmak için diplomatik bir tavır sergileyip Millie'yi paltosunu almak üzere yanımızdan uzaklaştırdı. Bu durumu fırsat bilen Jack, öfkeyle, Millie'nin tavırlarını değiştirmemesi halinde onu bir daha göremeyeceğimi söyledi bana.

Millie'nin tutumuna bahane olacak bir şey ararken, Jack'e, Millie'nin, onun bizimle birlikte yaşamasını istemediğine dair sözlerinin, biz evlendikten sonra Jack'in sürekli benimle birlikte olacağı anlamına geldiğini bilmediğinden kaynaklandığını, bu durumu ona anlatmadığım için bana gücendiğini söylemek geldi aklıma. Sözlerime ben bile inanmadım; Millie evlenmenin, birlikte yaşamak anlamına geldiğini çok iyi biliyordu çünkü. Jack'in sabrı taşıp da Millie'yi akıl hastanesine kapatma tehdidini hayata geçirmeden, kız kardeşimin ona karşı tutumunu değiştirmem gerektiğinin farkındaydım. Ama Jack sürekli yanımdayken, her hareketimi ve davranışımı izlerken, Millie ile baş başa nasıl konuşabileceğimi bilemiyordum.

Bu şansı Jack'in bizi öğle yemeğine götürdüğü otelde yakaladım. Yemeğin sonunda Millie onu tuvalete götürmemi istedi. Bunun onunla konuşmak için bir fırsat olduğunu fark ederek ayağa kalktım; ama Jack Millie'nin tuvalete rahatlıkla kendi başına gidebileceğini söyledi. Millie talebinde ısrarcıydı; sesi gittikçe yüksek çıkmaya başlayınca Jack kabul etmek zorunda kaldı. Tabii sonra bizimle birlikte geldi. Kadınlar tuvaletinin, şüpheleri üstüne çekmeden bize eşlik edemeyeceği kadar kısa bir koridorun bitiminde olduğunu görünce beni bir kena-

ra çekti ve tüylerimin diken diken olmasına neden olan fısıltılı bir sesle, ne Millie'ye, ne de bir başkasına hiçbir şey söylememem gerektiğini hatırlattı. Bizi koridorun sonunda bekleyeceğini ekleyip çok fazla oyalanmamamız konusunda da uyardı.

Baş başa kalır kalmaz Millie "Grace, Grace" diyerek ağlamaya başladı. "Jack kötü adam, çok kötü adam. Beni itti, beni merdivenlerden aşağıya itti!"

Korkuyla etrafıma bakınırken, parmağımı dudağına götürüp sessiz olması konusunda onu uyardım. Tuvaletlerin boş olması, uzun zamandır ilk kez şanslı olduğumun göstergesiydi.

Jack'in her şeyi göze alıp geleceği ve kapının dışından bizi dinleyebileceğini düşünerek, dehşet içinde "Hayır Millie" diye fısıldadım. "Jack böyle bir şey yapmaz."

"Grace, o beni itti! Nikâh dairesindeyken Jack beni böyle, sert itti!" Millie ne demek istediğini göstermek için omzuyla çarptı bana. "Jack canımı yaktı, bacağımı kırdı."

"Hayır, Millie, hayır!" diyerek susturdum onu. "Jack iyi bir adam."

"Hayır, iyi değil." Millie inatçıydı. "Jack kötü adam, çok kötü adam."

"Millie, böyle dememelisin! Bunu kimseye söylemedin, değil mi Millie? Bana şimdi söylediklerinden kimseye bahsetmedin, değil mi?"

Millie başını hızlı hızlı iki yana salladı. "Sen her zaman önce Grace'e söyle dersin. Ama Jack'in kötü adam olduğunu şimdi Janice'e de söyleyeceğim."

"Hayır, Millie söylememelisin, bundan kimseye söz etmemelisin!"

"Neden? Grace bana inanmıyor."

Hızlı hızlı düşünüyor, ona ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışıyordum. O ana dek Jack'in neler yapabileceğini öğrenmiştim, özellikle de Millie'nin nedimemiz olmasını istemediğini hatırladığımda... "Bak Millie." Elini tuttum; tuva-

lette çok fazla kalmamız halinde Jack'in şüpheleneceğini biliyordum. "Seninle bir oyun oynayacağız, tamam mı? Sadece ikimizin bildiği, gizli bir oyun... Rosie'yi hatırlıyor musun?" diye sordum, küçükken kabahat işlediğinde suçu üstlensin diye icat ettiği hayali arkadaşına gönderme yaparak...

Millie hızlı hızlı salladı başını. "Rosie kötü şeyler yapar, Millie değil."

"Evet, biliyorum" dedim, ciddi bir tavırla. "O çok yaramaz bir kız." Millie öylesine suçlu görünüyordu ki gülümsemekten alamadım kendimi.

"Ben Rosie gibi değil. Rosie kötü, Jack gibi."

"Ama seni merdivenlerden aşağı iten Jack değildi."

"Oydu" dedi, inatla.

"Hayır, değildi. Başkasıydı."

Millie şüpheli bir ifadeyle baktı bana. "Kimdi?"

Can havliyle bir isim bulmaya çalıştım. "George Clooney."

Millie bir an dik dik baktı bana. "Jorj Koony mi?

"Evet. Sen George Clooney'yi sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Jorj Koony sevmiyorum" diyerek onayladı beni.

"Seni merdivenlerden aşağıya iten oydu, Jack değil."

Millie'nin kaşları çatıldı. "Jack değil mi?"

"Hayır, hayır Jack değildi. Millie sen Jack'i seviyorsun, Jack'i çok seviyorsun." Omuzlarından tutup hafifçe sarstım onu. "Jack'i sevmen çok önemli. Merdivenlerden aşağıya o itmedi seni; George Clooney itti. Anlıyor musun? Millie, benim iyiliğim için Jack'i sevmek zorundasın."

Millie dikkatle baktı bana. "Sen korktun."

"Evet, Millie, korkuyorum. O yüzden Jack'i sevdiğini söyle bana, lütfen. Bu çok önemli..."

Millie itaatkâr bir tavırla "Jack'i seviyorum" dedi.

"Aferin Millie."

"Ama Jorj Koony'yi sevmiyorum."

"Hayır, sevmiyorsun, George Clooney'yi hiç sevmiyorsun.

"O kötü, o merdivenlerden aşağı itti beni."

"Evet, itti. Ama bunu kimseye söylemek zorunda değilsin. George Clooney'nin seni merdivenlerden aşağı ittiğini söylememelisin. Bu bir sır; tıpkı Rosie gibi. Ama Jack'i sevdiğini söylemelisin; bu sır değil. Jack'e de onu sevdiğini söylemelisin, anlıyor musun?"

Millie "Anlıyorum" diyerek başıyla evetledi. "Jack'e onu sevdiğini söylemeli."

"Evet."

"Ona Jorj Koony'yi sevmediğimi söyleyeyim?"

"Evet, bunu da söyleyebilirsin."

Bana doğru eğildi. "Ama Jack Jorj Koony, Jorj Koony Jack" diye fısıldadı.

"Evet, Millie, Jack George Clooney, ama bunu yalnız ikimiz biliyoruz" diyerek, aynı şekilde fısıltıyla karşılık verdim ona. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu bir sır, bizim sırrımız, tıpkı Rosie gibi..."

"Jack kötü adam Grace."

"Evet, Jack kötü bir adam. Ama bu da bizim sırrımız; kimseye söylememelisin."

"Ben onunla yaşamam. Korkuyorum."

"Biliyorum."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum, ama bir çözüm bulacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

Dikkatle baktı bana. "Grace üzgün."

"Evet, Grace üzgün."

"Merak etme, Millie burada. Millie Grace'e yardım eder."

"Sağ ol" diyerek kucakladım onu. "Unutma Millie, sen Jack'i seviyorsun."

"Unutmam."

"Ve onunla birlikte yaşamak istemediğini söylememelisin."

"Söylemem."

"Aferin Millie."

Dışarı çıktığımızda Jack'in sabırsızca bizi beklediğini gördük.

Jack bana dik dik bakarak "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

Millie ciddi bir ifadeyle "Hastalandım" dedi. "Hastalanınca uzun zamana ihtiyaç oluyor."

"Geri dönmeden önce biraz yürüyelim mi?"

"Evet, yürümeyi seviyorum."

"Belki yolumuzun üstünde bir dondurmacı buluruz."

Millie sözlerimi hatırladı; aydınlanan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim Jack" dedi.

Millie önümüzde hoplaya zıplaya yürürken, Jack "Eh, yavaş yavaş terbiyeli davranmayı hatırlıyor anlaşılan" dedi.

"Tuvaletteyken, artık evlendiğimize göre senin sürekli benimle birlikte olmanın normal bir şey olduğunu anlattım ona. Beni seninle paylaşması gerektiğini biliyor artık."

"Bundan başka bir şey konuşmadınız yani."

"Tabii ki hayır."

Millie'yi bir saat sonra okula bıraktığımızda Janice onu bekliyordu. Janice "Millie, iyi vakit geçirmişsiniz anlaşılan" diyerek gülümsedi.

"Evet" dedi Millie. Jack'e dönerek "Jack seni seviyorum, sen iyisin" dedi, sonra.

Jack "Böyle düşündüğüne sevindim" diyerek başını sallarken Janice'e baktı.

"Ama Jorj Koony'yi sevmiyorum."

Jack "Benim için sorun değil" dedi ona. "Onu ben de sevmiyorum."

Millie yüksek sesli bir kahkaha kopardı.

Günümüz

Bu akşam Esther ve Rufus'un evine yemeğe gidiyoruz, yarın da Millie'yi görmeye... Millie'ye gitmemizin nedeni, Janice'in hafta sonunda Millie'yi görüp görmeyeceğimizi öğrenmek için Jack'e telefon açmış olması; bundan eminim. Anlaşılan Janice'in bir aile yemeğine katılması gerek ve biz ziyaretine gitmediğimiz takdirde Millie'ye göz kulak olacak kimse yok; ama üç haftadır ortalarda görünmediğimiz için, ister istemez, Janice'in bunu bir bahane olarak kullandığından şüpheleniyorum. Sanırım Janice hafta sonları Millie'yi görmeye gelmememizden bezdi; bu, Jack'in önceden hesaba katmadığı ve bu yüzden beni şaşırtan bir gelişme. Jack beni cezalandırma pahasına, Janice'in, Millie'ye olan bağlılığımızı sorgulaması tehlikesini yaratıyor. Ama bu durum sonuçta benim lehime olduğundan, Jack'in dikkatini bu konuya çekmeye hiç niyetim yok.

Belki de yarın Millie'yi görecek olmam nedeniyle, kendimi bu akşamki parti için her zamankinden daha az stresli hissediyorum. Arkadaşlarımızın evinde yemek yemek, Jack'in orada söyleyeceğim veya yapacağım her şeyi ilerde aleyhime kullanma olasılığı nedeniyle, benim için mayın tarlasında yürümekten farksız. Jack'in Esther'in gönderdiği kitaptaki bazı kelimeleri koyultarak kurduğu tuzağa düşmediğim için mutluyum; yine de Esther'le konuşurken dikkatli olmalı

ve Jack'in yanlış yorumlayabileceği bir şey söylememeliyim.

Jack bu sabah kahvaltımı getirdi, odadan ayrılırken kitabı da yanına aldı. Onun, tırnağımla kazıdığım bir iki kelime benzeri, uygunsuz, istenmeyen herhangi bir şey bulmak amacıyla kitabı dikkatle tarayıp nafile bir çaba içine girdiğini düşünüp gülüyorum. Sayfaların arasında hiçbir şey bulamamak belli ki onu sinirlendirmiş olmalı, çünkü günün büyük bölümünü bodrumda geçirdi ki bu her zaman kötüye işaret, benim için de son derece sıkıcı bir durum... Jack'in evde dolaşmasını tercih ederim; o zamanlarda aşağıdan gelen seslerden neler yaptığını anlamaya çalışmak beni eğlendiriyor çünkü.

Şu an mutfakta olduğunu ve kendisine bir fincan çay hazırladığını biliyorum; biraz önce su ısıtıcısını suyla doldurduğunu, ısıtıcı suyu kaynatıp da otomatik olarak kapandığında çıkan sesi duydum çünkü. Odada hapsolmanın nefret ettiğim birçok yönünden biri, istediğim zaman kendime çay hazırlayamamak. Su ısıtıcısını, Jack'in bir ara düzenli olarak getirdiği çay poşetlerini ve sütü arıyorum. Şimdi düşünüyorum da, Jack başlarda oldukça cömert bir gardiyanmış.

Güneşin gökyüzünde batmaya başlamasından, saatin altı civarında olduğunu anlıyorum. Saat yedi gibi Esther'lerde olmamız gerektiğinden, Jack birazdan gelip hazırlanmam için eskiden kullandığım yandaki odaya götürecek beni. Çok geçmeden merdivenden gelen ayak seslerini duyuyorum. Hemen ardından anahtar kilitte dönüyor ve kapı ardına kadar açılıyor.

Jack kapı ağzında belirdiğinde, son derece normal görüntüsü karşısında her zamanki şaşkınlığı yaşıyorum; ortada şeytani yönüyle insanların dikkatini çekecek sivri kulaklar, ya da bir çift boynuz benzeri bir şeyler olmalı... Jack bana yol vermek için yana çekiliyor ve ben, siyah renkten ve ayağımdaki terliklerden başka bir şey giyme, doğru düzgün giysi-

lerle dolaşma şansını yakaladığımdan büyük bir heyecanla yan odaya yürüyorum. Giysi dolabının kapısını yana kaydırıp Jack'in bana ne giyeceğimi söylemesini bekliyorum. Hiçbir şey söylemeyince, bana istediğim giysiyi giyebileceğime dair sahte bir umut verdiğini, giysiyi üstüme geçirdikten hemen sonra çıkarmamı isteyeceğini anlıyorum. Belki kitapla ilgili kurnazlığını fark edebilmiş olmamın da etkisiyle riske giriyor ve siyah renkli, kesinlikle giymek istemediğim bir elbise seçmeye karar veriyorum. Pijamalarımı çıkarıyorum. Giyinirken Jack'in gözlerinin üstümde olması rahatsız edici, ama mahremiyet hakkımı uzun süre önce kaybettiğim için yapacağım hiçbir şey yok.

Jack, iç çamaşırlarımı giyerken "İyice sıska oldun" diyor.

"Belki bana daha sık yemek getirmelisin" diye karşılık veriyorum.

"Belki de" diyerek, aynı fikirde olduğunu belirtiyor.

Elbisemi giydiğim ve fermuarı çekmeye başladığımda, izlediğim stratejinin yanlış olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Elbisenin kırışıklıklarını düzeltirken, Jack "Çıkar onu" diyor. "Kırmızıyı giy."

Hayal kırıklığına uğramış numarası yaparak siyah giysiyi çıkarırken, onu zekâmla alt etmiş olmaktan ötürü memnunum; bana kalsa tercihimi kırmızı elbiseden yana kullanırdım, çünkü. Elbiseyi giyiyor, belki de rengi yüzünden kendimi daha güvenli hissediyorum. Tuvalet masasına gidip aynanın önüne oturuyor, üç haftadır ilk kez kendime bakıyorum. Fark ettiğim ilk şey kaşlarımı almam gerektiği. Bu tür şeyleri Jack'in önünde yapmaktan nefret etsem de, çekmeceden cımbızı alıp kaşlarımı düzeltmeye başlıyorum. Bacaklarıma ağda yapmak için onunla pazarlık etmek zorundayım; kıllı bacaklarla kusursuz görünemeyeceğimi söylüyorum ve neyse ki Jack, her ay getirdiği sınırlı sayıda makyaj malzemesine bir paket ağda bandı da eklemeyi kabul ediyor.

Kaşlarımı aldıktan sonra makyaj yapıyor, elbisemle uyumlu olması bakımından her zamankinden daha parlak renkte bir ruj seçiyorum. Ayağa kalkıp giysi dolabına yürüyor, ayakkabı kutuları içinde kırmızı-siyah renkli, yüksek topuklu ayakkabılarımı bulmaya çalışıyorum. Ayakkabıları giydikten sonra raftan onlara uyacak bir çanta alıyor ve Jack'e veriyorum. Jack çantayı açıyor ve geride kalan üç hafta içinde duvarların içinden geçmeyi başarıp da çantanın içine, hiç yoktan var ettiğim kalem, kâğıt gibi şeyler koydum mu, diye kontrol ediyor. Çantayı bana verdikten sonra baştan aşağı şöyle bir süzüyor beni, sonra gördüğünü onaylıyormuşçasına başını sallıyor; bu tepkinin, ironik bir biçimde, birçok kadının kocalarından gördüğünden fazlası olduğunu biliyorum.

Aşağıya iniyoruz, hole geldiğimizde Jack dolaptan paltomu alıyor ve giymem için bana tutuyor. Dışarı çıktığımızda bu kez arabaya girmem için kapıyı tutuyor bana. Kapıyı kapatırken, böyle görgülü bir adamın pislik bir sadist olması ne yazık, diye geçiriyorum içimden.

Esther ve Rufus'un evine geliyoruz. Jack Esther'e, büyük bir çiçek buketiyle bir şişe şampanyanın yanı sıra, asıl haliyle iade ettiğini düşündüğüm kitabını veriyor. Esther bana kitap hakkında ne düşündüğümü soruyor; Jack'e söylediğimi tekrar ederek, bitirmekte biraz zorlandığımı, çünkü benim tarzım bir kitap olmadığını söylüyorum. Esther büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor; o an kelimeleri koyulaştıran o muydu diye merak ediyor ve yaşadığım panik duygusunu gizlemeye çalışarak ona bakıyorum. Ancak yüzünde, fırsatı kaçırdığım şeklinde yorumlayabileceğim bir ifade yok; kalp atışlarım normale dönmeye başlıyor.

Jack'in kolu belimde, Diane ve Adam'ın bizi beklediği salona geçiyoruz. Jack'in bana karşı sergilediği küçük nezaket gösterilerinden mi, yoksa giymeyi başardığım elbiseden mi bilmiyorum, ama içkilerimizi bitirip de yemek masasına geç-

tiğimizde kendimi gardiyanıyla birlikte dışarıya çıkmış bir esir gibi değil de, normal bir akşamda misafirliğe gelmiş normal bir kadın gibi hissediyorum. Belki de şampanyayı fazla kaçırdığım içindir. Esther'in yaptığı lezzetli yemekleri yerken, her zamankinden biraz daha fazla iştahlı ve konuşkan olmamın, masanın karşısında oturan Jack'in dikkatini çektiğinin farkındayım.

Esther "Jack, biraz dalgın görüyorum seni" diyor.

Jack "Millie'nin yanımıza taşınıp bizimle birlikte yaşamasını dört gözle beklediğimi düşünüyordum sadece" derken, bu sözlerini kendimi toparlamam için bir çağrı olarak algılıyorum.

"Çok fazla kalmadı herhalde" diyor Esther.

Jack "Yetmiş beş gün" diyor sevinçle. "Grace, biliyor muydun? Millie'nin o güzel kırmızı odasına taşınmasına ve ailemizin bir parçası olmasına sadece yetmiş beş gün kaldı."

O an şarabımdan bir yudum almak üzereyim, ama kalbim öylesine hızlı atmaya başlıyor ki kadehim havada aniden duruyor ve yana bir iki damla şarap dökülüyor.

"Hayır, bilmiyordum" diyorum. Zaman hızla tükenirken orada halimden pek memnunmuşum gibi nasıl oturabildiğimi, içinde bulunduğum durumun çaresizliğini bir an için bile olsa nasıl unutabildiğimi merak ediyorum. Yetmiş beş gün; nasıl bu kadar az zaman kalmış olabilir? Daha da önemlisi, balayımızdan döneli üç yüz yetmiş beş gün oldu; bu zamana kadar Jack'ten kurtulmanın bir yolunu bulamamışken, kalan sürede bunu nasıl başaracağım? O zamanlar –eve geldiğimizde karşılaştıklarım da dahil olmak üzere– yaşadığım onca dehşetin sonrasında bile, Millie bizimle yaşamak üzere eve gelmeden Jack'ten kurtulacağım konusunda hiç şüpheye düşmemiştim. Her başarısız kaçma girişiminden sonra bile, bir sonrası için umut vardı. Ama altı aydır hiçbir girişimde bulunmamıştım.

Jack başıyla şarap kadehimi işaret ederek "İçmeye de-

vam Grace" derken, gülümsüyor. Uyuşmuş halde gözümü ona dikiyorum; karşılık olarak kadehini havaya kaldırıyor. "Millie'nin bizimle birlikte yaşayacak olmasına." Masada çevresine bakınıyor. "Neden hepimiz Millie'nin şerefine kadeh kaldırmıyoruz?"

Adam "İyi fikir" diyerek kadehini kaldırıyor. "Millie'ye."

Herkes bir ağızdan "Millie'ye" derken, ben içimde büyümekte olan panik duygusuyla savaşıyorum. Esther'in merakla bana baktığını fark edip kadehimi alelacele kaldırırken, ellerimin titrediğini görmemesini umut ediyorum.

Adam "Madem kutlama yapma havasındayız" diyor, "o zaman herkes kadehini bir kez daha havaya kaldırsın." Herkes merakla ona bakıyor. "Diane hamile! Emily ve Jasper'a erkek kardeş geliyor!"

Tebrikler havada uçuşurken, Esther "Harika bir haber bu!" diyor. "Grace, sence de öyle değil mi?"

Dehşet içinde, birden gözyaşlarına boğuluyorum.

Herkes şoke oluyor. Masaya hâkim olan sessizliğin ardından, kendimi kontrol etmekteki yetersizliğim yüzünden Jack'in bana ceza vereceği düşüncesiyle gözyaşlarım iyice durdurulamaz hale geliyor; bastırmaya çalışıyorum, ama imkânsız. Utancımdan yerin dibine geçiyor ve ayağa kalkıyorum; farkındayım, Diane yanımda, beni sakinleştirmeye çalışıyor. Ama beni kollarına alan Jack oluyor. Başka nasıl davranabilir ki? Bana sıkı sıkı sarılıp başımı omzuna dayayarak sakinleştirici sözler mırıldanıyor. O sırada ben ne umduğumu ve ne bulduğumu düşünürken, gözyaşlarım sel oluyor. Ve ilk kez pes etmek ve ölmek istiyorum, çünkü birden her şey üstüme gelmeye başlıyor, yakın veya uzak gelecekte bir çıkış yolu da göremiyorum.

Herkesin bizi dinlediğini umursamaksızın "Bu şekilde devam edemem" diyor ve hıçkırarak ağlıyorum.

Jack "Biliyorum" diyerek yatıştırmaya çalışıyor beni. "Bi-

liyorum." Jack çok ileri gittiğini kabullenmiş sanki; kısacık bir an, her şeyin gerçekten yoluna gireceğine inanıyorum. "Onlara söylesek iyi olur, değil mi?" Jack başını kaldırıyor ve "Grace geçen hafta düşük yaptı" diyor herkese "Ve maalesef ki bu ilk değildi."

Herkes nefesini tutuyor ve bir anlık şaşkınlığın ardından hep bir ağızdan alçak sesle acımızı paylaştıklarına dair sözler söylüyorlar. Bu nazik ve anlayışlı sözlerin, gerçekte yapmadığım düşükle alakalı olduğunu biliyorum tabii, ama yine de o sözlerden kendimi toparlamama yetecek kadar teselli bulmayı başarıyorum.

Daha sonra yüzleşmem gerekeceğini bildiğim hiddetini biraz olsun azaltmak umuduyla Jack'e "Özür dilerim" diye geveliyorum.

Diane omzuma hafifçe vurarak "Yok canım" diyor. "Ama keşke bize söyleseydin. Adam'ın açıklamasının zamanlamasından ötürü kendimi çok kötü hissediyorum."

"Daha fazla dayanamayacağım" diyorum, yine Jack'e hitaben.

Jack "Her şeyi olduğu gibi kabul edersen senin için çok daha kolay olur" diyor.

Çaresiz bir biçimde "Millie'yi bu işin dışında bıraksak olmaz mı?" diye soruyorum.

Jack ciddi bir tavırla "Korkarım ki hayır" diye karşılık veriyor.

Esther aklı karışmış bir halde "Millie'nin bunu bilmesi gerekmiyor, değil mi?" diye soruyor.

Diane de kaşları çatılmış halde "Onu üzmenin ne anlamı olacak?" diye atılıyor.

Jack onlara doğru dönüyor. "Tabii, haklısınız. Grace'in düşük yaptığını Millie'ye söylemek aptalca olurdu. Grace'i eve götürsem iyi olacak sanırım. Esther, parti havasını bozduğum için beni bağışlarsın umarım."

Esther ve Rufus'un evindeki güvenli ortamı terk etmek istemediğim için "Ben iyiyim" diyorum, alelacele. Eve gider gitmez beni neyin beklediğini biliyorum çünkü. Jack'in kollarından ayrılırken, bu kadar uzun bir süre o kollarda nasıl huzur bulduğuma şaşıyorum. "Gerçekten, iyiyim ve daha kalmak istiyorum."

"Güzel, böyle hissettiğine memnun oldum. Grace, lütfen yerine geç." Esther'in gözlerindeki utanç, gözyaşlarıma boğulmama neden olan sözlerinin canımı ne kadar acıttığını fark ettiğini ve Diane'in hamileliğinin duyurulmasına aracılık etmekten suçluluk duyduğunu anlatıyor bana. Yerime otururken, alçak bir sesle "Üzgünüm" diyor. "Düşük yaptığın için de tabii..."

"Sorun değil" diyorum. "Lütfen, unutalım bunları."

Esther'in getirdiği kahveyi içerken, gardımın düşmesine izin vermekle ne kadar büyük bir aptallık yaptığımı dehşet içinde idrak ediyorum. Yarın Millie'yi görmek istiyorsam hatamı bağışlatmam gerektiğinin bilinci içinde, sevgi dolu bir ifadeyle Jack'e bakıyor ve masadaki herkese, duygularımı kontrol edemememin nedeninin, o anda, Jack'e dünyada en çok istediği şeyi, yani bebeği veremeyeceğimi düşünerek kendimi çok kötü hissetmemden kaynaklandığını söylüyorum. Sonunda eve gitmek üzere ayağa kalktığımızda, kendimi hızla toparlamamdan herkesin beni takdir ettiğini biliyor ve Esther'in kanının bana eskisinden daha çok ısındığını hissediyorum; bu sempatinin kaynağı kusurlu rahmim olsa da, sonuçta iyi bir şey.

Eve gitmek üzere arabaya bindiğimde gerçekler bütün acımasızlığıyla yüzüme çarpıyor. Jack'in asık suratı ve hiç konuşmaması, durumu diğer insanların gözünde ne kadar kurtarmış olsam da, onun, sergilediğim bu aptalca davranışın bedelini bana ödeteceğini söylüyor. Millie'yi görememe düşüncesi, katlanamayacağım kadar acı verici. Gözlerimden

sessiz yaşlar boşalırken, bu kadar zayıf birine dönüşmekten dehşete düşüyorum.

Eve geliyoruz. Jack ön kapının kilidini açıyor ve içeriye giriyoruz.

Jack paltomu çıkarmama yardımcı olurken "Biliyorsun, kim olduğumu daha önce hiç sorgulamamıştım" diyor, düşünceli bir ifadeyle. "Ama bu gece, herkes düşük yaptığın için üzüntülerini ifade ederken seni kollarıma aldığımda, bir an için, normal olmanın tadını aldım."

"Normal olabilirsin!" diyorum ona. "Gerçekten istersen olabilirsin! Bunun için sana yardımcı olacak insanlar var; Jack normal olabilirsin, biliyorum!"

Bu ani patlamam karşısında sırıtıyor. "Sorun şu ki, yardım almak filan istemiyorum. Halimden memnunum ben, hem de çok. Millie yetmiş beş gün sonra bizimle birlikte yaşamak üzere yanımıza taşındığında daha da memnun olacağım. Yarın onu görmeye gidemeyecek olmamız çok yazık. Onu neredeyse özlemeye başlamıştım."

"Lütfen Jack" diye yalvarıyorum.

"Eh, bu akşam duygularını dizginlemek konusundaki sergilediğin dehşet verici âcizlikten sonra seni affedemem. Yarın Millie'yi görmek istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Yemek esnasında Millie'nin bizimle yaşamaya gelecek olmasından bahsederken, niyetinin beni üzmek olduğunu fark ederek "Acınası tuzağına düşmemiş olmamı hazmedemedin değil mi?" diyorum.

"Acınası tuzağım mı?"

"Evet, acınası tuzağın... Bir kitap alıp da kelimelerin üstünü karalamaktan başka bir şey gelmedi mi aklına?"

"Kendi iyiliğin için gereğinden fazla zeki olmaya başladın" diye cevabı yapıştırıyor. "Neresinden bakarsan bak, cezalandırılman gerekiyor."

Acıklı bir biçimde başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, yapamam. Artık burama geldi. Jack, ciddiyim, artık yeter."

"Ama benim için yetmez" diyor. "O noktadan çok uzağım. Aslına bakarsan benim için daha hiçbir şey başlamadı. Sorun da bu, anlıyorsun, değil mi? Onca zamandır beklediğim şeyi elde etmeye yaklaştıkça, onu daha da çok arzular hale geliyorum. Beklemekten bıktım ve sabrım taşmak üzere. Millie'nin yanımıza taşınmasını beklemekten sıkıldım artık."

Millie'nin yanımıza planladığımızdan daha önce taşınması için harekete geçebileceğinden korkarak, çaresizce "Neden Tayland'a gitmiyoruz?" diyorum. "İyi gelir; ocaktan beri gitmedik."

"Olmaz, Tomasin davası yaklaşıyor."

Millie'nin okulundaki güvenli ortamda olabildiğince uzun kalmasını istiyor ve teklifimi daha cazip hale getirmeye çalışıyorum. "Ama Millie bizimle birlikte yaşamaya başlayınca hiç gidemeyeceksin."

Eğlenmiş gibi bakıyor bana. "İnan bana, Millie bizimle birlikte yaşamaya başladıktan sonra Tayland'ı aramayacağım bile. Şimdi, yürü bakalım."

Öylesine şiddetli biçimde titremeye başlıyorum ki yürümekte zorluk çekiyorum. Merdivene doğru ilerleyip ayağımı alt basamağa dayıyorum.

Jack "Yanlış taraftan gidiyorsun" diyor. "Yarın Millie'yi görmek istemiyorsan o başka tabii..." Bana bir seçenek sunuyormuşçasına bir an duralıyor. "Eee, Grace, ne yapmaya karar verdin?" derken, sesi heyecandan tiz çıkıyor. "Hayal kırıklığına uğramış bir Millie mi, yoksa bodrum mu?"

Geçmiş

Millie'nin, onu merdivenlerden aşağı Jack'in ittiğini söylemesinin ardından, Jack'ten kurtulmam gerektiği düşüncesi üzerimde daha da büyük bir baskı oluşturmaya başladı. Millie'ye bu olaydan kimseye söz etmemesini tembihlemiş olsam da, Janice'le konuşurken ağzından kaçırmayacağı, ya da Jack'le bir aradayken gerçeği yüzüne vurmayacağından emin olamazdım. Jack'in, Millie'nin merdivenden düşmesinin kazadan öte bir olay olduğunu fark edebileceğini düşündüğünü sanmıyordum. Millie'yi küçümsemek, konuşma tarzının aklının çalışma şeklinin bir yansıması olduğunu varsaymak kolaydı, ama o, insanların sandığından çok daha zekiydi. Jack, Millie'nin o gün başına gelenlerin farkında olduğunu anlasa ne yapardı, hiçbir fikrim yok. Sanırım Millie'nin suçlamalarını da, tıpkı bana yaptığı gibi hemen reddeder ve kız kardeşimin birlikteliğimizi kıskandığını ve kendisine karşı uydurma suçlamalarda bulunarak bizi ayırmaya çalıştığını iddia ederdi.

O umutsuz zamanlarda hayatıma devam etmemi sağlayan tek şey Millie idi. Jack'le birlikteyken o kadar rahat görünüyordu ki, onun kendisini merdivenden ittiğini unuttuğunu ya da en azından, bu durumu kabullendiğini düşünmeye başlamıştım. Ancak ne zaman kendime en hayırlısının bu olduğunu telkin etsem, Millie, aklımdan geçenleri biliyormuş

da bana sözünü tuttuğunu göstermek istiyormuş gibi davranıyor, ezberlediği ve onun için kısa bir sürede slogan haline geldiği anlaşılan "Jack seni seviyorum, ama Jorj Koony'yi sevmiyorum" sözlerini çabucak söylemeye başlıyordu. Aslında ben de ona verdiğim sözü tutmanın baskısını her geçen gün daha çok hissettiğimden bir sonraki hamlemi planlamaya başladım.

Doktordan yardım istemeye çalıştıktan sonra olanların ardından, bir dahaki sefere, çevrem ne kadar kalabalık olursa benim için o kadar iyi olacağına karar verdim. Bir dahaki kaçma girişimine hazır olduğumu hissettiğimde, beni alışverişe çıkarması için Jack'e yalvardım; mağazaları gezerken bir tezgâhtardan veya çevredeki birinden yardım almayı umuyordum. Arabadan inerken benden birkaç metre uzakta bir polis gördüm ve dualarımın kabul olduğunu düşündüm. Ben Jack'in elinden kurtulmaya çalışırken, onun beni zapt etme şekli bile esaret hayatı yaşadığım gerçeğinin bir göstergesiydi; polis yardım çığlıklarımı duyup yanımıza geldiğinde gerçekten de çilemin sona erdiğini düşündüm; tabii onun endişeli bir tavırla "Bay Angel, her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duyana dek.

O olaydan sonra Jack'in bir süre önce karısının akli dengesinin bozuk olduğu, halka açık alanlarda kargaşa çıkarmaya yatkın kişiliğiyle kendisini sık sık zorla alıkoymakla suçladığı konusunda yerel polisin aklını çeldiğine ikna oldum. Jack hararetle salladığım kollarıma mengene gibi yapışırken polise, etrafımıza toplanan kalabalığın gayet rahatlıkla duyacağı bir biçimde, evimize gelip benim hapishane diye adlandırdığım yeri görmesini teklif etti. İnsanlar durmuş bizi izler, akli denge bozukluğu hakkında bir şeyler fısıldanır ve Jack'e sempati dolu bakışlar atarlarken, bir polis arabası yanımıza yanaştı. Ben çaresizlikten döktüğüm gözyaşlarını teskin edici sözlerle yatıştırmaya çalışan bir kadın polisle ar-

ka koltukta otururken, diğer polis Jack'e, şiddete maruz kalmış kadınlar için yaptığı çalışmaları soruyordu.

Daha sonra, olayın kapanmasının ardından, bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüğüm odama döndüğümde, Jack'in benimle alışverişe çıkmak konusunda sergilediği istekli tutumdan, Tayland'da gözlemlediğim şeyin bir kez daha doğru olduğunu anlamış oldum: Jack onu alt ettiğimi düşünmeme izin verip ardından yaşadığım zafer duygusunu yerle bir ediyor ve bu durumdan büyük bir zevk alıyordu. Çöküşüme zemin hazırlamak ona haz veriyor, sevgi dolu, ancak bezgin koca rolünü oynamaktan, bana hayal kırıklığı yaşatmaktan keyif duyuyor, her şey sona erdiğinde ise beni cezalandırmaktan mutlu oluyordu. Sadece bunlar değil, nasıl hareket edeceğimi önceden tahmin ediyor olması da, kaçma girişimlerimin daha en başından başarısızlığa uğramaya mahkûm olduğu hissini veriyordu bana.

Millie'yi bir daha, aradan üç hafta geçtikten sonra görebildim ancak. Jack'in bu olaya getirdiği, arkadaş ziyaretlerimin çok yoğun olduğu şeklindeki açıklama Millie'yi incitti ve aklının karışmasına neden oldu. Jack sürekli başımızda olduğu için gerçeği Millie'ye bir türlü açıklama fırsatı da bulamadım. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmamak konusunda kararlıydım ve düzenli görüşebilmemiz için Jack'in talimatlarına harfi harfine uymaya başladım. Ancak itaatkâr tavrım Jack'i memnun etmekten çok sinirlendirmişe benziyordu. Onu yanlış anladığımı düşünmeye başlamıştım ki, Jack davranışlarıma çekidüzen vermiş olmamdan tekrar resim yapmama izin vereceğini söyledi bana. Bu yaklaşımının ardında başka şeyler olduğundan şüphelendiğim için haber karşısında duyduğum memnuniyeti gizledim ve gönülsüzce, resim yapmak için ihtiyaç duyduğum şeylerin listesini verdim ona; istediklerimi gerçekten de getireceğine inanmaya cüret edemiyordum. Ama Jack ertesi gün çeşitli renklerde

pastel ve yağlıboyaların yanı sıra şövale ve tuvalle çıkageldi.

Eski dostlarımı görmüşçesine sevinirken, Jack "Tek bir şartım var" dedi. "Yapacağın resme ben karar vereceğim."

Kaşlarımı çatarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Senden ne resmi yapmanı istersem o resmi yapacaksın. Ne bir eksik, ne bir fazla..."

Niyetini anlamaya çalışırken ihtiyatla baktım ona; bu da bana oynadığı oyunlardan biri mi, diye merak ettim. "Benden ne resmi yapmamı istediğine bağlı" dedim.

"Portre."

"Portre mi?"

"Evet. Daha önce portre yapmıştın, değil mi?"

"Evet, birkaç tane."

"Güzel. Ben de senden portre yapmanı istiyorum."

"Senin portreni mi?"

"Grace, kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Bütün içgüdülerim bana teklifi reddetmemi söyledi. Ancak bir daha resim yapmayı, günlerimi okumak dışında başka bir şeyle doldurmayı o kadar çok istiyordum ki... Jack'in portresini yapmak beni tiksindiriyor olsa da, onun saatler boyu karşımda poz veremeyeceğini söyledim kendime. En azından böyle olmasını umdum.

"Ancak bir fotoğraftan çalışırsam" dedim, sonunda bir çözüm bulmanın verdiği rahatlamayla.

"Tamamdır." Jack elini cebine attı. "Şimdi çalışmaya başlamak ister miydin?"

"Neden olmasın?" diyerek omuzlarımı silktim.

Jack bir fotoğraf çıkarıp yüzüme tuttu. "Bu kadın benim müşterilerimden biri. Ne kadar güzel, değil mi?"

Bir çığlık koparıp Jack'ten ve fotoğraftan uzaklaştım; ama o yüzünde aptalca bir sırıtışla acımasızca peşimden geldi. "Haydi ama Grace, utanma, iyice bak şuna. Ne de olsa önümüzdeki birkaç hafta boyunca bol bol göreceksin."

"Asla" diye hırladım. "Onun resmini asla yapmayacağım!"

"Tabii ki yapacaksın. Hatırlarsan seninle bir anlaşma yaptık. Sözünden dönersen başına neler geleceğini çok iyi biliyorsun." Dik dik baktım ona. "Evet, Millie... Onu görmek istiyorsun, değil mi?"

"Ödemem gereken bedel buysa, hayır" dedim, gergin bir sesle.

"Özür dilerim, 'Onu bir daha görmek istiyorsun, değil mi?' diye sormam gerekirdi. Millie'nin bir akıl hastanesinde çürüyüp gitmesini istemediğine eminim."

"Ona elini bile sürmeyeceksin!" diye bağırdım.

"O zaman resmi yapmaya başlasan iyi olur. Bu fotoğrafı yırtar, ya da bir şekilde tahrif edersen bedelini Millie öder. Resmi yapmazsan ya da beceremiyormuş numarasını yaparsan, cezasını yine Millie çeker. Her gün gelip ne kadar ilerlediğini kontrol edeceğim, eğer çalışmanın çok yavaş gittiğine karar verirsem bedelini yine Millie ödeyecek. Resmi bitirdikten sonra bir diğerine başlayacaksın, sonra başka birine... Ta ki ben yeterince sahip olduğuma karar verene kadar..."

Bir kez daha kaybettiğimin bilincinde, hıçkıra hıçkıra ağlarken "Neye yeterince sahip olduğuna?" diye sordum.

"Bir gün sana göstereceğim, söz. Bir gün sana göstereceğim."

O ilk resmi yaparken sürekli gözyaşı döktüm. Saatler, günler boyu morarmış, kanlı bir yüze bakmak, kırık bir burnu, kesilmiş bir dudağı, morarmış bir gözü detaylı bir şekilde inceleyip tuvale resmetmek midemin kaldıramayacağı kadar dehşet verici bir işti ve ben sürekli, şiddetli biçimde kustum. Akıl sağlığımı korumak istiyorsam, böylesine acayip bir resim yapmanın bana yaşattığı sarsıntıyla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Yaptığım resimlerdeki kadınlara birer isim vererek, fiziksel yaralarının ötesini görüp onları aklımda eski halleriyle canlandırarak bu durumun

üstesinden daha iyi gelebileceğimi anladım. Jack'in hiçbir dava kaybetmediği gerçeği, fotoğraflardaki kadınların –ki hepsi Jack'in eski müvekkilleriydi– kendilerini taciz eden kocalarından kurtulmayı başardıkları anlamına geliyordu ve bu durum Jack'ten kurtulmam için beni daha da kararlı yapmıştı. Onlar başardıysa, ben de başarabilirdim.

Evlenmemizin üstünden dört ay geçmişti ki Jack, yeterince baş başa kaldığımıza ve insanlar şüphelenmeye başlamadan eskisi gibi sosyalleşmemiz gerektiğine karar verdi. Gittiğimiz ilk akşam yemeği davetlerinden biri Moira ve Giles'ların evindeydi, ama bu insanlar aslında Jack'in arkadaşları olduğu için yemek esnasında tam olarak Jack'in benden davranmamı istediği gibi davrandım ve âşık eş rolünü oynadım. Böyle bir şey yapmak midemi bulandırdı, ama onun güvenini kazanmamam halinde sonsuza dek odaya hapsolacağımı fark ettim; böyle bir durumda kaçma şansım son derece azalacaktı.

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra, Jack'in, bir akşam meslektaşlarıyla yemek yiyeceğimizi söylemesiyle doğru davrandığımı anladım. Bu insanların Jack'in arkadaşları değil de meslektaşları olduğunu duymamla birlikte damarlarıma hücum eden adrenalin, bunun Jack'ten kurtulmak için kusursuz bir fırsat olduğuna ikna etti beni. Karşımda gözlerine Jack tarafından perde çekilmiş arkadaşları değil, anlattıklarıma inanabilecek insanlar olacaktı. Jack'in şirketteki başarısı, biraz da şansın yardımıyla, orada onu sırtından bıçaklamak için fırsat kollayan insanlar olabileceği anlamına da geliyordu. Çok ustaca hareket etmem gerektiğini biliyordum; Jack başka insanlarla beraberken nasıl davranmam gerektiğini ezberletmişti bana. Kendi başıma hiçbir yere gidemezdim, tuvalete bile. Tabakları taşımak için bile olsa, bir başkasının peşinden başka bir odaya gidemez, başka insanlarla özel sohbetler yapamaz, son derece mutlu ve mesut bir kadın görüntüsünden başka bir görüntü veremezdim.

Ne yapmam gerektiğine karar verebilmem için aradan biraz zaman geçti. Suçlamalarımı reddetmek konusunda son derece başarılı olan Jack'in gözünün önünde başkalarından yardım istemeye çalışmak yerine, birilerine bir mektup ulaştırmanın daha iyi olacağına karar verdim, çünkü yaşadıklarımı yazıya dökmem halinde insanların bana aklını kaçırmış, isterik bir kadın muamelesi yapıp başlarından savmaya çalışma ihtimalleri daha düşüktü. Gerçekten de Jack'in tehditleri göz önüne alındığında, bu benim için en hayırlısı olacakmış gibi görünüyordu. Diğer yandan bir parça kâğıt ve kalem bulmak neredeyse imkânsızdı benim için. Jack'ten açık açık istemek de olmazdı, hemen şüphelenirdi ve reddetmekle kalmaz, o andan itibaren şahin gibi izlemeye başlardı beni.

Bir gece yarısı aklıma, Jack'in verdiği kitaplardan, bir araya getirildiğinde anlamlı bir söz oluşturacak kelimeler kesmek fikri geldi. Tuvalet çantamdan aldığım ufak makası kullanarak 'lütfen', 'bana', 'yardım', 'edin', 'zorla', 'alıkonuluyorum', 'polise', 'haber', 'verin' kelimelerini kestim. Bunları anlam ifade edecek şekilde nasıl bir araya getiririm diye düşündüm, sonunda 'lütfen' kelimesi en üstte, 'verin' kelimesi en altta olmak üzere hepsini sıraya dizdim. Kesikler öylesine ufak bir yığın oluşturdular ki, kâğıt artığı muamelesi görüp bir kenara atılma ihtimali yüzünden onları makyaj çantamda bulunan saç tokasıyla tutturmaya karar verdim; saç tokasına tutturulmuş kâğıt kesiklerinin, birinin onları incelemesine yetecek kadar dikkat çekeceğini düşündüm.

Uzun uzun düşündükten sonra, yardım çağrımı, biz oradan ayrıldıktan sonra bulunacak şekilde yemeğin ardından masada bırakmaya karar verdim; Jack oradayken birinin kelimeleri bir araya getirip okuması işime gelmiyordu çünkü. Yemeği nerde yiyeceğimize dair hiçbir fikrim yoktu, ama saç tokasının masa örtüsündeki diğer artıklarla birlikte toplanıp

bir kenara atılma tehlikesinin daha yüksek olduğu bir restoranda değil, birinin evinde olması için dua ettim.

Sonuçta özenle hazırladığım plan suya düştü. Kafam, kelimelerden oluşan değerli kâğıt yığınını nereye bırakmam konusuyla o kadar meşguldü ki, yığını öncelikle Jack'ten saklamayı unuttum. Jack, yanıma gelmesinin, ayakkabılarımı giyer çantamı alırken beni bir süreliğine izlemesinin ardından, neden bu kadar gergin olduğumu sordu bana. Ona yalan söyleyip gerginliğimin meslektaşlarıyla buluşacak olmamızdan kaynaklandığı ifade etmeme rağmen bana inanmadı; özellikle de o insanların çoğuyla düğünümüzde tanıştığımı bildiği için... Bunun üzerine üstümü aradı, ceplerimi boşalttırdı ve çantamı elimden aldı. Tokaya tutturulmuş kesikleri gördüğündeki öfkesi öngörüleceği gibiydi, verdiği cezaysa tam da beni önceden uyardığı gibi ... Beni her türlü konfordan arındırılmış o kutu gibi odaya tıkıp açlığa mahkûm etti.

Günümüz

Bodrumda uyanıyorum; zihnim hemen, içsel saatimi ayarlayabilmek için günışığını arıyor. Ya da bana, sonunda, aklımı kaybetmediğimi hissettirecek başka herhangi bir şey... Jack'i duyamıyorum, ama yakınlarda olduğunu algılıyor ve kulak kabartıyorum. Birden kapı ardına kadar açılıyor.

Ben yavaş yavaş ayağa kalkarken, Jack "Millie'yi zamanında öğle yemeğine götüreceksek daha hızlı hareket etmek zorundasın" diyor.

Biliyorum, kız kardeşimi ziyarete gideceğimiz için mutlu olmalıyım, ama gerçek şu ki, Millie'yi görmek her defasında daha zor oluyor. Millie Jack'in, kendisini merdivenden aşağıya ittiğini söylediğinden beri bu konuda bir şeyler yapmamı bekliyor. Bir gün gelecek, Jack'i bizi otele götürmesi konusunda ikna edecek diye ödüm kopuyor; ona hâlâ bir çözüm bulamadığımı söylemek zorunda kalmak istemiyorum çünkü. Bir yıl önce, bugünlerde hâlâ Jack'in esareti altında olacağım aklıma hiç gelmezdi. Ondan kurtulmanın zor olacağını biliyordum, ama imkânsız olacağını hiç düşünmemiştim. Ve şimdi çok az zaman kaldı; yetmiş dört gün... Jack'in Millie'nin yanımıza taşınıp bizimle birlikte yaşayacağı günü, Noel'i sabırsızlıkla bekleyen bir çocuk gibi sabırsızca beklediği ve geri sayıma geçtiği düşüncesi midemi bulandırıyor.

* * *

Millie ve Janice her zaman olduğu gibi bankta oturmuş bizi bekliyorlar. Bir süre laflıyoruz, Janice geçen hafta sonundaki düğünle, ondan önceki hafta sonunda yaptığımız arkadaş ziyaretimizde eğlenip eğlenmediğimi soruyor. Jack cevap uydurma işini bana bırakıyor ve ben düğünün Devon'da olduğunu ve çok güzel geçtiğini, arkadaşlarımızın yaşadığı Peak District'te ise çok eğlendiğimizi söylüyorum. Jack her zamanki çekici haliyle Janice'e, Millie'nin yanımıza taşınmasına kısa bir zaman kala bize baş başa zaman geçirme fırsatı yarattığı için bin bir kere teşekkür ediyor. Janice bunun sözü edilecek bir şey olmadığını ve Millie'ye taptığını, kendisine ihtiyaç duyduğumuz her an memnuniyetle devreye gireceğini söylüyor. Millie okuldan ayrıldıktan sonra onu özleyeceğini ekleyerek, bizi sık sık ziyarete geleceğine dair verdiği sözü tekrarlıyor. Ama ben Jack'in buna kesinlikle engel olacağını biliyorum, o da ayrı... Millie'nin nasıl olduğundan konuşuyoruz; Janice doktorun verdiği uyku hapları sayesinde, Millie'nin akşamları gayet iyi uyuduğunu ve böylece gündüzleri normal haline döndüğünü söylüyor.

Saatine bakarak "Özür dilerim" diyor. "Maalesef gitmem gerek. Öğle yemeğine geç kalırsam annem beni öldürür."

"Biz de gitsek iyi olur" diyor Jack.

Millie hevesle "Bugün otele gidebilir miyiz lütfen?" diye atılıyor.

Jack ağzını açıyor, ama bizi başka bir yere götüreceğini söylemeye fırsat bulamadan Janice araya giriyor.

"Millie bana otelden ve orayı ne kadar çok sevdiğinden söz edip duruyordu. Pazartesi günü sınıfta bize oteli anlatacağına söz verdi, değil mi Millie?" Millie heyecanla başını sallıyor. "Göl kenarındaki restoranla, gözleme yediği diğer restoranı anlattı; şimdi de dört gözle ondan otelin nasıl bir yer olduğunu anlatmasını bekliyoruz. Bayan Goodrich personeli dönem sonu yemeği için otele götürmeyi düşünüyor" diyor ve "bu neden-

le bir rapor yazması için Millie'yi görevlendirdi" diye ekliyor.

Millie "Bayan Goodrich için otele gitmeliyiz" diye doğruluyor onu.

Jack "Madem öyle, o zaman otel olsun" derken, Janice'e olan kızgınlığını, yüzüne yerleştirdiği anlayışlı bir ifadeyle gülümseyerek gizliyor.

Millie öğle yemeği sırasında neşeli tavırlarla sohbet ediyor, yemeğimiz bittiğinde tuvalete gitmek zorunda olduğunu söylüyor.

"Git o zaman" diyor Jack.

Millie ayağa kalkıyor. "Grace benimle gel."

Jack kararlı bir ifadeyle "Grace'in seninle gelmesine hiç gerek yok" diyor. "Kendi başına gayet rahat gidebilecek durumdasın."

Millie "Hastalandım" diyor, yüksek sesle. "Grace gelmeli."

Jack tiksintisini gizlemeye çalışarak "Peki" diyor, iskemlesini arkaya iterek ayağa kalkıyor. "Ben de geliyorum."

Millie "Jack kadınlar tuvaletine izin yok" diyor, agresif bir tavırla.

"Size oraya kadar eşlik edeceğim demek istedim."

Jack fazla oyalanmamamız uyarısını yaptıktan sonra koridorun sonunda bizden ayrılıyor. Lavaboda ellerini yıkarken neşeyle sohbet etmekte olan iki kadın var. Millie kadınların işlerinin bitmesini beklerken sabırsızlıkla ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. O sırada ona, kafamda çözüm için bir şeyler olduğu konusunda ikna edebilecek ne söyleyebilirim, diye beynimi kurcalayıp duruyor, Millie'nin Janice ve Bayan Goodrich'i işin içine katarak bizi buraya getirtmeyi başarmasına hayret ediyorum.

Kapı kadınların arkasından kapanır kapanmaz "Millie bu yaptığın çok zekiceydi" diyorum.

Millie "Konuşmamız gerek" diyor fısıltıyla.

"Ne oldu?"

"Millie Grace için bir şey getirdi." Elini cebine atarak bir mendil çıkarıyor. Mendili bana verirken "Sır" diyor. Aklım karışıyor; bir tespih, ya da çiçek görmek beklentisiyle mendili açıyor, ama bir avuç dolusu beyaz hapla karşılaşıyorum.

Kaşlarımı çatarak "Nedir bunlar?" diyorum.

"Uyumak için. Ben almıyorum onları."

"Neden?"

Millie yüzünde ciddi bir ifadeyle "İhtiyacım yok" diyor.

"Ama bunlar daha iyi uyumana yardımcı oluyor" diye açıklıyorum, sabırla.

"Ben iyi uyuyorum."

"Evet, bu haplar sayesinde uyuyorsun" diye üsteliyorum. "Hapları almadan önce uyuyamıyordun, hatırladın mı?"

Millie başını iki yana sallıyor. "Numara yaptım."

"Numara mı yaptın?"

"Evet. Uyuyamıyormuş numarası yaptım."

Şaşkın halde ona bakıyorum."Neden?"

Millie mendili tutan elimi kapatıyor. "Grace, senin için."

"Şey, Millie çok naziksin, ama benim bu haplara ihtiyacım yok."

"Evet, Grace'in ihtiyacı var. Jorj Koony için."

"George Clooney mi?"

"Evet. Jorj Koony kötü adam. Jorj Koony beni merdivenlerden aşağı itti. Jorj Koony Grace'i üzüyor. O kötü adam, çok kötü adam."

Şimdi başını iki yana sallama sırası bende. "Millie, korkarım ki seni anlamıyorum."

Millie son derece kararlı bir tavırla "Evet, anlıyorsun" diyor. "Grace, çok basit. Jorj Koony'yi öldüreceğiz."

Geçmiş

Ertesi ay bir kez daha Tayland'a gittik, ama ben kaçma girişiminde bulunmaya cüret edemedim. Böyle bir şey yaptığım takdirde Jack'in beni orada öldürmek için rahatlıkla organize olabileceğini biliyordum. Aynı otelde, aynı odada kaldık ve aynı otel müdürü tarafından karşılandık. Sadece Kiko ortalarda yoktu. Günlerimi, daha önce olduğu gibi balkonda ve odada kilitli olarak geçirdim; Jack, yine, sadece fotoğraf çekeceği zamanlarda dışarı çıkmama izin verdi. Tayland'daki bu ikinci seferim birincisinden çok daha kötü geçti, çünkü Jack'in benimle olmadığı zamanlarda başka bir insanın korkusundan beslendiğini biliyordum. Bunu nasıl becerdiğine dair bir fikrim yoktu, ama İngiltere'deyken yapamadığı bir şeyi yaptığını sanıyor, bana annesiyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlayarak, Tayland'a kadın dövmek için gelip gelmediğini merak ediyordum. Böyle bir şeyin yanına kâr kalmasına akıl sır erdiremiyordum tabii, ama Jack bir keresinde, paran olduğu sürece Tayland'da her şeyi, korkuyu bile satın alabileceğini söylemişti bana.

Tayland'dan döndükten bir hafta sonra, Diane ve Adam akşam yemeğine evimize geleceklerdi. Misafirler gelmeden yarım saat kadar önce mutfaktayken, Jack'in kafasına, kaçabileceğim bir ortam yaratmama yetecek bir süre şoke edebilirim umuduyla, şarap şişesiyle vurdum. Ama yeterince sert vuramamış

olmalıyım ki, öfkeden deliye dönen Jack kendini kontrol etmeyi başarıp misafirlere telefon açtı ve migrenimin azdığını gerekçe gösterip yemeği iptal etmek zorunda kaldığımızı söyledi. Telefonu kapatıp bana dönerken tek endişem Millie'ydi; kız kardeşimden başka mahrum kalabileceğim neyim vardı ki? Jack bana Millie'nin odasını göstereceğini söylediğinde bile hâlâ korkmuyordum, çünkü o an aklımdan geçen şey, tıpkı benim odama yaptığı gibi, Millie'nin odasındaki mobilyaları da ortadan kaldırmış olabileceğiydi. Jack kollarımı arkamda burkmuş halde beni koridora iteklerken Millie için kahroluyordum, çünkü bu onun hep sahip olmayı hayal ettiği odaydı. Ama Jack beni birinci kata çıkarmak yerine, bodruma inen kapıyı açtı.

Merdivenlerden aşağı inmemek için çılgınca karşı koydum ona, ama öfkesi yüzünden her zamankinden de güçlü görünen Jack'in dengi değildim ki. O anda bile beni nelerin beklediğine dair bir fikrim yoktu. Jack beni Molly'yi sakladığı çamaşır odasından geçirip depoya benzer bir odaya soktu ve bir sıra rafın arkasına zekice gizlenmiş çelik bir kapının önüne getirdi; işte o zaman gerçek korkuyu damarlarımda hissetmeye başladım.

Burası, ilk başta korktuğum gibi, bir tür işkence odası filan değildi, içerde işkence aleti benzeri bir şey yoktu. Mobilyasız oda, zeminler ve tavan da dahil olmak üzere kan kırmızısına boyanmıştı. Korkunçtu, tüyler ürperticiydi; ama beni kahreden, büyük bir üzüntüyle çığlık atmama neden olan tek şey bu değildi.

Jack "İyi bak" diye hırladı. "Umarım Millie de burayı benim gibi beğenir, çünkü yukarıdaki o güzel, sarı odada değil, burada kalacak." Sertçe sarstı beni. "Bak ve Millie'nin ne kadar korkacağını söyle bana."

Jack'in, yapmam için beni zorladığı resimlerin asılı olduğu duvarlar dışında her yere bakmaya çalışırken, aklımı kaçırmamak için çaba harcadım.

"Millie özellikle onun için yaptığın resimleri beğenecek mi dersin? En çok hangisinden hoşlanacak sence? Bu mu?" Jack elini enseme bastırıp yüzümü portrelerden birine doğru sertçe çevirdi. "Yoksa bu mu?" Bu sefer beni diğer duvarda asılı bir başka portreye doğru sürükledi. "Harikulade bir el becerisi, öyle değil mi?" İnleyip gözlerimi sıkıca kapattım. "Aslında bu odayı sana göstermek niyetinde değildim" diye devam etti, "ama gelmişken havasını soluklan bakalım. O şişeyle bana saldırmayacaktın."

Jack beni son kez ittirip odadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Güçlükle doğrulup kapıya koştum. Kolu olmadığını görünce kapıyı yumruklamaya, beni odadan çıkarması için bağırmaya başladım.

"İstediğin kadar bağır." Jack'in sesi kapının diğer tarafından geliyordu. "Beni ne kadar heyecanlandırdığını bir bilsen..."

Odadan çıkmama asla izin vermeyeceği ve beni burada ölüme terk edeceği korkusunu kontrol altına alamadım ve birden kendimi kaybettim. Birkaç saniye sonra nefessiz kaldığımı fark ettim; hızlı hızlı soluklanırken, göğsümdeki ağrı dizlerimin üstüne çökmeme neden oldu. Bir tür panik atak geçirdiğimi fark ederek düzenli nefes almak için büyük bir çaba sarf ettim, ama Jack'in kapının diğer tarafından gelen heyecan dolu kahkahaları daha da büyük bir strese soktu beni. Gözümden yaşlar boşalır, nefes almakta güçlük çekerken, gerçekten de öleceğimi sandım. Millie'yi Jack'in merhametine bıraktığım düşüncesi son derece korkunçtu; Millie'nin sarı şapkasını giymiş, sarı eşarbını takmışkenki halini gözümün önüne getirip hatırladığım en son şeyin bu olması arzusuyla sıkı sıkıya yapıştım o görüntüye.

Bir süre sonra göğsümdeki ağrının hafiflediğini, derin nefes alabildiğimi fark ettim. Eski halime dönerim korkusuyla yerimden kıpırdamaya cesaret edemedim ve başımı diz-

lerime yaslamış, nefes alıp vermeye konsantre olarak öylece bekledim. Hâlâ yaşıyor olmanın, Millie'yi hâlâ kurtarabilme şansımın bulunduğunun getirdiği rahatlama, başımı kaldırma ve odada başka çıkış yolu olup olmadığına bakma gücü verdi bana. Ancak değil başka bir kapı, küçük bir pencere bile yoktu etrafta. Duvarları araştırmaya, tabloları yana çekip kapıyı açacak bir anahtar düğmesi bulmak umuduyla ellerimi duvarların üstünde gezdirmeye başladım.

Jack kelimeleri uzata uzata "Zamanını boşa harcıyorsun" derken, yerimden sıçramama neden oldu. "Kapı içerden açılmaz." Jack'in kapının diğer tarafında olduğunu bilmek bir kez daha ürpermeme neden oldu. "Nasıl, odayı beğendin mi?" diye devam etti. "Umarım orada eğleniyorsundur; ben burada seni dinlerken çok eğleniyorum doğrusu. Millie burayı görünce ne diyecek, sabırsızlıkla bekliyorum; umarım o, duygularını senden daha çok dışarı vurmayı becerir."

Birden bitkin düştüğümü hissedip yere uzandım, Jack'in sesini duymamak için parmaklarımı kulaklarıma bastırıp dertop oldum. Uykumun gelmesi için dua ettim, ama parlak ışıkla aydınlatılmış oda bunu imkânsız kılıyordu.

Orada uzanmış yatarken, Jack'in Millie için yarattığı bu cehennemden çıkmama asla izin vermeyeceği olasılığını düşünmemeye çalıştım. Yukarı kattaki sarı odayı gördüğümde Jack'in ruhunun derinliklerinde bir yerde bir parça insanlık kalmış olabileceğini düşündüğümü hatırlayıp bu kez aptallığıma ağladım.

Günümüz

Haplar elimde, Millie'nin yüzüne bakakalıyor, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyorum. "Millie böyle bir şey yapamayız."

"Evet, yaparız. Yapmak zorundayız." Kararlı bir ifadeyle başını sallıyor. "Jorj Koony kötü adam."

Konuşmanın gidişatı beni endişelendiriyor; Jack'in bizi beklediği bilinciyle hapları tekrar mendilin içine koyuyorum. "Millie bence bunları tuvalete atmalıyız."

"Hayır!"

"Millie, kötü hiçbir şey yapamayız" diyorum.

"Jorj Koony kötü şeyler yapıyor" diyor, kasvetli bir havada. "Jorj Koony kötü adam, çok kötü adam."

"Evet, biliyorum."

Kaşları çatılıyor, alnı kırışıyor. "Ama ben yakında Grace'le yaşayacağım."

"Evet, yakında taşınacak, benimle birlikte yaşayacaksın."

"Ama kötü adamla yaşamam ben, ben korkuyor. O yüzden kötü adamı öldüreceğiz, Jorj Koony'yi öldüreceğiz."

"Millie, üzgünüm, ama kimseyi öldüremeyiz."

Millie hiddetle "Agatha Christie insanları öldürüyor!" diyor. "*On Küçük Zenci*'de bir sürü insan ölüyor; Bayan Rogers uyku ilacıyla ölüyor."

"Belki öyledir" diyorum, sabırla. "Ama onlar sadece roman Millie, bunu sen de biliyorsun."

Ancak Millie'ye böyle bir şey yapamayacağımızı söylerken bile beynim hızla çalışıyor, elimizde en azından, Jack'i uyutmama ve kaçmama yetecek kadar hap olup olmadığını düşünüyorum. Sağduyum yeteri kadar hap olsa bile, onları Jack'e yutturma şansımın neredeyse sıfır olduğunu söylüyor bana. Millie'ye söylediklerimin aksine, hapları tuvalete asla atmayacağımı biliyorum, çünkü onlar uzun zamandır sahip olduğum ilk umut ışığını temsil ediyorlar. Ama aynı zamanda, haplarla ne yapmaya karar verirsem vereyim, Millie'yi işin içine karıştırmayacağımı da biliyorum.

"Ben yine de hapları atacağım" deyip bölmelerden birine giriyorum. Sifonu çekerken mendili alelacele ceketimin koluna tıkıştırıyor, ama Jack'in şişkinliği göreceğini ve ne olduğunu soracağını fark edip paniğe kapılıyorum. Mendili çıkarıyor, üstüme başıma bakıp nereye saklayacağımı düşünüyorum. Çantama koyamam, çünkü evde yerine kaldırmadan önce Jack mutlaka çantamın içini kontrol ediyor. Sutyenimin veya külotumun içine gizlemek de olmaz, çünkü soyunurken her zaman başımda bekliyor. Eğilip ayakkabımı çıkarıyor, buruşmuş mendili ayakkabımın içine, uç kısmına sıkıştırıyorum. Ayakkabıyı giymek hiç de kolay olmuyor; yürümeye başladığımda daha da zorlanacağımı biliyorum, ama hapları vücudumda bir yerde saklamaktansa orada saklamak daha güvenli. Zaman gelir de hapları kullanabileceğimi düşündüğüm bir fırsat yakalarsam, onları ayakkabıdan nasıl çıkaracağım, hiç bilmiyorum. Ama orada olduklarını bilmek bile beni rahatlatıyor.

Ben bölmeden dışarı çıkarken, Millie "Grace aptal!" diyor öfkeyle. "Şimdi Jorj Koony'yi öldüremeyeceğiz!"

"Haklısın Millie, öldüremeyeceğiz" diyorum.

"Ama o kötü adam!"

"Evet, ama biz kötü adamları öldüremeyiz" diyorum. "Kanuna aykırı."

"O zaman Jorj Koony'nin kötü adam olduğunu polise söyle!"

Galeyana gelmiş kız kardeşimi yatıştırmak için "Millie, bak bu iyi fikir" diyorum. "Polise söyleyeceğim."

"Şimdi söyle!"

"Hayır, şimdi olmaz, ama yakında."

"Ben yanına taşınmadan önce mi?"

"Evet, sen yanıma taşınmadan önce..."

"Polise söyleyecek misin?"

Elini tutuyorum. "Millie, bana güveniyor musun?" Gönülsüzce de olsa başıyla evetliyor. "O zaman, sen yanıma taşınmadan önce bir çözüm bulacağıma söz veriyorum."

"Söz mü?"

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken "Evet, söz" diyorum. "Ama sen de bana bir konuda söz vermelisin. Sırrımızı saklamaya devam edeceğine bana söz vermelisin."

Bana hâlâ kızgın olan Millie, monoton bir ses tonuyla "Jack'i seviyorum, ama Jorj Koony'yi sevmiyorum" diyor.

"Evet, aynen böyle Millie. Şimdi dışarı çıkıp Jack'i görelim. Belki bize dondurma alır."

Ama Millie'nin en çok sevdiği şeylerden biri olan dondurma fikri bile onun moralini düzeltmeye yetmiyor. Mendile dikkatle sardığı o hapları bana uzatırken ne kadar gururlu ve heyecanlı olduğunu, içinde bulunduğumuz çaresiz duruma bir çözüm bulmak adına ne kadar zekice davrandığını düşündükçe, ona ne kadar muhteşem olduğunu söyleyememek delirtiyor beni. Ama hapları ayakkabımın içine yerleştirirken hissettiğim umut ışığına rağmen, onları nasıl kullanacağımı bilmiyorum.

Yakındaki parka ve oraya park etmiş dondurma arabasına yürümek, ezilmiş parmaklarım yüzünden o kadar rahatsız edici ki, sonraki üç saati etrafta dolanarak geçiremeyeceğimi biliyorum. Millie o kadar üzgün, o kadar mahzun görünüyor ki, Jack'in, tuvaletteyken aramızda bir şeyler geç-

tiğini anlamasından ve Millie'ye nasıl cevaplayacağını bilemeyeceği sorular sormasından korkuyorum. Millie'nin dikkatini dağıtmak çabasıyla ona hangi dondurmadan alacağını soruyorum; kız kardeşimin heyecansız bir tavırla omuzlarını silkmekle yetinmesi karşısında Jack'in sorgulayıcı bakışı, Millie'nin ruh halindeki değişikliği şimdiye kadar fark etmemişse bile artık fark ettiğini söylüyor bana. Bu kez Jack'in dikkatini başka yöne çekmek ve Millie'nin havasını dağıtmak amacıyla sinemaya gitmeyi öneriyorum; sinemaya gitmek ayaklarımın rahat etmesini de sağlayacak.

"Tamam, gidelim. Ama Millie önce, tuvalette neler olduğunu bilmem gerek."

"Ne demek istiyorsun?" Hazırlıksız yakalanan Millie savunmaya geçiyor.

Jack makul bir ifadeyle "Tuvalete giderken neşen yerindeydi, ama çıktığından beri çok üzgün görünüyorsun" diyor.

"Hastalandım."

"Tuvalete gitmeden önce de hasta olduğunu biliyordun. Haydi, ama Millie, seni üzen ne oldu, anlat bana." Jack'in sesi cesaret verici; tatlı dille Millie'yi kandırmaya çalışıyor. Kız kardeşimin tereddüdünü hissediyorum ve birden korku kaplıyor içimi. Millie'nin haplarla ilgili durumu ağzından kaçıracağını düşündüğümden değil, ama Jack insanları yönlendirmekte öyle maharetli ki bir şeytanlık yapmayacağını sanmak aptallık olur; dahası, içinde bulunduğu ruh haliyle Millie'nin gardının düşmesi hiç şaşırtmaz beni. Tabii tüm bunların yanı sıra, bana öfkeli olmasını da hesaba katmak gerek. Dikkatli davranması için uyarmak umuduyla başımı Millie'ye doğru çeviriyorum, ama o bana bakmayı reddediyor.

Millie "Yapamam" diyerek başını iki yana sallıyor.

"Neden?"

"Çünkü sır."

Jack "Millie maalesef ki sır saklamana izin yok" diyor,

esefle. "Neden söylemiyorsun bana? Grace seni üzecek bir şey mi söyledi yoksa? Millie bana anlatabilirsin. Aslına bakarsan, anlatmak zorundasın."

Millie omuz silkiyor. "Grace hayır diyor."

"Hayır mı?"

"Evet."

"Anlıyorum. Peki, Grace neye hayır diyor?"

Millie kederli bir ifadeyle "Ona Jorj Koony'yi öldür diyorum, ama o hayır diyor" diye açıklıyor.

"Millie, bu söylediğin şey çok komik."

"Ama gerçek."

"Millie, mesele şu ki, doğru olsa bile senin moralinin bu yüzden kötü olduğuna inanmıyorum. George Clooney'yi sevmediğini biliyorum, ama sen aptal bir kız değilsin, Grace'in onu öldüremeyeceğini çok iyi biliyorsun. O yüzden bir kez daha soruyorum; Grace seni üzecek ne söyledi?"

Kulağa akla yatkın gelecek bir şeyler bulabilmek için etrafa bakınıyorum. Sonunda öfkeli bir ses tonuyla "Jack, illa bilmek istiyorsan, Millie evi görmek istedi ve ben hayır dedim" diyorum.

Millie'yi evden uzak tutmak istememin nedenini çok iyi bilen Jack bana dönüyor.

"Öyle mi?" diyor.

Millie "Yatak odamı görmek istiyorum" diyerek beni desteklerken, ona ne demek istediğimi anladığını göstermek için bana bakıyor.

Jack sanki Millie'nin arzusunu yerine getiriyormuş gibi, gösterişli tavırlarla "O zaman gelirsin" diyor. "Millie, haklısın; eve gelmene izin vermeli ve odanı görmeni sağlamalıyız. Aslında odanı o kadar çok seveceksin ki, okula dönmek yerine hemen yanımıza taşınmak isteyeceksin. Grace, sence de öyle değil mi?"

Millie "Oda sarı?" diye soruyor.

"Tabii ki öyle..." Jack gülümsüyor. "Haydi, şimdi sinemaya gidelim; düşünmem gereken çok şey var."

Sinemada karanlıkta otururken ne kadar düşüncesizce davrandığımı fark ediyor, gözlerime dolan yaşları kimse görmediği için memnun oluyorum. O an aklıma başka bir şey gelmediği için, Jack'e Millie'nin odasını görmek istediğini söylemekle, bizi, ufukta bekleyen tehlikeye biraz daha yaklaştırmış oldum. Millie'nin, tuvalette Jack'le birlikte yaşamak istemediğini söylemesinden sonra, Jack'in biraz önce ifade ettiği gibi, eve taşınmak konusunda aceleci davranacağını sanmıyorum. Peki, ya Jack böyle bir öneride bulunursa? Geçen akşam beklemekten bıktığını söylemişti, o yüzden böyle bir şeye kalkışması beni hiç şaşırtmaz. O zaman, hangi mantığa dayanarak ona karşı çıkabilir, Millie'yi okulun güvenli ortamında tutabilmek için hangi bahaneyi öne sürebilirim? Bir bahane bulsam bile, Jack beni asla desteklemez. Kendisini filme kaptırdığını, ya da uyukladığını görmek umuduyla şöyle bir bakıyorum ona; ama yüzündeki tatmin olmuş ifade, Millie'yi eve davet etmenin kendisinin lehine olacağını çoktan fark ettiğini söylüyor bana.

Benim yüzümden Millie için tehlikeli olabilecek bir şey için çarkların dönmeye başladığı ve okun yaydan çıktığı bilinciyle dehşete düşüyorum. İçinde bulunduğum durumun çaresizliği beni boğmakla tehdit etmeye başlamışken, Jack'in diğer tarafında oturan Millie perdedeki bir şeye kahkahalarla gülüyor. Millie'yi, Jack'in onun için hazırladığı cehennemden ne pahasına olursa olsun uzak tutmam gerektiğini biliyorum.

Film bitiyor, arabayla okula dönüyor ve Millie'yi bırakıyoruz. Janice bizi karşılamak üzere çoktan oraya gelmiş. Onunla vedalaşırken, ertesi pazar yine gelip gelmeyeceğimizi soruyor.

Jack son derece sıradan bir olaydan söz ediyormuşçasına "Aslına bakarsan, Millie'yi eve götürmeyi düşünüyoruz" di-

yor. "Nerde yaşayacağını görme zamanı geldi, sen de öyle düşünmüyor musun sevgilim?"

Jack'in hamlesini bu kadar çabuk yapmasından dehşete düşüyorum; sesimin titremesine engel olmaya çalışarak "Odasının tamamen bitmesini beklemek istediğini sanıyordum" diyorum.

"Bu hafta sonu bitiyor işte."

Millie Jack'i suçlarcasına "Yatak odam bitmedi demiştin" diyor.

Jack sabırla "Şaka yapıyordum" diyor. "Bir sonraki hafta sonunda sana sürpriz yapmak istemiştim. Eee, saat on birde gelip seni eve götürelim mi? İster misin?"

Ne diyeceğinden emin olamayan Millie tereddüt ediyor. Sonra "Evet, isterim" diyor yavaşça. "Ev görmek isterim."

"Ve yatak odanı" diyor Jack.

Millie Janice'e dönerek "Sarı" diyor. "Sarı yatak odam var."

Janice "Eh, artık döndüğünde her şeyi anlatırsın bana" diyor.

Jack'in Millie'nin bizde kalmasını sağlamak için arabasının bozulduğuna benzer bir bahane uyduracağı ve kız kardeşimin dönmeyebileceği korkusu doğru düzgün düşünmeme engel oluyor. Harekete geçmek için zamanımın kısıtlı olduğu bilinciyle hızla düşünüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Artık yuvarlanmaya başlamış olan topu durduramayacağımın farkındayım, ama en azından yönünü değiştirmeyi umut ediyorum.

Janice'e "Neden sen de gelmiyorsun?" derken buluyorum kendimi. "Millie'nin yatak odasını kendi gözlerinle görmüş olursun."

Millie sevinçle ellerini çırpıyor. "Janice de geliyor!"

Jack'in kaşları çatılıyor. "Hafta sonu Janice'in yapacak daha iyi şeyleri vardır, eminim."

Janice başını iki yana sallayarak "Hayır, aslına bakarsa-

nız Millie'nin yaşayacağı yeri görmeyi çok isterim" diyor.

Jack Janice'in eve gelmemesi için bir bahane uydurmadan atılıyor ve "O zaman senden onu eve getirmeni rica edebilir miyim?" diyorum.

"Tabii ki getiririm! Sizin ve Bay Angel'ın onca yolu gelip tekrar dönmeniz çok aptalca olur. En azından bunu yapabilirim; bana adresinizi verir misiniz?"

Jack "Dur sana yazayım" diyor." Kalemin var mı?"

"Maalesef üstümde yok." Janice bakışlarını çantama yöneltiyor. "Sizde var mı?"

Zahmet edip de çantamı arama numarası bile yapmıyorum. "Üzgünüm, bende de yok" diyorum.

"Sorun değil, ben gidip getireyim."

Janice yanımızdan ayrılıyor. Jack'in gözlerinin gözlerimi deldiğinin farkındayım ve Millie'nin, evimizi ziyaret edecek olmasının verdiği heyecanla sorduğu sorulara cevap veremiyorum. Jack'in, Janice'i eve davet etme şeklime olan öfkesi elle tutulur cinsten ve ben neden böyle davrandığıma dair çok iyi ve inanılır bir açıklama getirmek zorundayım. Ama o gün Millie'yi eve Janice getirecekse, dönerken onu da yanında götüreceğini, dolayısıyla Jack'in, Millie'nin evde kalmasını sağlayacak bir oyun oynama olasılığının azalacağını varsayıyorum.

Janice kâğıt kalemle geri dönüyor. Jack adresi yazıp kâğıdı ona veriyor. Janice kâğıdı katlayıp cebine koyarken, belki de programlarımızı son dakikada iptal etmemize alışkın olduğundan, davetin önümüzdeki pazar günü, mayıs ayının 2'sinde olduğunu bir kez daha teyit ediyor. Tarihi duyunca aklıma bir şey geliyor ve bu fırsata dört elle sarılırken buluyorum kendimi.

"Düşünüyordum da; bu programı neden bu pazar değil de sonraki pazar yapmıyoruz?" Millie'nin yüzü düşüyor ve ben hemen ona dönüyorum. "O zaman on sekizinci yaş gününü

kutlama şansımız da olur. Biliyorsun, yaş günün ayın onunda" diye hatırlatıyorum ona. "Millie, ne dersin? Yeni evinde doğum günü partisi yapmak ister miydin?"

Millie "Pastayla mı?" diye soruyor. "Ve balonlarla?"

Onu kucaklayarak "Pasta, mum, balon, her şeyle..." diyorum.

Millie sevinçten çığlık atarken, Janice "Harika bir fikir!" diye atılıyor.

Biraz daha zaman kazanmayı becerebilmiş olmanın heyecanıyla "Bu sayede evi tamamen bitirmek için zamanımız da olacak" diye ekliyorum. "Ne dersin Jack?"

Jack "Bence harika bir fikir" diyor. "Ne kadar zekice bir düşünce... Artık gidelim mi? Geç oluyor ve bu akşam yapmamız gereken şeyler var, değil mi sevgilim?"

Jack'i alt etmekten ötürü sadece birkaç dakika önce yaşadığım sevincin yerini büyük bir korku alıyor; ne de olsa Jack bu sözleriyle tek bir şeyi kastediyor olabilir. Sözlerinin beni ne kadar çok etkilediğini görmesini istemediğim için Millie'ye dönüp onu öpüyorum.

Jack'in Janice'i eve davet etmiş olmamı asla kabul etmeyeceğini bilmeme rağmen "Önümüzdeki pazar görüşürüz" diyorum, Millie'ye. "Bu arada, ben parti için hazırlıklara başlayacağım. İstediğin özel bir şey var mı?"

Millie "Büyük pasta" diyerek gülüyor. "Çok büyük bir pasta..."

Jack "Emin ol, Grace'in sana dünyanın en güzel pastasını hazırlaması için elimden geleni yapacağım" diye söz veriyor.

Millie'nin yüzü aydınlanıyor. "Seni seviyorum Jack" diyor.

Jack "Ama George Clooney'yi sevmiyorsun" diyerek Millie'nin sözünü tamamlıyor. Sonra Janice'e dönüyor. "Aslına bakarsan ondan o kadar nefret ediyor ki, Grace'den onu öldürmesini istemiş."

Janice'in kaşları çatılıyor. "Millie, bu hiç de komik değil" diyor.

Jack'in Millie'nin azarlanmaktan nefret ettiğini bildiğinin ve bu sözleri özellikle söylediğinin farkındayım. "Jack, Millie sana şaka yapıyordu" diyorum.

Janice "Yine de bu tür şakalar yapmamalısın" derken oldukça sert... "Millie, anlıyor musun? Bayan Goodrich'e bu konuyla ilgili bir şey söylemek zorunda kalmayı hiç istemem."

Yüzü düşen Millie "Özür dilerim" diyor.

Janice kararlı bir tavırla "Çok fazla Agatha Christie dinledin, galiba" diye devam ediyor. "Korkarım o kitapları dinlemeye bir süre ara vermek zorundayız."

Millie'nin gözleri dolarken, Jack pişman olmuş gibi "Çenemi kapalı tutmalıydım" diyor. "Millie'nin başını belaya sokmak istememiştim."

Jack'in hak ettiği, dilimin ucuna kadar gelen cevabı yapıştırmamak için kendimi zor tutarken, onu yalanlamayı düşünmem bile şaşırtıyor beni. Bu, çok uzun bir süre önce, özellikle insanların içindeyken yapmaktan vazgeçtiğim bir şey.

"Eh, artık gitmemiz gerek" diyorum Janice'e. Millie'yi son kez kucaklıyorum. Neşesinin yerine geleceğini umarak "Partide nasıl bir elbise giymek istediğini düşün, haftaya buluştuğumuz zaman söylersin" diyorum.

Janice "Ayın dokuzunda saat kaçta gelmemizi istersiniz?" diye soruyor.

"Bir gibi iyi mi?" derken, teyit etmesi için Jack'e bakıyorum.

Jack başını iki yana sallıyor. "Ne kadar erken o kadar iyi, bence. Millie'ye odasını göstermek için sabırsızlanıyorum. On iki otuza ne dersiniz?"

Janice "Harika" diyerek gülümsüyor.

Eve dönerken arabada, birazdan beni bekleyen şeye psikolojik olarak hazırlanmaya çalışıyorum. Jack bir süre hiç konuşmuyor; hiddetiyle yüzleşmeyi beklemenin, her zaman olmasa da bazen, öfkesinden daha kötü olduğunu bildiği için-

dir belki. Korkumun, aklımı bulandırmasına izin verme lüksüm olmadığını telkin ediyorum kendime ve Jack'in öfkesini başka bir yere yöneltmenin yolunu bulmaya odaklanıyorum. En iyisi, ona, artık pes ettiğimi, umudumun kalmadığını düşündürmek... Kendime kızsam da son birkaç aydır kendimi iyice bırakmanın şimdi bana faydası dokunacağı, çizeceğim umursamaz görüntünün o kadar da yapmacık görünmeyeceği düşüncesiyle teselli buluyorum.

Jack beni yeterince terlettiğine karar verdikten sonra "Janice'i davet etmekle kendin için her şeyi daha da kötü hale getirdiğinin farkındasındır umarım" diyor.

"Janice'i davet etmemin nedeni, bu sayede, okula geri döndüğünde, Bayan Goodrich'i muhteşem evimizin Millie için son derece uygun olduğuna dair bilgilendirecek olması" diyorum, bezgin bir tavırla. "Millie'nin yedi yıldır devam ettiği okulun, nasıl bir yere gittiğini kontrol etmeden onu öylece bırakacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

Jack sözlerimi onaylarcasına sallıyor başını. "Çok asilce bir davranış... Ama koşullar düşünüldüğünde, sana, asil davranmak gibi bir yolu neden seçtiğini sormak durumundayım."

"Sanırım kaçınılmaz olanı engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabullendim artık" diyorum, zor duyulan bir sesle. "Aslına bakarsan, bunu fark edeli çok oluyor." Hıçkırarak ağlıyorum. "Bir süre, gerçekten de bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünmüştüm. Ve denedim; çok gayret sarf ettim. Ama sen benden her zaman bir adım öndeydin."

Jack "Bunu fark ettiğine memnun oldum" diyor. "Tabii benden kaçmak için gösterdiğin nafile çabaları özlemedim değil. Çok eğleniyordum."

Jack'i alt etmenin verdiği tatmin duygusu ufak da olsa o kadar değerli ki. Bunu bir daha yapabileceğime, kötü bir durumdan kurtulabileceğime ve olumsuzu olumluya çevirebileceğime dair bana güven veriyor. Millie'nin öğle yemeği için

eve geliyor olmasında olumlu ne gibi bir yön bulabileceğimi bilmiyorum gerçi, ama kız kardeşim sadece öğle yemeğine geliyor, en azından. Evi gördüğünde vereceği olumlu tepki, hissedeceği mutluluk, bizimle birlikte geçireceği o birkaç saate katlanabilmeyi zorlaştıracak. Jack'in onun için ne hazırladığını bilir ama ona söz verdiğim gibi bir çözüm bulamazken, bu duruma daha fazla katlanmak zorunda olmak tasavvur edilir bir şey değil.

Zonklayan ayak parmaklarım yüzünden ayakkabımı biraz olsun çıkartmak istesem de eve döndüğümüzde tekrar kolayca giyemeyebileceğim korkusuyla buna cesaret edemiyorum. Yakında gerçekleşecek ziyareti düşünüldüğünde, Millie'nin bana verdiği haplar şimdi yeni bir önem kazanmış durumda. Hapları, onları kullanabileceğim zamana dek, ayakkabımın uç kısmında saklamayı planlamıştım, ama artık böyle bir lüksüm kalmadı. O hapları kullanacaksam, çok daha kolay bir biçimde ulaşacağım bir yere, yatak odama getirmeliyim. Ama Jack her hareketimi izlerken bunu başarmak neredeyse imkânsız.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanını ne yapabileceğimi düşünerek geçiriyorum. Haplardan faydalanabilmemin tek yolu, onlardan Jack'e, bayılmasını sağlayacak sayıda yutturabilmek. Ama hapları yatak odasına götürebilmek zor olsa da, Jack'e yutturmayı başarmak daha da zor. Kendime, o kadar ileriye bakma şansım olmadığını, yapabileceğim tek şeyin adım adım ilerlemek ve geleceğe değil de şimdiye odaklanmak olduğunu söylüyorum.

Eve varıyoruz, paltolarımızı çıkartırken telefon çalmaya başlıyor. Ben her zamanki gibi itaatkâr bir tavırla beklerken, telefonu, her zamanki gibi Jack açıyor. Yukarı çıkıp hapları ayakkabımdan çıkarmaya çalışmanın bir anlamı yok; böyle bir şey yapmam durumunda Jack'in peşimden geleceğini biliyorum çünkü.

Jack'in "Gayet iyi Esther, teşekkür ederim" dediğini duyuyorum. Bir anlık şaşkınlığın ardından, bir önceki akşam yaşananlar geliyor aklıma ve Esther'in nasıl olduğumu sormak için aradığını fark ediyorum. Jack bir an duralıyor. "Evet, eve biraz önce girdik. Millie'yi öğle yemeğine çıkarmıştık." Yine duraklıyor. "Grace'e aradığını söylerim. Aa, tabii, dur, telefonu veriyorum."

Jack telefonu bana uzatırken şaşırıyor, ama belli etmemeye çalışıyorum. Normalde benimle konuşmak isteyen herkese müsait olmadığımı söylediği için şaşkınım. Esther'e eve yeni girdiğimizden bahsettiği için, benim duşta ya da uykuda olduğum yalanını söyleme şansı bulamadığını düşünüyorum.

İhtiyatlı bir tavırla "Esther merhaba" diyorum.

"Eve yeni girdiğinizi biliyorum, o yüzden fazla meşgul etmeyeceğim seni, ama dün akşamdan sonra nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

"İyiyim, teşekkür ederim" diyorum ona. "Çok daha iyiyim."

"Kız kardeşim de ilk çocuğunu doğurmadan önce düşük yapmıştı, o yüzden bu olayın ne denli yıpratıcı olduğunu çok iyi biliyorum" diye devam ediyor.

Jack'in beni dinlediğinin farkındayım. "Öyle bile olsa, yaşadığım hayal kırıklığını hepinize bulaştırmak istemezdim" diyorum. "Diane'in hamileliğiyle ilgili haberi duymak birden zor geldi işte."

Esther "Seni çok iyi anlıyorum" diyor. "Konuşacak birine ihtiyaç duyduğunda burada olduğumu biliyorsundur, umarım."

"Teşekkür ederim" diyorum. "Çok naziksin."

İlerleyen arkadaşlığımızı biraz daha sağlamlaştırmak istediği her halinden belli olan Esther "Eee, Millie nasıl?" diye soruyor. Onun meraklı, sürekli soru soran tarzı karşısında her zaman ihtiyatlı olmaya çalışan ben, "Millie gayet iyi, aradığın için teşekkür ederim, ama kapatmam gerek, Jack akşam yemeği için beni bekliyor" diyerek konuşmayı sonlandır-

mak üzereyim ki, karar değiştiriyor ve normal bir hayat yaşıyormuşum gibi konuşmaya devam ediyorum.

"Çok heyecanlı." Gülümsüyorum. "Bakıcısı Janice evi görmesi için bir sonraki pazar onu öğle yemeğine getirecek. Millie o pazartesi on sekiz yaşına basacak; onun için küçük bir kutlama yapacağız."

Esther büyük bir ilgiyle "Ne kadar güzel!" diyor. "Umarım ona bir kart bırakmam için eve uğramama izin verirsin."

Esther'e bu ilk seferinde sadece dördümüz olmayı tercih ettiğimizi, ama Millie taşındıktan sonra onu görmeye gelmesi için mutlaka eve beklediğimizi söylemek üzereyim ki Millie'yi asla göremeyeceği geliyor aklıma. Her şey Jack'in istediği gibi giderse, Millie ortalarda görünmeyecek demektir; Jack, esir hayatı yaşatmaya niyetliyse, Millie'nin insan içine çıkmasına nasıl izin verebilir ki? Millie'nin nerde olduğunu soranları, kız kardeşimin hasta olduğunu söyleyerek başından savamayacak duruma geldiğinde, Millie'nin akıl sağlığının bizimle birlikte yaşamaya uyum sağlayamayacak kadar bozulduğunu ve ülkenin öbür ucunda geniş imkânlara sahip bir hastaneye kaldırıldığını söyleyecek. Gözden ırak olacak Millie, gönülden de ırak olacak. Şimdi fark ediyorum ki kız kardeşim ne kadar çok insanla tanışırsa, Jack'in onu gizlemesi de o kadar güç olacak. Ama çok dikkatli davranmak zorundayım.

Sesimin tereddütlü çıkmasına özen göstererek "Çok naziksin" diyorum. "Ama haklısın; böyle önemli bir yaş günü partisinin hakkıyla organize edilmesi gerek. Millie'nin çocuklarınla tanışmaktan büyük zevk alacağına eminim."

Esther "Tanrım... Millie için bir parti düzenlemen ve partiye Sebastian'la Aisling'i davet etmen gerektiğini ima etmek istememiştim kesinlikle!" diye bağırırken, sesinden utandığı anlaşılıyor. "Bir ara uğrar ve bir tebrik kartı bırakırım diye düşünmüştüm sadece."

"Neden olmasın? Diane ve Adam da hep Millie ile tanışmak istemişlerdir zaten."

"Grace, gerçekten... Hiçbirimiz sizi rahatsız etmek istemeyiz." Esther'in sesinden, aklının daha önce hiç olmadığı kadar karıştığı anlaşılıyor.

"Hiç de değil. Bence çok iyi bir fikir bu... Saat üç diyelim mi? Böylece siz gelmeden Jack ve ben, Millie ve Janice'le baş başa yemek yeme fırsatı bulmuş oluruz."

Esther "Eh, madem ısrar ediyorsun..." diyor, şüpheyle.

Başımı sallayarak "Evet, Millie için harika olacak" diyorum.

"O zaman ayın dokuzunda görüşürüz."

"Dört gözle bekleyeceğim, hoşça kal Esther, aradığın için teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp kendimi olacaklara hazırlıyorum.

Jack "Kahretsin, bu da neydi böyle?" diye patlıyor. "Gerçekten de Esther'i Millie'nin yaş günü partisine mi davet ettin?"

"Hayır Jack" diyorum bıkkın bıkkın. "Esther Millie için doğru düzgün bir parti düzenlememiz gerektiğini söyledi, sonra kendini ve çocuklarını partiye davet ettirdi. Nasıl bir kadın olduğunu biliyorsun; üstelik emrivaki yapıp Diane ve Adam'ı da işin içine kattı."

"Neden reddetmedin peki?"

"Öyle bir role soyunmak artık benim için kolay değil de ondan. Benden olmamı istediğin gibi kusursuz olmaya, her zaman en doğru şeyi söylemeye çok fazla alıştım. Ama sen daveti iptal etmek istiyorsan, hiç durma. Arkadaşlarımız Millie ile hiçbir zaman tanışmayacakları fikrine alışsınlar. Moira ve Giles da onu görmeyi sabırsızlıkla beklediklerini söylememişler miydi? Peki, onlara ne bahane uyduracaksın Jack?"

"Ebeveynlerinin güzelim kızlarını birden ne kadar çok özlediklerini fark ettiklerini ve Millie'nin onlarla birlikte yaşamak için Yeni Zelanda'ya gittiğini söylerim diye düşünüyordum."

Jack'in Millie'yi ortadan kaldırmaya ve insanların aklın-

dan silmeye ne denli kararlı olduğunu görüp dehşete düşüyorum. Artık çok kararlıyım; Millie için mutlaka yapacağım bu partiyi.

"Peki, ya annem ve babam Noel için buraya gelmeye karar verirlerse?" diye soruyorum. "Millie'yi görmek beklentisiyle, ya birden karşımıza dikilirlerse?"

"Böyle bir şeye hiç ihtimal vermiyorum; bakarsın Millie o zamana dek pes eder ve ölür. Tabii böyle bir şey olmasını ümit etmiyorum; katlandığım onca zahmetten sonra sadece birkaç ay dayanması benim için hiç de iyi olmaz."

Jack bembeyaz olan yüzümü görmesin diye hemen arkamı dönüyorum. Dizlerimin çözülmesini engelleyen tek şey, kalbime dolan korkunç öfke. Yumruklarımı sıkıyorum; bunu fark eden Jack gülüyor. "Beni öldürmeyi çok isterdin, değil mi?"

Kendime engel olamıyor ve "Evet, sonunda geberdiğini görmek isterim, ama önce acı çekmen gerek" diyorum.

Bu düşünce onu eğlendirmiş gibi "Maalesef ki pek şansın yok" diyor.

Odaklanmam gerektiğini biliyorum; arkadaşlarımızın Millie'yi kulaktan dolma bilgilerle tanımak yerine, kanlı canlı karşılarında görme şanslarının hızla azaldığının farkındayım. Jack'in partiyi düzenlemem konusunda ısrarcı olduğumdan şüphelenmesi halinde Esther'i arayıp yaş gününü baş başa kutlamayı tercih ettiğimizi söyleyeceğini de biliyorum.

"Jack partiyi iptal et, gitsin" derken, sesim her an ağlayacakmışım gibi çıkıyor. "Oturup da her şey yolundaymış gibi davranmam imkânsız artık."

"Janice'i davet etmek, daha en başından senin için en iyi cezaymış, anlaşılan."

"Jack, lütfen" diye yalvarıyorum.

"Yalvarmana bayılıyorum" diyerek içini çekiyor. "Özellikle de tam tersi bir etki yarattığı ve sana hayır dediğim zaman-

larda... Şimdi, yukarıya odana çık bakalım. Benim parti hazırlıklarına başlamam gerek. Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir; bakarsın insanlar Millie ile tanıştıklarında ne kadar yüce gönüllü olduğumu görüp benden daha da çok etkilenirler."

Jack'in önünde merdivenlere doğru yönelirken yıkılmış gibi görünmek için omuzlarımın düşmesine izin veriyor, ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorum. Odaya gelince yavaş yavaş elbiselerimi çıkarmaya başlıyor, bir yandan da ayakkabımın içindeki hapları alıp üstümde bir yerde saklamak için Jack'in dikkatini nasıl dağıtabileceğimi düşünüyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp soyunurken "Komşulara deli bir karının yanı sıra, geri zekâlı bir baldızın olduğundan da bahsettin mi bari?" diye soruyorum.

"Neden böyle bir şey yapayım? Komşular Millie ile hiç tanışmayacaklar ki."

Giysilerimi dolaptaki yerlerine asıp raftan pijamalarımı alıyorum. "Ama parti esnasında bahçede görecekler onu" derken pijamalarımı giymeye başlıyorum.

Jack "Evlerinden bahçemizi göremezler" diyor.

Ayakkabı kutusuna uzanıyorum. "Birinci kattaki pencerenin önünde dururlarsa, görürler."

"Hangi pencerenin?"

"Bahçeyi tepeden gören pencerenin..." Başımla pencereye doğru işaret ediyorum. "Şuradaki." Jack başını çevirirken eğiliyor, ayakkabı kutusunu yere bırakıp ayakkabılarımı elime alıyorum.

Jack boynunu uzatıyor. Ben mendili ayakkabının içinden alırken "Oradan görmeleri imkânsız" diyor. "Çok uzak kalıyor."

Hâlâ eğilmiş vaziyette, mendili pijamamın bel kısmına tıkıştırıyorum. Sonra ayakkabıları kutusuna koyup ayağa kalkıyorum.

Ayakkabı kutusunu dolaba kaldırırken "O zaman endişelenecek bir şey yok demektir" diyorum.

Kapıya doğru yürürken mendilin sakladığım yerden düşmemesi ve hapların yere saçılmaması için dua ediyorum. Jack peşimden geliyor; yatak odamın kapısını açıp içeri girerken, beni geriye doğru çekiştirmesini ve benden belime ne tıkıştırdığımı açıklamamı istemesini bekliyorum. Kapı arkamdan kapanırken başardığımı düşünmeye cüret edemiyorum, ama ne zaman ki anahtar kilitte dönmeye başlıyor, işte o zaman büyük bir rahatlama çöküyor üstüme. Bu öyle büyük bir rahatlama ki, vücudum tir tir titrerken dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi yere bırakıyorum. Ama her zaman için Jack'in başardığımı düşünmesine izin verme olasılığı olduğundan, ayağa kalkıyor ve mendili şiltenin altına saklıyorum. Sonra yatağa oturuyorum ve son on beş dakikada, son on beş ayda başardığımdan daha çok şey başardığımı ve bunu Millie'ye borçlu olduğum gerçeğini idrak etmeye çalışıyorum. Millie'nin benden Jack'i öldürmemi beklemesi hiç de şoke etmiyor beni, çünkü cinayet, Millie'nin dinlediği polisiye romanlarda sıradan bir olay. Millie birini öldürmek ne demektir, bilmiyor aslında. Millie'nin, gerçek ve kurmacanın sıklıkla birbirinin içine geçtiği zihninde cinayet, bir sorunun çözümü sadece.

Geçmiş

Jack sonunda bodrumdaki odadan çıkmama izin verdiğinde ona sıkı sıkı tutunup bırakmadığım için kendimden utandım. Zaten uzun ve korkunç olan gece, o saatlerin bir kâbusa dönüşmesinde benim de payımın olduğu bilinciyle, geçmek bilmedi. O zamana dek Jack'in Millie için neler planladığına dair gerçek bir fikrim yoktu. Korkunun, planının bir parçası olacağını biliyordum, ama kız kardeşimi en kötüsünden bile koruyacağıma, her an onun yanında olacağıma olan inancım tamdı. Jack'in gözlerden uzak tutabileceği birine ihtiyacı olduğunu söylemesine rağmen, bunun, istediği her an korkuyla beslenebilmek için Millie'yi bodrumdaki dehşet verici bir odaya kilitleyeceği anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Sapıklığının vardığı boyutları bilmek yeterince kötüydü, ama tıpkı Molly'ye yaptığı gibi, beni de susuzluktan öleyim diye orada bırakacağı ve Millie'yi kurtarmak için zamanında buradan çıkamayacağım korkusu dehşet vericiydi. Ertesi sabah kapıyı açıp beni dışarı çıkardığında ona minnettar olduğuma dair abuk sabuk sözler sarf etmemin ve beni bir daha buraya indirmediği sürece ondan istediği her şeyi yapacağımı söylememin nedeni de buydu.

Jack sözüme güvenip bu durumu bir oyuna dönüştürdü. Beni bodruma indirmek için bahane yaratmak adına, başaramayacağımı bildiği görevler yüklemeye başladı bana. Ona

şişeyle vurmadan önce, akşam yemeğe gelen misafirlerimize ne yemek ikram edeceğimize ben karar veriyor ve daha önce birçok kez pişirdiğim yemekleri seçiyordum. O olaydan sonra yemekleri o seçmeye ve olabildiğince karmaşık şeyler olmasına dikkat etmeye başladı. Pişirdiğim yemek kusursuz değilse –örneğin et biraz sert olmuş, balık biraz fazla pişmişse– misafirlerimiz evden gider gitmez beni bodruma indirmeye ve sabaha kadar orada kilitli tutmaya başladı. Yemek pişirmek konusunda kendime güvenim tamdı aslında, ama böylesine bir baskı altındayken aptalca hatalar yapıyordum. Esther ve Rufus'un davetli olduğu akşam yemeği, beş aydır ilk kez her şeyin sorunsuz gittiği davet olmuştu.

Arkadaşlarımıza akşam yemeğine gittiğimiz zamanlarda bile, Jack'in hoşuna gitmeyecek bir şey söylemem veya yapmam halinde –bir keresinde, tatlımı bitirememiştim– eve varır varmaz bodruma kapatılıyordum. Korkumun Jack'in üstünde güçlü bir etkisi olduğunu bildiğim için sakin olmaya gayret ediyordum. Bunu başaramadığım zamanlarda Jack kapının diğer tarafında durup beni dinliyordu; heyecanlanıyor, boğuk sesiyle Millie'yi o odada hayal etmemi söylüyor, susması için ona yalvarana dek bana işkence etmeye devam ediyordu.

Günümüz

Bugün Millie'nin doğum günü partisi var... Jack'in odama gelmeyeceğini ve giyinmem için beni yan odaya götürmeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki merdivenlerden ayak seslerinin geldiğini duyuyorum.

Jack kapıyı ardına kadar açarak "Parti zamanı!" diyor. Öylesine heyecanlı bir hali var ki kafasından neler geçtiğini merak ediyorum. Ama bunu dert edecek durumda değilim; son iki haftadır kaydettiğim ilerlemeden mutlu olsam da bugün sakin kalmam çok önemli.

Yatak odama gidip giysi dolabını açarken, Jack'in Millie'nin doğum günü şerefine benim için güzel bir elbise seçmesini umut ediyorum. Jack'in seçtiği elbise bana biraz büyük geliyor ve zayıflığımı iyice ortaya çıkarıyor. Jack'in kaşlarının çatıldığını görüyorum, ama elbiseyi değiştirmemi söylemediği için, onu endişelendiren şeyin genel görünümüm olduğunu tahmin ediyorum. Aynadan baktığımda yüzüm ufacık kalmış; gözlerim olduğundan daha iri görünüyor.

Biraz makyaj yapıyor, işim bitince Jack'in peşinden aşağı iniyorum. Jack, Millie ve Janice'le birlikte yiyeceğimiz yemekle kendisi ilgilendi, öğleden sonraki partide ikram edeceğimiz şeyleri ise, inisiyatifi bana bırakmayarak, bir yemek şirketinden temin etti. Her şey kusursuz görünüyor. Jack saatine bakıyor, birlikte hole yürüyoruz. Jack'in duvardaki mi-

ni klavyeye bir şifre girmesiyle ön kapılar vızıldayarak açılıyor. Birkaç dakika sonra yaklaşan bir arabanın sesini duyuyoruz. Jack ön kapıya yürüyor, kapıyı açarken Janice'in arabayı park ettiğini görüyoruz.

Janice ve Millie arabadan iniyorlar. Pembe bir elbise giymiş, saçına elbisesiyle uyumlu bir kurdele takmış Millie bana doğru koşmaya başlıyor. Janice ise sakin adımlarla kız kardeşimin peşinden geliyor; çevresine bakınırken her şeyi aklının bir köşesine kaydediyor gibi.

Kız kardeşime sarılarak "Millie çok güzel görünüyorsun" diyorum.

Gözleri parıldayan Millie "Grace eve bayıldım!" diye bağırıyor. "Çok güzel!"

Janice Millie'nin arkasından gelirken hayranlık dolu bir ifadeyle "Kesinlikle öyle" diyor. Önce Jack'le, sonra benimle tokalaşıyor.

Millie Jack'e dönüyor. "Ev çok güzel."

Jack nazik bir tavırla başını hafifçe eğiyor. "Beğendiğine gerçekten çok sevindim. Haydi, içeriye girelim de sana etrafı göstereyim. Belki öncesinde bir şeyler içmek istersin. Üşümezseniz terasta otururuz diye düşünmüştüm."

Janice "Teras çok iyi olur" diyor. "Bu harika havadan olabildiğince çok faydalanalım; ne de olsa fazla uzun sürmeyecek."

Holden geçip mutfağa giriyor, oradan da buzda bekleyen soğuk gazoz ve meyve suyu kutularının bulunduğu terasa çıkıyoruz. Jack bardakları masaya koymuş bile; bardakları getirmek için içeriye gitmesini, beni Millie ve Janice ile yalnız bırakmasını gerektirecek bir durum yok. Bu öğleden sonra eve çok sayıda misafir geleceği göz önüne alınırsa, Jack'in işleri, gözünü üstümden ayırmayacak şekilde ayarladığını düşünmek hiç de şaşırtıcı olmayacak.

İçeceklerimizi yudumluyor, biraz laflıyoruz. Millie yerinde çok fazla oturacak bir kız değil; çok heyecanlı ve hemen bah-

çeyi keşfetmek üzere ayağa fırlıyor. Bir yandan Janice'e çevreyi gösterirken, diğer yandan da ona yetişmeye çalışıyoruz.

Jack "Millie, yatak odanı görmek ister misin?" diye soruyor.

Millie hevesle sallıyor başını. "Evet, lütfen Jack."

"Beğeneceğini umuyorum."

Millie "Ben sarı seviyorum" diyor neşe içinde.

Dördümüz üst kata çıkıyoruz. Jack kaldığı büyük yatak odasının kapısını açıyor. Daha önce hiç görmediğim, ama sabahlık, parfüm şişeleri ve birkaç dergi benzeri, bariz bir biçimde bana aitmiş gibi görünen eşyalar, bu odada benim de kaldığım izlenimini yaratıyor. Millie başını iki yana sallayıp burasının onun odası olmadığını söyleyince, Jack bu kez mavi ve beyaz renklerle dekore edilmiş misafir odalarından birini gösteriyor ona.

"Ne diyorsun?" diye soruyor.

Millie tereddüt ediyor. "Güzel, ama sarı değil."

Jack eskiden benim kaldığım odaya yürüyor. "Peki ya buna?"

Millie başını iki yana sallıyor. "Yeşil sevmiyor."

Jack gülümsüyor. "İyi ki senin odan olmamış, o zaman." Janice de oyuna katılıyor ve sahanlığın ilersindeki kapıyı işaret ederek "Belki de şuradadır" diyor. Millie o kapıya doğru koşup açınca banyo olduğunu görüyor.

Bu kez Jack benim küçük odamın kapısını işaret ederek "Neden o kapıyı denemiyorsun?" diye soruyor.

Millie Jack'in dediğini yapıyor. "Çok kötü." İçeri bakarken kaşları çatılıyor. "Ben sevmedi."

"Çok kötü, değil mi?" diyorum.

Jack "Millie merak etme, şaka yapıyordum sadece" diyerek gülüyor. "Büyük yatak odasının karşısında denemediğin bir kapı daha var. Neden oraya da bakmıyorsun?"

Millie sahanlıkta bu kez geriye, geldiği yöne doğru koşuyor, kapıyı açtığı anda beğeni dolu bir çığlık koparıyor. Millie

biz ona yetişene kadar yatağının üstüne çıkmış, hoplamaya zıplamaya başlamış bile. Pembe elbisesinin eteği dalga dalga kabarırken o kadar mutlu görünüyor ki içimde gözyaşlarının fışkırmasına neden oluyor. Ama kendime tehlikenin büyüklüğünü hatırlatıyor ve yutuyorum gözyaşlarımı.

Jack Janice'e dönerek "Beğendi galiba" diyor.

"Kim beğenmez ki! Muhteşem bir oda bu!"

Jack Millie'yi odadan ancak öğle yemeği vaadiyle dışarı çıkarabiliyor. Aşağı iniyoruz, yemek yiyeceğimiz odaya geçerken, Jack, Millie ve Janice'e yolumuzun üstünde evin diğer taraflarını gösteriyor.

Millie bir ara bodruma inen kapıyı açmaya çalışarak "Burada ne var?" diye soruyor. "Neden kilitli?"

Jack "O kapı bodruma açılıyor" diyor.

"Bodrum ne?"

"Orası bir şeyleri saklamayı sevdiğim yer" diyor Jack.

"Görebilir miyim?"

"Şimdi olmaz." Jack bir an duralıyor. "Ama buraya taşındığında memnuniyetle göstereceğim."

Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek o kadar güç ki... Ama Jack tehditkâr bir tavırla elini sırtıma dayamışken başka bir şansım yok. Soğuk et ve salatadan oluşan, çok da özel olmayan yemeğimizi bitirdikten sonra kahvelerimizi içiyoruz. Millie tekrar bahçede dolaşmak istediğini söyleyince fincanlarımızı alıp terasa çıkıyoruz.

Jack oturmamız için iskemle çekerken "Millie için yarattığımız ortamı beğendiğini umuyorum" diyor Janice'e.

"Kesinlikle." Janice başıyla onaylıyor. "Millie evi görmeden önce işlerin bitmesini beklemek istemenizin nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor. Ev gerçekten muhteşem; yapılacak çok iş vardı herhalde."

"Eh, bir yandan inşaat işleri devam ederken diğer yandan oturmak kolay olmadı tabii, ama değdi, değil mi sevgilim?"

"Evet" diyerek Jack'in sözlerini onaylıyorum. "Millie'nin partisi nerede olacak, dışarıda mı içeride mi?"

"Masayı yemek odasına kurmaya niyetliydim, ama bu güzel havada buraya, terasa kurarız belki. Böylece Millie ve diğer çocuklar bahçede rahatça oynayabilirler."

Janice "Partiye başkalarını da davet ettiğinizi bilmiyordum" diyor heyecanla.

Jack durumu "Millie için gerçek bir kutlama olsun istedik ve onun arkadaşlarımızla tanışmasının önemli olduğunu düşündük" diye açıklıyor. "Diğer çocuklar Millie'den küçük olsalar da, ona ablaları gibi davranırlar diye umuyorum." Saatine bakıyor. "Davetin saat üçte olduğunu söylemiştik; Janice, ben Grace'le hazırlıkları kontrol ederken sen Millie'ye göz kulak olur musun?"

Janice başını sallıyor. "Gidip üstünü başını düzelteyim biraz."

"Dur, sen gitmeden önce, Millie'ye vermek istediğim bir şey var." Jack bahçenin diğer ucundaki Millie'ye sesleniyor. "Millie, oturma odasına gidersen iskemlelerden birinin arkasında büyük bir kutu göreceksin. O kutuyu buraya getirebilir misin?"

Millie evin içinde gözden kaybolurken, kendi kendime Jack'in Janice'in önünde aptalca bir şey yapmayacağını söyleyerek endişeye kapılmamaya çalışıyorum. Yine de Millie kutuyu açıp da içinden geniş bir kuşağı ve uzun bir eteği olan sarı renkte saten bir elbise çıkarana dek diken üstünde oturuyorum.

"Jack, çok güzel" diyorum, bir yandan da ona minnettarmış gibi görünmekten nefret ediyorum. Millie Jack'in boynuna sarıldığında ise, normal şartlarda her şeyin ne kadar iyi olabileceğini düşündüğüm zamanlarda içimi kaplayan üzüntüyü hissediyorum.

"Beğendiğine sevindim."

Janice şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Elbise seçiminde siz yardımcı olmadınız mı?"

"Hayır, Jack Millie'nin doğum günü partisi hazırlıklarıyla kendisi ilgilenmek istedi. Ama senin de gördüğün gibi, her şeyin altından başarıyla kalkmış."

Jack "Neden Millie'yi yukarıya odasına götürüp elbisesini giymesine yardımcı olmuyorsun?" diye öneriyor Janice'e. "Haydi, Millie, Janice'le birlikte odana çık bakalım."

Kız kardeşim bakıcısıyla beraber yanımızdan ayrılırken Jack bana dönüyor. "Millie fırsat bulmuşken eğlense bari. Gerçek yatak odasını görünce hoşlanacağını pek sanmıyorum çünkü... Sence de öyle değil mi? Haydi, masayı hazırlama zamanımız geldi."

Jack dokuz yetişkin ve beş çocuğun rahatça oturabilmesi için, zaten uzun olan ahşap masayı açıp maksimum uzunluğa getiriyor. Terasla mutfak arasında gidip gelir, tabak ve bardakları taşırken, Jack'in Millie'nin yatak odasından söz ederken söylediklerinin dikkatimi dağıtmasına ve beni bu öğleden sonra yapmak zorunda olduğum şeyden alıkoymasına izin vermemeye çalışıyorum.

Jack yemek dolu masaya bakarak "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Terasa astığı süslere ve balonlara beğeniyle bakarken "Harika" diyorum. "Millie bayılacak."

Tam da lafımın üstüne Millie, Janice'le birlikte çıkageliyor. Saçındaki kurdelesi ve yeni elbisesiyle ışıl ışıl; etrafına mutluluk saçıyor.

Jack "Ne kadar hoş genç bir hanım!" diye bağırınca, Millie'nin zevkten yüzü kızarıyor. Endişeyle onu izliyor, yine Jack'in rüzgârına kapılmaya başlamayacağını umuyorum.

"Teşekkür ederim Jack." Millie huşu içinde etrafına bakınıyor "Harika!" diyerek içini çekiyor. Yanına giderek "Millie, çok güzel görünüyorsun" diyorum.

Millie kollarını boynuma doluyor ve "Ben kötü adam unutmuyor" diye fısıldıyor kulağıma.

Jack'in gözünün üstümde olduğunu bildiğim için "Haklısın Millie, Jack çok iyi bir adam" diyerek gülüyorum.

Millie aynı fikirde olduğunu vurgulamak istercesine başını sallıyor. "Jack iyi." Bu sırada kapı çalıyor. Millie "Parti başlasın!" diyor neşeyle.

Jack müşfik olmaktan uzak bir hareketle elimi tutuyor, Janice ve Millie'yi terasta bırakıp birlikte kapıyı açmaya gidiyoruz. Esther, Rufus ve çocuklarını mutfaktan geçirip terasa çıkarınca onları Janice ve Millie'yle tanıştırıyoruz. Herkes Millie'nin ne kadar güzel göründüğünden söz ederken önce Moira ve Giles, hemen arkalarından da Diane, Adam ve çocukları geliyor.

Diane beni öperken "Burada olduğunuzu duyduk ve kapıyı çalmaya gerek olmadığını düşündük" diyor.

Jack'in karşılaması, tanıştırması gereken o kadar çok insan var ki gözünü benden ayırmaktan başka çaresi kalmıyor. O an Diane'in kulağına "Yardım et, Jack manyağın teki" diye fısıldamak için yeterli zamanım olduğunu anlıyorum. Ama sesimdeki telaş Diane'in şaka yaptığımı sanmasına, ya da Jack'in Millie'nin doğum günü partisi için hiçbir masraftan kaçınmadığına atıfta bulunduğumu düşünmesine engel olamayacak. Jack beni mutfağa götürüyor; yetişkinlerin şampanyasını, çocukların renkli içeceklerini alıp terasa gidiyoruz. Masaya oturduğumuzda Jack'in elimi sıkıca tutmasından, o başkasıyla konuşurken bile, diğer misafirlerle sohbetime kulak kabarttığına dair beni uyardığını anlıyorum.

Millie hediyelerini açmaya başlıyor. Son iki haftadır çizdiğim nispeten sakin görüntüye halel getirmemek için Jack'e Millie'ye ne hediye aldığını sormadım; o nedenle kutunun içinden ne çıkacağını bilmiyorum. Jack her zaman olduğu gibi bu işin de üstesinden gelmeyi bilmiş ve Millie'ye üstünde M harfi işli gümüş bir madalyon almış.

Millie yüzü ışıl ışıl "Çok güzel!" diyor ve madalyonu herkesin görmesi için havaya kaldırıyor.

Jack "Bu aslında benim hediyem. Grace de sana bir hediye aldı" diyor. Millie soru sorarcasına bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Jack'in güzel bir hediye almış olduğunu umarak gülümsüyorum kız kardeşime. "Millie, Grace yeni odan için harika resimler yaptı... Öyle değil mi sevgilim?"

Yüzümden kanın çekildiğini hissederken sıkı sıkıya yapışıyorum masaya.

Millie heyecanla ellerini çırpıyor. "Görebilirim?"

Jack "Henüz değil" diyor, özür dilercesine. "Ama sen taşınana kadar odana asılmış olacak, söz veriyorum."

Rufus "Ne tür resimler?" diye soruyor.

Jack "Portre" diyor. "Ve son derece gerçekçi; Grace'in gözünden hiçbir detay kaçmıyor."

Esther endişeli bir ifadeyle bana bakarken "Grace, iyi misin?" diye soruyor.

"Sıcaktandır" demeyi başarıyorum. "Pek alışkın değilim de."

Jack mutfaktan bir bardak su getiriyor. Endişelenmiş gibi "İç sevgilim" diyor. "Daha iyi hissedersin."

Millie'nin tedirgin bir ifadeyle bana baktığının farkındayım. Suyumdan bir yudum aldıktan sonra "Daha iyiyim" diyorum. "Millie, hediyelerini açsana, sonra oyun oynarsınız."

Moira ve Giles'in hediyesi gümüş bir bilezik; Diane ve Adam ise gümüş bir takı kutusu almış kız kardeşime. Ama kendimi toparlama çabası içinde, etrafımda olan biteni zar zor fark ediyorum. Esther'in merakla bana baktığını sezinliyor, ama bu kez beni üzgün görmüş, görmemiş hiç umursamıyorum.

Rufus "Esther, Millie'ye hediyemizi versene" diyor.

"Tabii." Esther hemen toparlanıp harikulade bir biçimde paketlenmiş hediyesini Millie'ye veriyor. "Umarım hoşuna gider" diyor, gülümseyerek.

Millie paketi açınca kapağı payetlerle ve boncuklarla hoş bir biçimde süslenmiş kırmızı kadifeden büyükçe bir kutu çıkıyor karşısına. Bu tam da Millie'nin sevdiği türden bir şey.

Kız kardeşimin zevkten dört köşe olduğunu görüyor, kendime hâkim olmaya çalışarak Esther'e minnetle gülümsüyorum.

Esther "Eşyalarını saklaman için" diyor. "Yeni yatak odanla uyumlu olsun diye bu renkte aldım."

Millie gülümseyerek "Sarı" diyor, gururla. "Odam sarı."

Esther'in aklı karışmış gibi. "Kırmızı değil miydi?"

Millie başını iki yana sallıyor. "Sarı. Benim en sevdiğim renk."

"En sevdiğin renk kırmızı sanıyordum."

"Sarı."

Esther Jack'e dönüyor. "Millie'nin odasını kırmızıyla dekore ettiğini, çünkü en sevdiği rengin o olduğunu söylememiş miydin?"

"Hayır, sanmıyorum."

Diane "Evet, Jack, aynen öyle söylemiştin" diyerek Esther'i doğruluyor. "En azından kasabadaki öğle yemeğine davetsiz geldiğin gün söylediğin şey buydu."

"Eh, öyle söylemişsem özür dilerim. O an aklımda başka bir şey vardı herhalde."

Esther "Ama bunu birkaç kez tekrarladın" diye üsteliyor. "Bize akşam yemeğine geldiğinde Millie'nin, kırmızı yatak odasının bitmesini sabırsızlıkla beklediğini söylemiştin." Dönüp bana bakıyor. "Grace, öyle dememiş miydi?"

"Maalesef hatırlamıyorum" diye geveliyorum.

"Ne önemi var ki." Jack başıyla, hediyelerini kutuya yerleştirmekte olan Millie'ye işaret ediyor. "Baksanıza, ne kadar hoşuna gitti."

Esther "Ama aynı hatayı iki kez yapmış olman çok tuhaf" derken, aklı gerçekten çok karışmış gibi.

"Farkında bile değildim."

Esther şüpheli bir tavırla "Eh, kutuyu alayım o zaman; sarısıyla değiştirebilirim herhalde" diyor.

"Hayır, lütfen" diyorum. "Jack haklı. Millie kutuya bayıldı."

Sonraki on dakika boyunca Esther'in gözünü Jack'in üstünden ayırmadığına şahit oluyorum. Jack'in dengemi bozmak için gösterdiği çabayı, Esther'in dışında kimsenin anlamamış olmasına memnunum. Esther bir ara kaşları çatılmış halde bakışlarını Jack'ten kırmızı kutuya çeviriyor ve sonra, aniden dikkatini bana yöneltiyor.

"Grace, umarım sormamda sakınca yoktur" diyor, "ama iyi olduğuna emin misin? Çok solgun görünüyorsun."

"İyiyim" diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Diane başını sallayarak "Ben de fark ettim" diyor. "Ayrıca kilo da vermişsin; diyet filan yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece bu aralar iştahım pek yerinde değil, o kadar."

"Belki bir doktora görünsen iyi olur."

"Evet, gideceğim" diyorum.

"Jack, Grace'e daha iyi bakmalısın." Esther Jack'i süzüyor.

"Benim niyetim de bu zaten." Jack gülümsüyor ve elini ceketinin iç cebine atarak bir zarf çıkarıyor. "Bugün hediye alacak tek kişi sadece Millie olsun istemedim."

Diane "Adam, lütfen biraz Jack'i örnek al, tamam mı" diyerek inliyor.

"İşte sevgilim." Jack zarfı bana uzatıyor. "Açsana."

Dediğini yapıyor ve kendimi bir çift uçak biletine bakarken buluyorum.

Diane "Haydi Grace, bizi merakta bırakmasana" diye yalvarıyor. "Jack nereye götürüyormuş seni?"

"Tayland" diyorum, cansız bir sesle. Dehşete kapılmış bir haldeyim; o seyahate gitmemiz durumunda, Millie'nin hapları bana verdiğinden beri yaptığım her şeyin boşa gideceğinin farkındayım.

Moira bana gülümseyerek "Ne şanslı kızsın" diyor.

Esther "Grace, sanki bir şey diyecektin" diye atılıyor, hemen.

Hemen başımı kaldırıyorum. "Şoke oldum sadece. Yani,

Jack, çok hoş bir düşünce bu, ama uzaklara gidecek zamanımız var mı gerçekten?"

Jack "Millie yanımıza taşınmadan önce Tayland'da son bir kez tatil yapalım diyen sen değil miydin?" diye hatırlatmada bulunarak, Millie'yi bir tür yükmüş gibi gördüğüm izlenimi yaratmaya çalışıyor.

"Ama sen de Tomasin davasının yaklaştığını ve bunun mümkün olmadığını söylemiştin."

"Evet, ama çok çalışıp o zamana kadar bitmesi için elimden geleni yapıyorum."

Giles "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye soruyor.

"Biletleri 15 Haziran'a aldım."

Adam şaşkınlıkla Jack'e bakıyor. "Tomasin davası o kadar çabuk mu sona erecek?"

"Öyle umuyorum; haftaya mahkeme başlıyor."

"Öyle bile olsa, bu dava pek de kolaymış gibi görünmüyor, değil mi? Gazetelerin yazdığına bakılırsa kadının kocası sütten çıkmış ak kaşıkmış."

Jack'in kaşları havaya kalkıyor. "Gazetede okuduklarına inandığını söyleme sakın."

"Hayır, bir varsayıma göre bu bir tuzakmış ve kadın bir başka âşığı olduğu için kocasını uydurma kanıtlarla suçluymuş gibi göstermeye çalışıyormuş."

"Bu varsayım da tamamen uydurma olabilir."

"Kazanmak konusunda kendine güvenin tam, öyle mi?"

"Kesinlikle; şimdiye kadar hiç dava kaybetmedim, bu gidişatı değiştirmeye niyetim de yok."

Adam bana dönüyor. "Grace, ne düşünüyorsun? Gazeteleri okumuş olmalısın."

"Ben mi? Bence kocası sapına kadar suçlu" derken, neden söz ettikleri hakkında en ufak bir fikrim bile olmadığını bilseler, ne derlerdi diye merak ediyorum.

"Özür dilerim, ama ben o adamın karısını dövecek biri ol-

duğunu hiç sanmıyorum" diyor Diane. "Hiç de öyle bir tipi yok."

"Jack o tiplerin en kötüsü olduğunu söyler bana" diyorum, umursamaz bir tavırla.

Esther'in gözleri titreşiyor ve bana bakıyor. "Kocanın kamuoyunun gündeminde olan davalarla uğraşıyor olması heyecan verici bir şey herhalde" diyor, gözümün içine bakarak.

"Aslında Jack eve geldiğinde işinden pek söz etmez; müvekkil mahremiyeti nedeniyle özellikle de davaların detaylarından... Diane eminim senin için de aynı şey söz konusudur." Endişelenmiş numarası yaparak Jack'e dönüyorum. "Tatil işine dönersek... Millie buraya taşınana kadar ertelememiz daha iyi olmaz mı?"

"Neden?"

"Eh, davanın zamanında bitmemesi riskine karşılık tabii..."

"Merak etme, zamanında bitecek."

"Ama, ya bitmezse?" diye üsteliyorum.

"O zaman sen önden gidersin, ben de daha sonra sana katılırım."

Bakakalıyorum ona.

"Grace, tatilimizi iptal etmeyeceğiz. Herkesin söylediği gibi, senin dinlenmeye ihtiyacın var."

"Gerçekten de tatile senden önce gitmeme izin verecek misin?" derken, Jack'in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Tabii."

Esther onaylarcasına bir ifadeyle Jack'e bakıyor. "Jack, bu çok cömertçe bir davranış."

"Hiç de değil. Yani, sırf ben gidemiyorum diye, dünyalar güzeli karımı tatilden niye mahrum edeyim ki?"

Diane "Sen gelene dek Grace'e seve seve arkadaşlık edebilirim" diyor.

Jack "Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, ama dava yüzünden gelememezlik diye bir şey olmayacak" diye karşılık veriyor. Sonra ayağa kalkıp "Grace, sevgilim, mutfakta yardımına ihtiyacım var" diyor.

İşlerin sarpa sarması karşısında sersemlemiş vaziyette, Jack'in peşinden mutfağa yürüyorum.

Jack pastaya konulacak mumları uzatırken "Tayland'a gitmek konusunda pek istekli değilmiş gibi görünüyorsun" diyor. "Ama bunu öneren kişi sendin."

"Dava yaklaşırken pek de iyi bir fikir gibi görünmedi gözüme, o kadar."

"Demek tatili iptal etmemin daha iyi olacağını düşünüyorsun?"

Üstüme huzur çöktüğünü hissediyorum. "Kesinlikle."

"O zaman Millie'nin eve daha erken, mesela önümüzdeki hafta gibi taşınabileceği fikrindesin, öyle mi? Aslına bakarsan bugünden itibaren bile kalabilir; Millie güzelim kırmızı odasına yerleşirken, ben de hafta içinde okuluna gider eşyalarını alabilirim. Ne dersin Grace? Şimdi içeri gidip bu öneriyi ortaya atayım mı, yoksa gelecek ay Tayland'a mı gideriz?"

"Gelecek ay Tayland'a gideriz" diyorum, soğuk bir ifadeyle.

"Ben de böyle söyleyeceğini düşünmüştüm. Evet, kibritler nerde?"

Diğer misafirlerle birlikte "İyi ki doğdun" şarkısını söyler ve Millie mumları üflediği sırada onu alkışlarken, çaresizlik hissine yenik düşmemek o kadar zor ki. Herkes gülüp birbiriyle şakalaşırken çevreme bakınıyor ve hayatımın nasıl, kimsenin hayal etmenin kıyısına köşesine bile yaklaşamadığı bir cehenneme dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum. O an herkesin bana kulak vermesini isteyip Millie'nin Jack yüzünden büyük bir tehlikede olduğunu, kız kardeşim delirene dek onu korkunç bir odaya kapatmayı planladığını, Jack'in son on beş aydır beni esareti altına almış bir katil olduğunu hay-

kırsam kimse inanmayacak bana. Bu durumda Jack ne der onlara? Benim zihinsel bir hastalığım olduğunu ancak evlendikten sonra anladığını, hastalığımın, otel lobisinde onu bir sürü insanın önünde beni esaret altında tutmakla suçladığım balayımız esnasında ortaya çıktığını, otel müdürünün yanı sıra buradaki doktorumuz ve polisin de benim dengesiz bir insan olduğumu rahatlıkla doğrulayabileceğini söyler, herhalde. Son on beş ayın onun açısından son derece gergin geçtiğini, özellikle insanların içindeyken söyleyeceğim şeylerden çekindiği için, gittiğim her yerde bana eşlik etmek zorunda kaldığını da... Millie o noktada beni savunsa ve onun kendisini merdivenden aşağıya ittiğini söylese bile, Jack dehşete düşmüş numarası yapar ve bu düşünceyi de kız kardeşimin aklına benim soktuğumu söyler. Şu an burada bir araya gelmiş insanların, Jack'in kulağa çok daha mantıklı gelen sözlerine değil de benim sözlerime kulak kabartmaları için bir neden var mı?

Pasta yiyip biraz daha şampanya içiyoruz. Sonra Millie ve diğer çocuklar oyunlarına dönerken, biz yetişkinler oturup sohbet ediyoruz. Bir ara Janice'in bu harikulade evimizde Millie'yi arada bir ziyaret etmekten büyük zevk alacağını söylediğini duyuyor ve bu fırsatı gerçeğe dönüştürmek için devreye giriyorum.

"Neden şimdiden bir tarih saptamıyoruz?" Diğerlerine dönüyorum. "Millie ve çocukları müzik festivaline götürür ve orada piknik yaparız belki; baksanıza, gayet iyi anlaşıyorlar. Festival temmuz başında başlıyordu, değil mi?"

Diane "Harika bir fikir!" diye atılıyor. "Peki, hayvanat bahçesine gitmek isteyen var mı? Okul bitince çocukları oraya götüreceğime söz verdim."

Diane'in takvimini doldurmaya hevesliyim ve "Millie bayılır bu fikre" diyorum.

Jack araya girerek "Grace, kendini kaptırmadan önce" di-

yor, "sana bir başka sürprizim daha var. Eh, aslına bakarsan sana ve Millie'ye."

Birden buz kesiyorum. "Başka bir sürpriz mi?"

Moira "Bu kadar tedirgin olma canım" diye takılıyor bana. "Jack'i tanıyorsam, mutlaka hoş bir sürprizdir."

Jack özür dilercesine "Henüz söylemeye niyetim yoktu" diyor, "ama sen yaz tatili için organizasyonlara girişmişken, seni ve Millie'yi aile ziyareti için Yeni Zelanda'ya götüreceğimi bilsen iyi olur diye düşündüm."

Diane "Yeni Zelanda!" diye haykırıyor. "Tanrım, hep Yeni Zelanda'ya gitmek istemişimdir."

"Ne... Ne zaman?" diye kekeliyorum.

"Eh, eve yerleşmesi için Millie'ye biraz zaman verir, sonra temmuz ortası gibi gideriz diye düşündüm."

Jack'in neyin peşinde olduğunu merak ederken "İyi ama Millie'nin ağustos başında bahçe işine başlaması gerekiyor" diyorum. "Yeni Zelanda sadece iki haftalığına gidilmeyecek kadar uzak bir yer."

"Durumu açıklamamız halinde Millie'nin işe bir iki hafta geç başlamasına bir şey diyeceklerini sanmıyorum."

"Taşınmasından hemen sonra Yeni Zelanda'ya gitmek Millie için fazla yorucu olmaz mı? Noel'e kadar beklemek çok daha iyi..."

Janice "Millie çok sevinecek" diyerek araya giriyor. "Ailenizin taşınmasından sonra, sınıfta Yeni Zelanda hakkında proje hazırladığımızdan beri oraya gitmenin hayalini kuruyor."

"Yeni Zelanda'ya gitsem bir daha dönmek ister miyim, bilmiyorum" diyor Diane. "İnanılmaz bir yer."

Jack "Tehlikelerden biri de bu, tabii" diyerek ona katılıyor. "Bakarsın Millie Yeni Zelanda'dan o kadar çok hoşlanır ki ailesiyle birlikte sürekli orada kalmaya karar verir."

Jeton düşmeye başlıyor ve Jack'in Millie'yi toplumdan soyutlama hazırlığına giriştiğini fark ediyorum. O sözlerine

şiddetle karşı çıkarak "Millie asla böyle bir şey yapmaz" diyorum. "Her şeyden önce beni asla terk etmez."

Jack "Peki, ya sen de orada kalmaya karar verirsen" diye soruyor. Şen şakrak bir ses tonu var, ama beni de toplumdan soyutlamanın temelini atmaya başladığını çok iyi biliyorum.

"Hiç sanmam" diyorum. "Jack seni asla terk edemem, bunu sen de biliyorsun."

Ama seni gebertebilirim, diye ekliyorum, içimden. Aslına bakarsan, bunu yapmak zorundayım.

Geçmiş

Şiltemin altındaki hap yığını hayata yeniden tutunmamı sağlamış ve Jack'ten kurtulma düşüncesi, altı aydır ilk kez gerçekleşebilir bir ihtimal gibi görünmeye başlamıştı gözüme. Devreye girip sorumluluğu tekrar üstlenmemi sağladığı için Millie'ye müteşekkirdim ve hapları bana ulaştırmak için giriştiği zahmetten sonra onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydım. Ancak çok dikkatli bir plan yapmam gerekiyordu. En önemli sorunlardan biri, hapların yeterli miktarda olup olmadığını bilememekti. Hapları Jack'e yutturmayı başarsam bile etkisini göstermeleri için aradan ne kadar zaman geçmesi gerektiği ya da o etkinin ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Jack'i etkisiz hale getirmek için ne kadar hapa ihtiyacım vardı? Ortada o kadar çok değişken, o kadar çok "eğer" ve "ama" vardı ki...

İşe, hapları Jack'in içkisine karıştırmanın bir yolunu bulmaya çalışmakla başladım. Birlikteyken içkiyi, çevremizde başka insanların da olduğu akşam yemeklerinde içiyorduk sadece. Planım işleyecekse hapları ona burada, evde baş başayken içirmeliydim. Geceyi her türlü olasılığı değerlendirerek geçirdim; Jack ertesi akşam bana yemek getirdiğinde, kafamda bu işi nasıl yapabileceğime dair bir fikir oluşmuştu bile. Ama bir an önce işin temelini atmaya başlamalıydım.

Jack odaya girdiğinde, beni sırtım kapıya dönük, umudu-

mu yitirmiş bir görüntü içinde yatakta otururken bulmasını sağladım. Her zaman yaptığım gibi dönüp tepsiyi elinden almayınca, Jack tepsiyi yatağın yanına bıraktı ve hiçbir şey söylemeden çıktı. Yemeğin hemen yanı başımda durduğunu bilmek çok zordu benim için; özellikle de bir önceki gün Millie ile gittiğimiz öğle yemeğinden beri ağzıma tek bir lokma bile girmediği düşünülürse... Ama yemek yememeye kararlıydım. Jack ertesi gün bana yemek getirme zahmetine katlanmadı bile. Tepsi hâlâ orada dururken ve ben daha da çok acıkmışken aklımın çelinmemesi zordu. Ama pes etmeyi ve açlık nöbetlerini biraz olsun bastırmak için bir lokma yemeyi düşündüğüm her defasında, gözümün önüne bodrumdaki odayı ve Millie'nin o odaya kapatılmış haldeki görüntüsünü getirdim. Sonrası kolaydı zaten.

Üçüncü gün Jack, belki de önceki gün beni ihmal ettiği ve aç kalmış olabileceğim düşüncesiyle kahvaltı getirdi. Odaya girip de iki gün önce getirdiği yemeğe dokunmadığımı görünce meraklı bir ifadeyle bana baktı.

"Aç değil misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"İyi, kahvaltıyı mutfağa geri götüreyim o zaman."

Jack iki tepsiyi de alarak odadan ayrıldı. Odada yemek olmayınca işler benim için daha kolaydı. Açlık nöbetlerimi görmezlikten gelmeye yardımcı olsun diye meditasyon yaptım. Jack hafta sonu geldiğinde ağzıma tek bir lokma bile koymadığımı, getirdiği şaraba dokunmadığımı görünce şüphelenmeye başladı.

El sürülmemiş bir başka tepsiyi daha alıp yerine yenisini bırakırken "Açlık grevi filan yapmıyorsun değil mi?" diye sordu.

Uyuşuk bir biçimde başımı iki yana salladım. "Aç değilim, o kadar."

"Neden?"

Cevap vermeden önce bir süre bekledim. Yatak örtüsü-

nü asabi hareketlerle çekiştirirken "Sanırım işin bu noktaya geleceğini hiç düşünmedim" diye itiraf ettim. "Sonunda Millie'yi senden kurtarmanın bir yolunu bulurum sandım."

"Dur da tahmin edeyim; iyinin kötüyü alt edeceğini, ya da parlak zırhını kuşanmış şövalyenin gelip seni ve Millie'yi bu kötü kaderin elinden kurtaracağını sandın, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." İçimi çektim. "Ama böyle bir şey olmayacak, değil mi? Millie yanımıza taşınacak ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Teselli olacaksa söyleyeyim; hiçbir zaman yapacak bir şeyin yoktu. Ama kaçınılmaz olanı kabullendiğine sevindim; uzun vadede işlerin senin için kolaylaşmasını sağlayacak, çünkü."

Oldukça lezzetli görünen tavuk ve patatese aldırmamaya çalışarak yeni getirdiği tepsideki şarabı işaret ettim. "Şarap yerine viski almak gibi şansım olabilir mi?"

"Viski mi?"

"Evet."

"Viski içtiğini bilmiyordum."

"Ben de senin psikopat olduğunu bilmiyordum Jack. Bana viski getir sadece" diye devam ettim, gözlerimi yorgun argın ovalarken. "İlla bilmen gerekiyorsa, eskiden babamla içerdim, tamam mı?"

Bana baktığını hissediyordum, ama sefil bir görüntü verdiğimi ümit ederek başım öne eğik halde oturmaya devam ettim. Jack odadan ayrılıp kapıyı arkasından kilitledi. Ondan istediğim viskiyi getirip getirmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tavuğun kokusu öylesine ayartıcıydı ki, içimden yavaş yavaş saymaya ve yüze gelinceye kadar Jack viski getirmemişse, tepside ne var ne yok hepsini yiyeceğime söz verdim. Altmışa gelmiştim ki anahtarın kilitte döndüğünü duydum ve gözlerimi yumdum. Jack'in elinde viski olmadığı takdirde gözyaşlarına boğulacağımı biliyordum; kendimi yakla-

şık bir hafta boyunca yemekten mahrum etmiş olmam hiçbir işe yaramayacaktı.

"İşte."

Gözümü açınca Jack'in bana plastik bir bardak uzattığını gördüm. "Nedir bu?" diye sordum, şüpheyle.

"Viski." Almak için hamle yapsam da, Jack elini geri çekti. "Önce yemek yiyeceksin. Millie'ye göz kulak olamayacak kadar zayıflarsan işime yaramazsın."

Sözleri ürpermeme neden olsa da, aynı zamanda doğru yolda olduğumu da söyledi bana; çünkü Jack daha önce hiçbir talebime boyun eğmemiş, kurulanmak için daha büyük bir havlu isteğimde bile bu talebimi geri çevirmişti. Nihai hedefine ulaşmasına az bir zaman kala bana bir şey olma riskine giremeyeceğini düşünüyordu sanırım; bu, makul olduğu sürece, her türlü talebimi karşılayacağı anlamına da geliyordu tabii. Benim için önemli bir zaferdi bu; yemek yemeden önce biraz oyalanmayı planlamış olsam da, Jack'ten bana biraz daha viski getirmesini istiyorsam onunla uyumlu olmam gerektiği sonucuna vardım. Diğer yandan, viskiyi akşamları işten gelir gelmez getirmesini, kendi içkisini hazırlarken bana da bir kadeh doldurmayı alışkanlık haline getirmesini istiyordum.

Kollarım hâlâ öne doğru uzanmış halde "Senden viski istedim, çünkü iştahımı açacağını umuyordum" dedim. "Evet, alabilir miyim?"

Beni reddetmesini bekledim, ama ufak bir tereddüdün ardından Jack bardağı bana verdi. Dört gözle bekliyormuşum gibi, bardağı hemen dudaklarıma götürdüm. Viskinin kokusu midemi bulandırdı, ama en azından içtiğim şeyin ne olduğunu biliyordum. Jack'in beni izlediğinin bilincinde, bir yudum içtim. Hayatımda daha önce hiç viski içmemiştim; acı tadı şoke etti beni.

Jack "Pek hoşlanmadın, galiba" diye alay etti benimle. Vis-

kiyi gerçekten sevdiğime inanmadığını, getirmeyi kabul etmesinin nedeninin, neden böyle bir talepte bulunduğumu anlamak olduğunu biliyordum.

Sinirli bir ifadeyle "Daha önce plastik bardaktan viski içtin mi hiç?" dedim, bir yudum daha alırken. "İnan bana, hiç de aynı tadı vermiyor. Belki bir dahaki sefere cam bardakta getirirsin." Bardağı kaldırıp bir dikişte bitirdim.

Jack "Şimdi bir şeyler ye bakalım" diyerek tepsiyi önüme itti.

Viski yüzünden başım dönerken, tepsiyi kucağıma aldım. Yemek öylesine güzel görünüyordu ki tabağı on beş saniyede temizleyebilirdim. O yiyecekleri bir çırpıda yiyip bitirmemek zordu, ama kendimi, yediğimden hiç tat alamıyormuş gibi yavaş yemeye zorladım. Yemeğin sadece yarısını yemeye kararlıydım; çatal ve bıçağı tepsiye bırakırken Jack mi, ben mi daha çok hayal kırıklığı yaşıyorduk, bilmiyorum.

Jack kaşları çatılmış halde "Biraz daha yiyemez misin?" dedi.

"Hayır, üzgünüm" dedim, isteksizce. "Belki yarın."

Jack tepsiyi alarak odadan dışarı çıktı. Hâlâ çok açtım, ama zaferin tadı, yediğim hiçbir şeyin tadıyla boy ölçüşemezdi.

Jack aptal değildi. Ertesi gün ben yine bir şey yemeyince, canımı en çok acıtacağını bildiği yerden vurmaya karar verdi.

El değmemiş tepsiyi kaldırırken "Yarınki Millie ziyaretimizi iptal ediyorum" dedi. "Madem hiçbir şey yemiyorsun, Millie'yi öğle yemeğine götürmenin bir anlamı yok."

Jack'in beni Millie'yi görmeye götürmemesi gibi bir risk olduğunu biliyordum, ama bu, yapmakta gönüllü olduğum bir fedakârlıktı.

"İyi" dedim, omuzlarımı silkerek. Bana bakarkenki şaşkınlık dolu ifadesinden, aslında gayet iyi durumda olduğumu ve kız kardeşimi rahatlıkla görebileceğimi ısrarla söylememi bek-

lediğini anladım. Onu gafil avladığım için çok mutluydum.

Jack içini çekerek "Millie büyük hayal kırıklığına uğrayacak" dedi.

"Eh, bu ilk kez olmayacak."

Bir an düşündü. "Bu, Millie'nin doğum günü partisini iptal etmem için oynadığın bir oyun değil, değil mi?"

Bu, Jack'in varacağını tahmin ettiğim sonuçlardan biri olmadığı gibi, gerçeklerden de çok uzaktı, ama kendi lehime kullanabilir miyim diye düşünmeye başladım.

Zaman kazanmaya çalışırken "Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

"Sen söyle."

"Belki de bir kez olsun kendini benim yerime koymayı denemelisin Jack. Millie buraya gelirse eve âşık olacak. Onun için neler planladığını ve bunun gerçekleşmemesi için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilirken, nasıl hissetmemi bekliyorsun?"

"Dur da tahmin edeyim." Jack bir an için düşünüyormuş gibi yaptı. "Hiç de iyi değil."

Kendi kendime acıyormuş numarası yaparak gözlerime yaşlar dolmasına izin verdim. "Evet, doğru Jack. Hiç de iyi hissetmiyorum. Aslına bakarsan o kadar kötü hissediyorum ki, ölmeyi tercih ederim."

"O zaman bu bir tür açlık grevi, öyle mi?"

"Hayır, Jack, tabii ki değil. Millie'nin bana ihtiyacı olduğunu ve güçlü olmam gerektiğini biliyorum. Ama hiç iştahımın kalmaması elimde olan bir şey değil. Şartlar düşünüldüğünde birçok insan benim verdiğim tepkiyi verirdi, eminim." Sesimin biraz daha boğuk çıkmasını sağlayarak "Her gün ne zaman, ne yiyeceğime kendim karar veremeden yaşamak nedir, bir fikrin var mı? Her şey, ama her şey için sana bağlı olmak, sen beni cezalandırmaya karar verdiğin veya sadece üşendiğin için bazen yemek yemek için üç gün beklemek zo-

runda kalmak nedir, bir fikrin var mı? Jack, çok cömert bir gardiyan olduğun söylenemez, değil mi?" dedim.

"Sen de bu kadar çok kaçma girişiminde bulunmasaydın, ha?" diye karşılık verdi hemen. "Öyle yapmasaydın, seni bu odaya kapatmak zorunda kalmazdım; o zaman benimle doğru düzgün bir hayat yaşardın."

"Doğru düzgün, ha? Sen her hareketimi kontrol ederken mi? Sen bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun! Haydi, Jack, cezalandır beni. Beni aç bırak, bak bakalım umurumda olacak mı? Bir hafta daha yemek yemezsem, en azından önümüzdeki hafta Millie'nin doğum günü partisine katılamayacak kadar zayıf düşerim."

Söylediklerimin doğru olduğunu fark eden Jack "Bir an evvel bir şeyler yemeye başlasan iyi olur" diye tehdit etti beni.

"Yoksa ne yaparsın?" diye sataştım ona. "Bana zorla yemek yediremezsin, bunu sen de biliyorsun" dedim ve duraladım. "Ama ölmem ne senin ne de Millie'nin lehine olacağından, neden ikimize de iyilik yapıp akşamları eve geldiğinde kendine içki hazırlarken bana da bir kadeh hazırlamayasın? Bakarsın bu sayede iştahım açılır biraz."

Jack "Hatırlarsan, burada kararları ben veriyorum" dedi.

Ancak iş yemeğe geldiğinde kararları artık o vermiyordu. Sağlığımı korumam gerektiğini fark eden Jack, kendisinden istediğim şeyi yapmaya başladı. Hiçbir zaman çok yemek yememeye dikkat ediyordum, çünkü iştahımın olmadığını düşünmesi önemliydi, ama onun kadar önemli olan bir diğer şeyse, işten döndüğünde bir parça viskiyi hak ettiğimi düşünmesini sağlayacak kadar yemek yememdi. Millie'nin doğum günü partisi yaklaştığında kız kardeşimin buraya taşınmasına iki ay kalmıştı. Jack'in her akşam bana viski getirmesini sekteye uğratacak bir şey olmadığı takdirde, Millie buraya taşınmadan önce hedefime ulaşacağıma olan güvenim tamdı.

Günümüz

Bavulum ayağımın dibinde, evin önünde bekliyorum. Çifte kapılar kapalı, ama dışarı çıktığım küçük kapı aralık duruyor. Esther'in arabasının yaklaştığını duyuyor ve eve doğru dönüp hafifçe el sallıyorum. Esther arabayı yanıma kadar yanaştırıyor, inip bagajı açıyor.

"Kapıya kadar gelebilirdim, biliyorsun" diyor. Gelip bavulumu arabaya koymama yardım ediyor.

"Bu şekilde zaman kazanırız diye düşündüm. Beni almak için apar topar kalkıp geldin, sağ ol."

Esther "Sorun değil" diyerek gülümsüyor. "Ama uçağa yetişmek istiyorsan acele etmek zorundayız." O bagajı kapatırken, ben bir kez daha eve doğru dönüp öpücük yolluyor ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Keşke Jack de benimle birlikte gelebilseydi" diyorum, üzüntülü bir ifadeyle. "Morali bu kadar bozukken onu burada bırakıp gitmekten nefret ediyorum."

"Bu onun kaybettiği ilk dava, değil mi?"

"Evet. Bu kadar kötü etkilenmesinin nedeni de bu sanırım. Ama Jack müvekkilinin kocasının suçlu olduğunu düşünüyordu, aksi takdirde davayı hiç almazdı zaten. Maalesef ki Dena Anderson pek dürüst çıkmadı ve Jack'ten bazı gerçekleri sakladı; buna bir âşığı olduğu gerçeği de dahil..."

"Anlaşılan gerçek suçlu kadının âşığıymış."

"Bütün ayrıntıları bilmiyorum, ama Jack yanıma geldiğinde anlatır diye tahmin ediyorum. Çok komik aslında; tek başıma dünyayı dolaştım, ama Tayland'da yalnız birkaç gün geçireceğim diye tedirgin oluyorum. Jack'in benimle birlikte olmasına öyle alıştım ki. Bu dört gün boyunca benden ne yapmamı bekliyor, pek bilemiyorum doğrusu."

"İyice dinlenmeni, herhalde..."

"Onu beklemeyi tercih ederdim, ama önden gitmem için çok ısrar etti" diye devam ediyorum. "Aklına bir şey koymuşsa, onunla tartışılmayacağını çok iyi biliyorum." Esther'e bakıyorum. "Gördüğün gibi Jack de zaman zaman kusursuz olmaktan çıkabiliyor."

Esther "Tatile önden gitmen konusunda ısrar etmesi, kusursuz olmaktan çıktığı anlamına gelmez" diye hatırlatıyor bana.

"Haklısın, gelmez sanırım. Döndüğünde halletmesi gereken bir sürü kırtasiye işiyle karşı karşıya kalacaksa, tatilin tadını çıkaramayacağını söyledi; o zaman daha iyi anladım onu. Bu tatilde gerçekten rahatlamaya ihtiyacı var, özellikle de baş başa geçireceğimiz son tatil olması bakımından... Kalıp evraklarını düzene koymayı tercih etmesi çok normal. Davayı kazanmış olsaydı, döndüğümüzde yapacağı işler gözünde bu kadar büyümezdi diye düşünüyorum" diye ekliyorum, kederli bir şekilde.

Esther "Yaralarını kendi başına sarmak istiyor herhalde" diyerek, benimle aynı fikirde olduğunu belirtiyor. "Erkekler nasıldır bilirsin."

"Mesele şu ki, Tayland'dayken hamile kalmayı planlıyordum. Jack'in tamamen rahatlamak istemesinin bir nedeni de bu aslında. Hamile kalabilmem için doğru bir zaman, çünkü" diye itiraf ediyorum, hafifçe kızararak.

Esther elini direksiyondan çekiyor, elimi tutup hafifçe sıkıyor. "Umarım işe yarar."

"Eh, yararsa ilk bilen sen olacaksın" diye söz veriyorum. "Jack'in çocuğunu doğurmak için sabırsızlanıyorum. Son düşük yaptığımda o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki... Benim için güçlü kalmaya çalışsa da çok etkilendi, özellikle de, sonrasında benim tekrar hamile kalmadığım ortaya çıkınca... Bu işlerin zaman aldığını, bedenimin öncelikle kendini toparlamasına ihtiyacı olduğunu söyledim ona, ama Jack sorun kendisinden mi kaynaklanıyor diye düşünmeye başladı. Bilirsin işinin gerekleri, yaşadığı stresin etkisi filan..."

"Akşam yemeği veya hafta sonu için bize uğramak ister mi dersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, evde kalmak ve işlerini yoluna koymak isteyecektir diye düşünüyorum. Ama her zaman arayıp sorabilirsin tabii; gerçi önümüzdeki birkaç gün boyunca telefonlara cevap vermeye pek niyeti olmadığı için ona ulaşabileceğinden de şüpheliyim. Zaten bu öğleden sonra adliyeden çıkar çıkmaz medyayla uğraşmak durumunda kaldı; Jack, medyanın şu birkaç gün boyunca ensesinde boza pişireceğini çok iyi biliyor. Telesekreterine her zaman mesaj bırakabilirsin elbette... Zaman farkı ve diğer nedenlerden ötürü ona ulaşamadığım takdirde bana da böyle yapmamı söyledi."

"Salı günü mü katılıyor sana?"

"Evet, şey, çarşamba sabahı erken saatlerde... Salı akşam uçağına binecek; gerçi bir iki gün gecikebileceğini de söyledi. Ama ben şaka yaptığını sanıyorum; en azından öyle olduğunu umuyorum."

"Demek tek başına geçireceğin dört günün var. Tanrım, huzur dolu dört gün için neler vermezdim! Jack salı günü havaalanına gitme işini organize etti mi? İsterse Rufus götürebilir onu."

"Hayır, gerek yok. Adam götürmeyi teklif etti esasında, ama Jack arabayla gidecek ve aracı havaalanında bırakacak.

Döndüğümüzde arabaya ihtiyacımız olacak çünkü... Dönüşte uçağımız sabah altı civarında iniyor, böyle olmadık bir saatte kimseden havaalanına gelip bizi almasını bekleyemeyiz."

Yolda ne kadar rahat sohbet ettiğimizi görüp şaşırıyorum. Ben daha rahatsız bir yolculuk olmasını beklerken, Esther'in günlük meseleleri konuşmakta çok rahat davrandığını görüyorum. Hafta sonu çocukları alıp Millie'yi görmeye gidip gidemeyeceklerini soruyor ve belki onu çay içmeye götürürüz diyor. Millie ve Aisling'in partide çok iyi anlaştıklarını hatırlayarak minnetle kabul ediyorum teklifini; bu sayede Millie ben yokken oyalanma fırsatı bulacak. Esther pazar günü Janice'e telefon edip durumu bildirmemi istiyor benden; arayacağıma söz veriyorum.

Havaalanına varmam gereken zamandan on beş dakika önce varıyoruz. Esther beni Gidiş terminalinin önünde bırakıp neşeyle el sallıyor. Terminal binasına giriyor, British Airways kontuarını buluyor, bavulumu teslim ettikten sonra bekleme salonuna ilerliyorum. Köşede bir yere oturuyor, uçak için yapılacak çağrıyı beklemeye koyuluyorum.

Geçmiş

Millie'nin doğum günü partisine kadar, Jack'i gerçekten öldürebileceğimi asla düşünmemiştim. Bu olasılığı sık sık aklımdan geçirmiş, hayalini kurmuştum tabii, ama üstünde biraz düşündükten sonra bir insanı öldürmek fikrinden kaçar olmuştum. Jack'i şişeyle bayıltmak girişimi muhtemelen bu yüzden başarısızlığa uğramıştı; onu öldürürüm diye çok sert vurmaya korkmuştum. Jack'i öldürmem durumunda hapse gireceğim ve mahkemeye çıkana dek tutuklu kalacağım kesindi ki bu durum Millie için bir felaket olurdu. Bu yüzden tek isteğim, Jack'in, kaçmaya zaman bulacak kadar uzun baygın kalmasını sağlamaktı. Ancak beni ve Millie'yi Yeni Zelanda'ya götürmekten söz ettiği andan itibaren, sonuç ne olursa olsun, onu öldürmek zorunda olduğumu anlamıştım; çünkü ondan kaçmak asla yeterli olmayacaktı.

Parti sona erip de Millie ve Janice'le vedalaşmamızın ardından Jack'e "Demek böyle yapacaksın" dedim, acı acı... "Hepimiz Yeni Zelanda'ya gitmişiz gibi evi kilitleyip kapatacak, sonra birden ortaya çıkıp herkese Millie ve benim orada kalmaya karar verdiğimizi söyleyeceksin. Tabii gerçekte biz o sırada bodrumda kilitli olacağız."

Jack "Aşağı yukarı" diyerek tahminimi doğruluyor. "Tabii evi kapatmak ve burada değilmişim gibi yapmak çok zahmetli olacağı için, bir bahane bulacak ve sizi, daha sonra ya-

nınıza gelmek üzere Yeni Zelanda'ya yollamış olacağım. Ama işim uzayacak ve siz zaten yavaş yavaş dönüş hazırlığına başladığınız için, oraya kadar gitmemin bir anlamı olmadığı ortaya çıkacak. Sonra tam sizi havaalanından almak için yola çıkacakken senden ağlamaklı bir telefon alacağım; Millie uçağa binmeyi reddediyor olacak ve sevgi dolu kocanla, deli kardeşin arasında kalan sen, uçağa binmemeye karar vereceksin. Ve sevgi dolu koca, yani ben herkese, Millie'yi ardında bırakmanın ne kadar zor olduğunu bildiğim için, orada bir süre daha kalman için sana izin verdiğimi söyleyeceğim. Tabii o 'bir süre' çok uzayacak ve gün gelecek, bana telefon açıp geri dönmeyeceğini söyleyeceksin. Ve sonrasında, kalbi kırık bir koca olduğum için insanlar bana adından söz etmeye çekinecek, sonunda Millie ve senin varlığını tamamen unutacaklar."

"Peki, ya ailem?" diyorum. "Ortadan kayboluşumuzu onlara nasıl açıklayacaksın?"

"Muhtemelen öldüreceğim onları... Şimdi odana çık bakalım."

Sözlerinin beni nasıl şoke ettiğini görmesin diye ona sırtımı döndüm. Bir çıkış yolu bulmak, yani Jack'i öldürmek, hiç olmadığı kadar acil bir hal almıştı ve odama dönmem durumunda bir başka fırsatın daha harcanacağını biliyordum. Planımın bir sonraki aşamasını hayata geçirmenin zamanı gelmişti.

"Biraz aşağıda kalabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Jack en son ne zaman kaçma girişiminde bulundum, hatırlıyor musun? Baksana bana! Senin için tehlikeli olabilecek gibi bir halim mi var? Son altı aydır uslu bir çocuk gibi davranmaktan başka ne yaptım? Gerçekten de bodruma kapatılmak gibi bir riski alacağımı mı sanıyorsun?"

"Bodrumda geçirdiğin zamanların arzuladığım etkiyi yarattığı doğru, ama yine de odana çıkacaksın."

"Peki, başka bir odaya taşınabilir miyim?"

"Neden?"

"Neden olabilir? Biraz ortam değişikliğine ihtiyacım var da ondan! Sabah, akşam hep aynı dört duvara bakmaktan gına geldi!"

"Tamam."

Şaşkınlıkla baktım yüzüne. "Gerçekten mi?"

"Evet. Haydi, gel, seni bodruma indireyim de böylece odandaki değil, oradaki dört duvara bakarsın. Yoksa odanın aslında o kadar da kötü olmadığını mı düşünmeye başladın?"

"Odam o kadar kötü değil, galiba" dedim, boğuk bir sesle.

"Yazık... Bodrumdaki odanın uzun süreden beri boş kaldığını düşünüyorum. Sana bir sır vereyim mi?" Jack bana doğru eğildi, fısıltıyı andıran bir sesle "Millie'nin yanımızdan ayrılmasına izin vermek çok ama çok zor oldu; tahmin ettiğimden de zor, hatta. Aslına bakarsan o kadar zor ki, biz Tayland'dan döndükten hemen sonra yanımıza taşınmasını önereceğim. Ne dersin Grace? Hep birlikte mutlu bir aile olacağız, ne güzel değil mi?" dedi.

O an sadece Jack'i öldürmek zorunda olduğumu değil, bu işi biz Tayland'a gitmeden önce yapmam gerektiğini de anladım. Ne kadar az zamanımın kaldığını fark etmek çok kötü olsa da, kısıtlı bir zaman içinde hareket etmek zorunluluğu odaklanmama yardımcı oldu. Jack'in önünde merdivenleri tırmanırken, bir sonraki hamlemi planlamaya başlamıştım bile.

Giysilerimi çıkartırken "Viskimi getirdiğinde, sen de kal ve benimle birlikte iç, olur mu?" diye sordum.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü konuşacak kimse olmadan yirmi dört saat bir odada tıkılı kalmaktan usandım" dedim, kayıtsızca. "Böyle bir hayatın ne demek olduğunu biliyor musun? Bazen delirecek-

mişim gibi hissediyorum. Aslında bakarsan, keşke delirsem, diyorum." Sesimin yüksek çıkmasına izin verdim. "Jack, o zaman ne yaparsın? Delirdiğimi düşün; ne yaparsın o zaman?"

Beni odama itekleyip kapıyı arkasından kapatırken "Tabii ki delirmeyeceksin" diye çıkıştı.

"Delirebilirim ama!" diye seslendim ardından. "Hiç şaşırma o zaman! Viskimi de cam bardakta istiyorum!"

Kendisinden istediğim her şeyi reddetmesinden mi, yoksa gerçekten delireceğimden endişe etmesinden mi bilmiyorum, ama sebep her ne olursa olsun, on dakika sonra döndüğünde Jack'in elinde iki cam bardak vardı.

"Teşekkür ederim" dedim, viskiden bir yudum alırken. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Tomasin davasıyla ilgili... Adam bir aktrisle evlenmiş, değil mi? Dena bilmem ne... Gazete okumama izin verdiğin günlerde, o konuda bir şey okuduğumu hatırlıyorum."

"Dena Anderson."

"Evet, kadın kocasını şiddet uygulamakla mı suçluyor?"

"Davalarımı başkalarıyla tartışma yetkim yok."

"Ama bugünlerde herkes konu hakkında bir şeyler biliyor; demek ki ya ağzı sıkı davranmıyorsun ya da davayla ilgili gelişmeler kamuoyuna mal olmuş durumda" diyorum. "Kocası servetinin büyük bölümünü hayır işlerine harcamıyor mu?"

"Bu, karısına şiddet uygulamadığı anlamına gelmez."

"Arkadaşın Adam kadının âşığı olduğunu söylerken, ne demek istiyordu?"

"Adam kışkırtıcı davranmaya çalışıyordu sadece."

"Söyledikleri gerçek değildi, yani."

"Kesinlikle. Boyalı basından bir gazete, kadını kötülemek amacıyla böyle bir hikâye uydurdu."

"Neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Antony Tomasin gazetenin hissedarlarından biri de on-

dan. Şimdi, içkini bitir bakalım. Bardağı burada bırakmaya niyetim yok."

Jack odadan çıkar çıkmaz mendile sarılmış hapları şiltemin altından çıkardım. Mendili açıp hapları saydım; toplamda yirmi hap vardı. Bunun Jack'i öldürmeye yetecek miktar olup olmadığını bilmiyordum. Öncelikle ne kadar güçlü olduklarını anlamak için hapların birkaçını üstümde denemek, sonra da, ezildikten hemen sonra suda eriyip erimediklerini görmek zorundaydım. Banyoya giderek tuvalet kâğıdı rulosundan bir parça kopardım, ne yapacağımı biraz düşündükten sonra, haplardan dört tanesini, hastalanmama neden olmadan beni bayıltacağını umarak, kâğıdın arasına koydum. Hapların sarılı olduğu tuvalet kâğıdı parçasını yere bıraktım ve topuğumla ezdim. Tanecikleri koyabileceğim bir kap olmadığı için şampuan şişesinin kapağını aldım ve üstüne biraz su ilave ettim. Tanecikler tamamen olmasa da biraz çözüldü. Ezilmiş hapları suyla mideme indirirken, geri kalan hapları öğütüp iyice toz haline getirmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra uyku bastığını hissettim ve hemen ardından derin bir uykuya daldım. Sonrasında on dört saat deliksiz uyudum; uyandığımda kendimi biraz halsiz ve inanılmaz derecede susamış hissediyordum. Jack benden iki misli ağır olduğu için, hapların benzer bir etkiyi onda da yapması için sekiz tanesinin yeterli olacağını tahmin ettim; ancak on altı hap onu kesin olarak öldürmeye yetmeyecekti. Bu ağır bir darbeydi; Jack bayılır bayılmaz bu işe bir nokta koyabilmem için bir yol bulmam gerekeceğini biliyordum. Diğer yandan, onun ölmesini istiyor olsam da, iş oraya geldiğinde mutfağa gidip çekmeceden bıçağı alacağımdan ve kalbine saplayabileceğimden emin değildim.

O kadar ileriyi düşünmemeye, Jack akşamları viskimi getirdiğinde, bütün gün yalnız kaldığım için delirecek gibi oldu-

ğuma dair sözleri tekrar ederek onu yanımda biraz daha kalması için ikna etmeye odaklanmaya karar verdim. Sonunda viskiyi, Millie'nin doğum günü partisinde olduğu gibi, kendi isteğiyle getirmeye başlayacak kadar rahat hissedeceğini umuyordum; böyle olmazsa, onu ilaçla bayıltmayı başaramayacaktım, çünkü.

Tomasin davasının seyrinin Jack'in beklediği gibi gitmemesiyle şans yüzüme güldü. Davanın mahkemeye intikal etmesinden sonraki hafta yatakta oturmuş Jack'in getirdiği viskiyi yudumlar ve onun Antony Tomasin'in şahit olarak getirttiği insanların çokluğundan şikâyet etmesini dinlerken, bir içkinin ona da iyi geleceğini söyledim. Jack aşağıya indi ve kendisi için hazırladığı bir kadeh içkiyle geri döndü. O andan itibaren Jack her akşam odama iki bardakla gelmeye başladı; odada her defasında bir öncekinden daha uzun kalmaya başladığında ise o gün mahkemede yaşananları konuşma ihtiyacı duyduğunu anladım. Davayı hiçbir zaman derinlemesine tartışmadı benimle, ama sözlerinden, Antony Tomasin'in mahkemeye, iyi karakterine şahitlik eden çok sayıda nüfuzlu insanı getirtmesiyle, sağlam bir savunma yaptığı anlaşılıyordu. Dava uzamaya başladı; Jack'in Tayland seyahatinden artık hiç söz etmemesinden, seyahati iptal ettiği ya da en azından ertelediği sonucunu çıkardım.

Seyahatimiz için belirlenmiş olan tarihin bir akşam öncesi, Jack her zamanki gibi iki bardak viskiyle odama geldi.

Bardaklardan birini bana uzatırken "Fazla oyalanmadan iç" dedi. "Toplanman gerekiyor."

"Toplanmak mı?"

"Evet... Unuttun mu yoksa; yarın Tayland'a gidiyoruz."

Dehşet içinde yüzüne bakakaldım. "İyi de dava bitmeden nasıl gideriz?" diye gevelemeye başladım.

Jack viskisinden irice bir yudum aldıktan sonra, yüzünde vahşi bir ifadeyle "Yarın bitiyor" dedi.

"Jürinin karar için toplandığımı bilmiyordum."

"Toplantı iki gündür devam ediyor. Kararı yarın öğleden önce açıklayacaklarına söz verdiler."

Jack'e dikkatle baktım ve epey tükenmiş göründüğünü fark ettim. "Davayı kazanacaksın, değil mi?"

Kalan viskisinin büyük bölümünü bir dikişte içti. "O aptal kaltak yalan söyledi bana."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadının gerçekten de bir sevgilisi varmış."

"Demek kadını döven sevgilisiymiş?"

Jack "Hayır, kocasıydı" dedi, soğuk bir ifadeyle. Artık dava hakkında kimseyle konuşacak halde değildi; benimle bile...

"O zaman endişe edecek bir şey yok, değil mi?"

Jack viskisini bitirdi. "Tayland'a gidiyoruz diye ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Jüriyi ikna etmeyi başaramazsak, bu, kaybettiğim ilk dava olacak. Basın da bayram edecek ve beni makaraya almaya başlayacak tabii. Başlıkları şimdiden görebiliyorum... 'Cennetten Kovulan Melek' ya da buna benzer basmakalıp şeyler... Evet, bitirdin mi? Bavul toplama zamanı geldi."

Jack'in gözetiminde yandaki odaya gidip dolaptan elbiseleri alırken, ne kadar sarsıldığımı fark etmemesini umdum. Giysileri ne yaptığımı bilmeden bavula tıkıştırırken, aklım, Tayland seyahatinin iptal olduğuna güvenmek gibi bir aptallık yaptığım için, Jack'i planladığımdan çok daha önce, ertesi gün adliyeden eve geldiğinde öldürmem gerektiğiyle meşguldü. Ama Jack de çok düşünceli görünüyordu. Davayı kazanmanın onun için ne kadar önemli olduğunu fark ederken, ertesi gün eve döndüğünde buna benzer bir ruh hali içinde olmamasını diledim içimden. Öyle olduğu takdirde, Jack basından kaçmak için, uçağımız akşam saatinde olmasına rağmen doğrudan havaalanına gitmekte ısrarcı davranabilirdi; bu da hapları ona verecek zaman bulamayacağım anlamına gelir-

di. O akşam, daha önce hiç etmediğim kadar çok dua ettim. Tanrı'ya, Jack'in o güne dek yaptığı ve bundan sonra yapacağı bütün kötülükleri hatırlattım. Molly'yi, Jack'in onu odaya kilitleyip susuzluktan ölüme terk edişini düşündüm. Millie'yi ve Jack'in onun için planladığı geleceği de, bodrumdaki odayı da... Ve birden, sorunuma çözüm getirecek cevabı buldum. Jack'in ölümünü nasıl garantileyeceğimi biliyordum artık. Kusursuz bir plandı bu; öyle ki, işlediği takdirde cinayetten rahatlıkla yakamı sıyırabilecektim.

Günümüz

Biraz olsun rahatlamam, ancak uçak kalkınca mümkün oluyor. Ama Bangkok'a vardığımda bile sürekli diken üzerinde olacağımı biliyorum. Tehdit altında olduğum hissi bundan sonra yakamı hiç bırakmayacak zaten; Millie'nin okulda güvende olduğu gerçeği bile, Jack'in bir şekilde bize ulaşacağına dair korkumu yatıştırmaya yetmiyor. Aslında Millie'yi yanıma almayı düşünmüştüm; Janice'e, Jack'in uçaktaki yerini Millie'ye verdiğini söyleyecek ve ondan kız kardeşimi havaalanına getirmesini rica edecektim. Ama Millie'nin beni bekleyen olaylara dahil olmaması daha iyi. Sinirlerime hâkim olmakta zaten çok zorlanacağım, aynı anda Millie'ye göz kulak olmayı beceremeyebilirim. Son birkaç saattir yaşadıklarımdan sonra, en ufak bir şey bile kontrol altında tutmaya çalıştığım sinirlerimi yıpratabilir. Ama Tayland'a varıp da kendimi kapalı kapılar ardına attığımda, maskemi biraz olsun sıyırabilecek zamanı bulabileceğimi biliyorum.

Bangkok'ta pasaport kontrolünden geçmek tam bir kâbus; Jack'in buraya benden önce gelmesi imkânsız olsa da, elini her an omzumda hissedeceğim korkusunu hiç olmadığı kadar yoğun yaşıyorum. Evet, Jack buraya benden önce gelmiş olamaz, ama ben yine de taksiye binmeden önce direksiyonun başındakinin o olmadığına emin olmak için şoförün yüzüne bakıyorum.

Otelde, geçmişte hakkımda rapor tutan müdür Bay Ho tarafından sıcak bir biçimde karşılanıyorum. Müdür yalnız geldiğime şaşırdığını söylüyor, ben de Bay Angel'ın kendisi gelene dek Bay Ho'nun bana göz kulak olmasını istediği e-postayı almadığını söylediğine şaşırıyorum. Bay Ho bana seve seve göz kulak olacaklarını söyleyerek, kocamın iş yoğunluğu nedeniyle bana çarşamba gününe kadar eşlik edemeyecek olmasından üzüntü duyduğunu ifade ediyor.

Müdürün tereddüdünü hissediyorum; acaba, diyor ve kocam Bay Angel'ın, bazı İngiliz gazetelerinin son günlerde sayfalarında yer verdiği Tomasin davasıyla bir alakası olabilir mi. Hiç tereddüt etmeden, kesin bir tavırla, gazetelerde adı geçen kişinin kocamla aynı kişi olduğunu itiraf ediyor, burada kaldığımızın bilinmesini istemediğimizi ve bu konuda ona güvendiğimizi söylüyorum. Müdür dün uluslararası haber ajanslarından Bay Tomasin'in suçsuz bulunduğunu duyduğunu söylüyor. Ona bu bilginin doğruluğunu teyit ederken müdür, Bay Angel hayal kırıklığına uğramış olmalı, diyor bana. Ben de karşılık olarak bu davanın onun kaybettiği ilk dava olduğunu ve evet, Bay Angel'ın büyük hayal kırıklığına uğradığını söylüyorum. Bay Ho otele kaydımı yaparken nasıl olduğumu soruyor bana; akli durumuma yönelik kibar bir gönderme bu... Sonra yolculuğumun nasıl geçtiğini öğrenmek istiyor; uyumakta güçlük çektiğimi söyleyince, müdür, Bay Angel'ın çok iyi müşterileri olduğunu, elinden en azından, bizi süit odalarından birine yerleştirmek gibi bir iyilik gelebileceğini söylüyor. Bir canavarla evlendiğimi fark ettiğim odaya dönmeyecek olmanın verdiği rahatlık hissi o kadar büyük ki, neredeyse adamın boynuna sarılıp onu öpeceğim.

Bay Ho bana odama kadar bizzat eşlik etmekte ısrarcı. O an aklımdan, Jack bu kadar tanınmış bir avukatken neden her defasında otelin küçük odalarından birinde kaldığımızı müdürün merak etmiş olabileceği geçiyor. O nedenle, tatile

çıktığımızda kocamın etrafa para saçarak dikkatleri üstüne çekmek yerine, ismini gizli tutmaktan hoşlandığını söylüyorum. Kelimesi kelimesine böyle ifade etmemiş olsam da, müdür sözün özünü kavrıyor.

Bay Ho odadan ayrılınca televizyonu açıp Sky News kanalını buluyorum. Tomasin davası Asya'da bile büyük haber olmuş. Kanal Antony Tomasin'i önceki gün adliye çıkışında muhabirlere hitap ederken gösterdiği sırada, arka planda etrafı gazetecilerle sarılmış halde Jack görünüyor. Daha fazla izlemeye dayanamayıp televizyonu kapatıyorum. Duş almaya can atıyorum, ama öncesinde, sağ salim otele yerleştiğimi söylemek için iki yere telefon açmam gerek; biri Janice'e, diğeri Jack'e... Neyse ki iki numarayı da ezbere biliyorum. Jack'in numarasını onunla ilk tanıştığımızda ezberlemiştim, Janice'inkini de, dünyadaki en önemli numara olduğu için biliyorum. Saatime bakıyorum; yerel saat öğleden sonra üçü gösteriyor, bu, İngiltere'de sabah dokuz demek... Jack Angel'ın karısı olarak önceliklerimin farkındayım ve ilk olarak kocamı arıyorum. Jack'in geride kalan yıl içinde numarasını değiştirmiş olabileceğini fark ederek anlık bir panik yaşasam da, telesekreterinin sesini duyunca derin bir oh çekiyorum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyor ve telesekretere sevgi dolu bir eşin bırakabileceği, hayalimi gerçekten yaşayabilmiş olsaydım bırakacağım türden bir mesaj bırakıyorum.

"Merhaba sevgilim, benim. Biliyorum, telefona cevap veremeyebileceğini söylemiştin, ama ben yine de bir ümit aradım; tahmin ettiğin gibi daha şimdiden özledim seni. Belki hâlâ yataktasındır... Neyse, ben sağ salim geldim ve bil bakalım ne oldu? Bay Ho yalnız geldiğime o kadar üzüldü ki bize daha büyük bir oda verdi! Öyle bile olsa, sensiz burada mutlu olmayacağımı biliyorum. Neyse, umarım basın seni çok rahatsız etmiyordur ve evrak işlerini hale yola koyma-

ya başlamışsındır. Kendini çok fazla hırpalama ve boş anına denk getirirsen beni ara; 107 numaralı odada kalıyorum. Fırsat bulamazsan ben yine ararım. Seni seviyorum, hoşça kal."

Telefonu kapatıp bu kez Janice'in cep numarasını arıyorum. Cumartesi sabahı bu saatte o ve Millie kahvaltılarını bitirmiş ve Millie'nin binicilik dersi için ahırların yolunu tutmuş olmalılar. Janice telefona hemen cevap vermeyince, Jack'in Millie'ye bir şekilde ulaşmayı başarmış olabileceği korkusuyla kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Ama Janice sonunda telefonu açıyor; konuşurken ona Esther'in arayacağını, ertesi gün çocuklarını alıp Millie'yle birlikte bir program yapmak istediğini söylüyorum. Sonra Millie'yle konuşuyorum; en azından şimdilik güvende olduğunu bilmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Banyoya giriyorum. Duş köşede, banyonun içini görmemi olanaksız kılan mat kapıların arkasına saklanmış; bu, dışarı çıktığımda Jack'i odanın diğer tarafında bulma olasılığının –ufak da olsa– her zaman var olmasından ötürü, duşu kullanamayacağım anlamına geliyor. Küvete bakıyor, duş ve banyo kapısını açık bırakmam halinde odayı, dolayısıyla da giriş kapısını rahatlıkla görebileceğimi fark ediyorum. Bu biraz rahatlatıyor beni; küveti doldurup giysilerimi çıkarıyor ve deneme kabilinden suya şöyle bir giriyorum. Su omuzlarıma kadar yükselince bir önceki gün öğleden sonra saat üçte Jack'i merdivenlerden çıkarken duyduğumda tüm benliğimi saran gerginlik eriyip gidiyor ve vücudumdan adeta koparcasına yükselen hıçkırıklarla ağlamaya başlıyorum.

Kendimi toparlamayı başarana dek su o kadar soğuyor ki titremeye başlıyorum. Küvetten çıkıp otelin bornozuna sarınıyor, odaya giriyorum. Kurt gibi açım; hemen oda servisinin mönüsünü alıyorum elime. Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edeceksem, bir noktada odadan ayrılmam gerektiğini biliyorum; ama kendimi buna hazır hissetmiyorum

henüz. Oda servisinden sandviç ısmarlıyorum, ama tepsiyi getirdiklerinde, Jack'i karşımda görebileceğim korkusuyla, zinciri takılı olsa bile kapıyı açmaya korkuyorum. Seslenip tepsiyi odanın dışına bırakmalarını söylüyorum; gerçi bu da bir çözüm değil, çünkü Jack'in koridorda sessizce dolanıyor olması, kapı açılır açılmaz paldır küldür odaya dalması ihtimali de var. Cesaretimi topluyor ve kapıyı, tepsiyi içeriye sürükleyebilecek kadar açıyorum; bu benim için büyük bir zafer... Kutlama yapmak için sandviçin yanında keşke bir şişe de şarap söyleseydim diye geçiriyorum içimden. Ama daha sonra kutlama yapacak bol bol zamanım olacağını hatırlatıyorum kendime. Hesaplamalarımda yanılmıyorsam bundan yaklaşık beş gün sonra her şey bitmiş olacak; ama yanılıp yanılmadığımı bilmeme imkân yok, en azından şimdilik...

Sandviçi bitirdikten sonra bavulumu boşaltıyor ve saatime bakıyorum. Henüz beş buçuk; oteldeki ilk akşamımda tek başıma akşam yemeğine inmemi kimse beklemeyeceği için, günün geri kalanını odamda geçirmemin haklı bir gerekçesi olduğunu düşünüyorum. Kendimi birden bitkin hissediyorum; yatağa uzanırken uyumak gibi bir beklentim yok. Ama uykuya dalıyorum, gözümü açıp da odayı karanlığa bürünmüş görünce yataktan fırlıyorum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken, odada sağa sola koşturup ne kadar lamba varsa hepsini yakıyorum. Gözlerimi açıp da Jack'i başımda dikilirken görme korkusunu yaşadığımdan, bir daha uyuyamayacağımı biliyorum; uzun geceyi düşüncelerimle baş başa geçireceğim.

Sabah olunca giyiniyor, telefonu kaldırıp Jack'in numarasını tuşluyorum.

"Merhaba sevgilim. Telefonu açmanı beklemiyordum aslında, çünkü İngiltere'de saat sabahın ikisi. Çoktan uykuya dalmış olmalısın; ama uyandığında dinleyesin diye sana mesaj bırakmak istedim. Aslında dün akşam uyumadan önce

arayacaktım seni, ama saat altıda yatağa uzandım ve ancak on dakika önce uyanabildim. Ne kadar yorgun olduğumu anla artık! Birazdan kahvaltıya ineceğim, ama günün geri kalanını nasıl değerlendireceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Belki yürüyüşe çıkarım, ama muhtemelen havuzda zaman geçireceğim. Uyanınca beni arar mısın? Odamda değilsem resepsiyona mesaj bırakabilirsin. Senden fena halde uzak kaldığımı hissediyorum ki gerçekten öyleyim tabii... Seni seviyor, seni özlüyorum, beni aramayı unutma."

Kahvaltı için aşağıya iniyorum. Bay Ho işinin başında. Bana iyi uyuyup uyumadığımı soruyor, ben de uyuduğumu söylüyorum. Kahvaltıyı dışarıda, terasta etmemi öneriyor. Lobiyi geçerken aklıma, Jack'le birlikte yemek salonuna giderken onun koluma sıkı sıkı yapışıp kulağıma tehditkâr sözler söylediği anlar geliyor.

Dışarı çıkıyorum; tabağıma meyve ve krep alıp köşede bir masaya otururken, dünyada bir erkek tarafından benim aldatıldığım gibi aldatılmış başka bir kadın var mıdır, diye merak ediyorum. Her şey umduğum gibi gittiği takdirde, yaşadıklarımı kimseye anlatamayacak, evlendiğim canavardan kimseye söz edemeyecek olmam tuhaf geliyor bana.

Zaman geçirmem gerek, o yüzden lokmalarımı yavaş çiğniyorum. Bir ara, başımı uzattığım takdirde altıncı kattaki, yalnız başıma saatler geçirdiğim balkonu görebileceğimi fark ediyorum. Bir saati aşkın masada otururken, keşke yanıma bir kitap alsaydım diye düşünüyorum. Alelacele yola çıkanlar haricinde, tatile giderken yanına kitap almayacak çok insan olmadığından, masada hiçbir şey yapmadan tek başıma oturmam insanlara şüpheli görünebilir. Jack arkadaşlarımıza Bangkok'ta ne kadar iyi zaman geçirdiğimizi göstermek için beni fotoğraflarımı çekeceği mekâna götürürken, ikinci el kitaplar satan bir dükkânın önünden geçtiğimizi hatırlıyor gibiyim; otelden ayrılıp kitapçıyı aramaya başlıyorum. Ko-

layca buluyorum; burası tam da benim seveceğim türden bir yer, ama göze çarpmamak için içerde fazla oyalanmıyor, birkaç kitap alıp otele dönüyorum. Bir zamanlar büyük bir dehşet yaşadığım yerde kendimi nispeten güvende hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum.

Odaya gelince bikinimi giyiyor, kitabımı ve havlumu alıp havuza iniyorum. Bir ara havuzda yüzüyor, çıkarken iki adamın bulunduğum tarafa baktıklarını fark ediyor, yanıma gelip de benimle konuşmaya karar vermeleri durumunda, onlara kocamın iki gün içinde buraya geleceğini söylemeye hazırlanıyorum. Kitap okuyarak, yüzerek oyalanıyor ve saat üçü buluyorum, sonra havuz başından ayrılıp odama gidiyor ve Jack'in cep telefonuna hayal kırıklığımı ifade eden bir mesaj bırakıyorum.

"Jack, benim. Şimdiye dek beni ararsın diye umuyordum, ama uyuyakaldın herhalde. Kendini günün yirmi dört saati çalışmaya adadığından endişelendiğim için, bu olsa olsa iyi bir gelişme tabii. Bütün sabah havuzdaydım, o yüzden şimdi yürüyüşe çıkacağım biraz. Döndüğümde tekrar ararım. Seni seviyorum."

Odamda bir saat kadar bekledikten sonra lobiye iniyorum. Günde yirmi dört saat çalışıyormuş gibi görünen Bay Ho'ya çabucak el sallayıp otelin ana kapısından dışarı çıkıyorum. Bir süre dolaştıktan sonra kendimi bir pazar yerinde buluyor, Millie ve kendime eşarp alırken zaman geçiriyorum. Kartpostal da alıyorum, sonra bir bar bulup alkolsüz kokteyl sipariş ediyor, kitabımı okuyor, kartpostalları yazıyor ve önümdeki birkaç günü nasıl geçireceğimi düşünüyorum.

Otele dönüyorum; Bay Ho lobide yolumu keserek keyifli zaman geçirip geçirmediğimi soruyor. Ona bir sırrımı ifşa eder gibi, Jack'siz kendimi kaybolmuş hissettiğimi söylüyor ve ertesi gün için benim adıma günübirlik bir tura kayıt yaptırabilir mi, diye soruyorum. Bay Ho oteldeki bazı müşteri-

lerin katılacağı, bir gece konaklamalı antik tapınaklar gezisinden bahsediyor ve ilgilenip ilgilenmeyeceğimi soruyor bana. Bu kusursuz bir çözüm, ancak çok hevesli görünmemem gerektiği için önce mırın kırın ediyor ve Jack'in çarşamba sabahı burada olacağını söyleyerek, gezi dönüşünün tam olarak saat kaçta olacağını öğrenmeye çalışıyorum. Müdür salı akşamı mutlaka dönmüş olacağımı söyleyince, ufak bir tereddüdün ardından ikna olmuş görünüyorum. Gezi için ertesi sabah normalden daha erken kalkmak zorunda olduğumdan, akşam yemeğini muhtemelen odamda yiyeceğim, diyorum. Bay Ho bunun iyi bir fikir olduğunu söylüyor. Odama çıkıp bir kez daha Jack'i arıyorum.

"Merhaba sevgilim, senden hâlâ mesaj alamadım; öğle yemeğine Esther'lere mi gittin diye merak ediyorum; bir ara seni yemeğe davet edeceğinden söz etmişti çünkü. Ona muhtemelen çok meşgul olacağını söyledim, ama belki biraz hava değişikliğine ihtiyaç duymuşsundur. Neyse, tapınak gezisine gitmeye karar verdiğimi söylemek istedim; yarın sabah erken saatte yola çıkıyoruz. Bay Ho önerdi bu geziyi; sen gelene dek oyalanmış olurum en azından. Salı akşamından önce ki orada salı öğleden sonra oluyor, seninle konuşamayacak olmam çok kötü. İngiltere'ye döndüğümde kesinlikle bir cep telefonu alacağım! Ama otele döner dönmez ararım seni; havaalanına gitmek üzere yola çıkmadan önce yakalarım diye umuyorum. Burada seni karşılarım diye düşünmüştüm; kendin geleceğini, buna gerek olmadığını söylemiştin, biliyorum, ama benden dört gün ayrı kaldıktan sonra fikrini değiştirirsin belki! Seni görmek için sabırsızlanıyorum; şunu bil ki bundan sonra ne kadar yoğun olursan ol, sensiz bir yere gitmeyeceğim. Eh, artık kapatmam ve yarınki gezi için toparlanmam gerek. Unutma, seni çok seviyorum. Salı günü görüşürüz. Çok çalışıp kendini hırpalama!"

Ertesi sabah geziye katılıp orta yaşlı bir çiftle arkadaş

oluyorum. Bir süre sonra kocamın da yanıma geleceğini, bu nedenle yalnız olduğumu açıkladıktan sonra, çift beni kanatları altına alıyor. Onlara Jack'ten ve şiddet mağduru kadınlar için ne kadar iyi işler yaptığından söz ederken öylesine inandırıcıyım ki, neredeyse sözlerime kendim de inanacağım. Çift bir süre sonra parçaları birleştiriyor –çünkü gazeteleri okumuşlar– ve ben sonunda Jack Angel'ın gerçekten de kocam olduğunu itiraf etmek durumunda kalıyorum. Neyse ki Tomasin davasından söz etmeyecek kadar nazik ve dikkatliler; ama bu konuyu açmaya can attıklarını da hissediyorum. Onlara Millie'den, yanımıza taşınmasını nasıl dört gözle beklediğimizden, Jack gibi anlayışlı bir kocam olduğu için ne kadar müteşekkir olduğumdan söz ediyorum. Evimizden, Millie'nin sarı odasından ve birkaç hafta önce on sekizinci yaş günü için verdiğimiz partiden de... Salı akşamı beklenenden biraz daha geç bir saatte otele dönene dek, çiftle yakın arkadaş oluyorum. Odalarımıza çekilirken, Jack geldiğinde birlikte akşam yemeği yemeyi teklif ediyorlar bana, ben de seve seve kabul ediyorum.

Odama girince saate bakıyorum. On bir olmak üzere; yani İngiltere'de öğleden sonra beş... Jack'in havaalanına gitmek üzere yola çıkmış olması muhtemel; o yüzden cep telefonunu arıyorum; karşıma telesekreteri çıkıyor. Bu kez konuşurken sesimin çok tedirgin çıkmasına özen gösteriyorum.

"Jack, benim. Tapınak gezisinden şimdi döndüm; tahmin ettiğimizden biraz daha geç geldik. Telefonuna hâlâ cevap vermiyor olmana inanamıyorum! Umarım bu durum hâlâ çalıştığın anlamına gelmiyordur, çünkü havaalanına gitmek üzere yola çıkmalısın; tabii çoktan çıkmadıysan... Bu akşamki uçağa binme programında bir değişiklik var mı? Mesajımı alır almaz beni arar mısın lütfen? Kimseyle görüşmek istemediğini söylemiştin, biliyorum, ama uçağa binmeden önce seninle en az bir kere konuşuruz diye düşünüyor-

dum! Doğrusu, odama bıraktığın mesajı görme beklentisiyle gelmiştim. Neyse, başının etini yemek niyetinde değilim, ama bu sessizlik beni endişelendirmeye başladı. Umarım bu durum perşembeye kadar gelemeyeceğini söylemek istememenden kaynaklanmıyordur. Mesajımı alır almaz ara. Uykuda olurum diye de düşünme, çünkü gözüme uyku gireceğini sanmıyorum!"

Yaklaşık yarım saat kadar bekleyip Jack'i bir kez daha arıyorum, telesekreteri cevap verince "Yine benim, lütfen ara" mesajını bırakıyorum. Bundan yarım saat sonra tekrar arıyor, kapatmadan önce, hayal kırıklılığımı yansıtan derin bir iç çekiyorum. Çantamı karıştırıp Jack'in kartını buluyor ve işyerini arıyorum. Sekreter cevap veriyor telefona; adımı vermeden Adam'a bağlanmak istediğimi söylüyorum.

"Adam merhaba, ben Grace."

"Grace! Nasılsın? Tayland nasıl?"

"İyiyim, Tayland her zamanki gibi harika. Hâlâ ofistesindir diye düşünmüştüm; rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır, sorun değil, bir müşteriyle birlikteydim, ama Tanrı'ya şükür, biraz önce gitti. Pek üstlenmek istemediğim türden bir dava, ama karısı adamı soyup soğana çevirmeye kararlıydı ve ben elimde olmadan adam için üzüldüm; duygularımın ön plana çıkmasına izin verdiğimden değil tabii" diye ekleyerek gülüyor.

"Bu, işin için kesinlikle iyi olmazdı" diyerek onunla aynı fikirde olduğumu belirtiyorum. "Neyse, seni fazla tutmayacağım, merak ettim de hafta sonu Jack'i hiç gördün mü acaba? Ona bir türlü ulaşamıyorum ve doğrusunu istersen biraz endişelenmeye başladım. Basın yüzünden telefonlarına cevap vermeyeceğini söylemişti, biliyorum, ama arayan ben olunca açar diye düşündüm. Belki sen konuşmuşsundur?"

Kısa bir sessizlik yaşanıyor. "Jack'in hâlâ İngiltere'de olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, bu akşama kadar, tabii... Akşam uçağıyla gelecek; en azından öyle olacağını umuyorum. Perşembeye kadar gelememe ihtimali olduğundan bahsetmişti gerçi, ama ciddiye almadım. Sorun şu ki, ona bir türlü ulaşamıyorum."

"Grace, Jack'in nerde olduğuna dair hiçbir fikrim yok, seninle birlikte Tayland'da sanıyordum. Cuma akşamı, davanın sonuçlanmasından sonra gitti diye biliyordum."

"Hayır, beni önden gönderdi. Önce evrak işlerini halletmek istediğini söyledi; döndüğümde gecikmiş bir yığın işle karşı karşıya kalmaya katlanamam dedi."

"Eh, bunu anlayabilirim sanırım. Tatilden dönüp de birikmiş işlerle uğraşmak zorunda kalmak kadar kötüsü yoktur; özellikle de kaybettiğin bir davayla alakalıysa. Jack bu aralar oldukça moralsiz olmalı."

"Evet, öyle de diyebilirsin" diye itirafta bulunuyorum. "Aslına bakarsan, onu hiç bu kadar moralsiz görmemiştim; evden ayrılmamak istememin nedeni de buydu zaten. Ama o yalnız kalmayı tercih etti; yakınında olursam işlerini halletmesi daha uzun zaman alır, ikimiz de tatilimizden olurmuşuz. Böylece ben önden geldim."

"Aramızda kalsın, o davayı neden aldı, en başından beri anlamış değilim."

"Belki duygularına yenik düşmüştür" diye tahmin yürütüyorum. "Ama Adam, aklıma geldi de; Jack'in İngiltere'de kaldığını biliyor olmalısın; sen ona bu akşam onu havaalanına götürmeyi teklif etmemiş miydin?"

"Ne zaman?"

"Cuma sanırım; hani sana burada kalacağını söylediğinde..."

"Grace, üzgünüm, ama korkarım ki Jack'le cuma sabahı adliyeye gitmek üzere ofisten ayrıldığından beri hiç konuşmadım. Dava sonuçlandıktan sonra telesekreterine üzüntüsünü paylaştığıma dair bir mesaj bıraktım, o kadar. Evden

ayrıldığından beri ondan haber alamadığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Başta çok endişelenmedim, çünkü telefonuna cevap vermeyeceği konusunda beni uyarmıştı. Son iki gündür kısa bir gezideydim, zaten. Ama oteldeki telefonuma, her şeyin programlandığı gibi gittiğine dair mesaj bırakır diye düşünmüştüm. Havaalanına gitmek üzere yola çıkmış da olabilir; iş çıkış saatlerinde trafik nasıldır bilirsin, ama ne zaman arasam telesekreteri çıkıyor karşıma. Araba kullanırken telefona cevap vermediğini biliyorum, ama yine de çok sinir bozucu bir durum."

"Cuma telefonunu kapattıysa, sonra açmayı unutmuştur belki."

"Belki. Adam dinle. Daha fazla zamanını almayacağım. Eminim her şey yolundadır."

"Birkaç kişiyi arayıp hafta sonu Jack'le görüşüp görüşmediklerini sormamı ister misin? Belki kafan biraz rahatlar böylece, ne dersin?"

Duyduğum rahatlama hissi sesime yansıyor. "Evet, çok iyi olur. Esther'i deneyebilirsin; beni havaalanına götürürken hafta sonu bir ara Jack'i davet etmek istediğinden söz etmişti."

"Tamam, Esther'le konuşurum."

"Sağ ol Adam. Bu arada, Diane ve çocuklar nasıl?"

"Hepsi iyi. Şu telefonları açayım, seni ararım. Otel numaranı verir misin?"

Adam'a yatağın yanındaki sehpanın üstünde duran bloknottan otelin telefon numarasını okuyorum. Telefonu kapattıktan sonra yatağa oturup bekliyorum. Kitap okumaya çalışsam da konsantre olmakta zorlanıyorum. Yaklaşık yarım saat sonra Adam arıyor ve adliyeye gitmeden önce Jack'i ofiste görmüş birçok insan olsa da, hafta sonu onunla görüşen herhangi birini bulamadığını söylüyor.

"Ben de birkaç kez ulaşmaya çalıştım, ama her defasında telesekreteri çıktı karşıma. Esther'le konuştum, o da Jack'i

birkaç kez aradığını ve hattın telesekretere düştüğünü söyledi. Ama bu bir şey ifade etmez; dediğim gibi, telefonunu açmayı unutmuştur belki."

"Onunla konuşmak isteyeceğimi bildiği için böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Aklıma takılan bir şey daha var... Sen onu havaalanına götürmeyi teklif etmediğini söylüyorsun; peki, Jack neden öyle demiş olabilir bana?"

"Belki götürmem için bana rica etmeyi düşünmüş, ama sonra vazgeçmiştir. Bak Grace, endişelenme, tamam mı? Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Jack akşam uçağıyla gelecektir."

"Birkaç saat sonra British Airways'e telefon açsam, bilet kontrolü yaptırıp yaptırmadığı konusunda bana bilgi verirler mi sence?"

"Hayır, acil bir durum olmadığı sürece, sanmıyorum. Yolcu mahremiyeti, filan..."

"O zaman yarın sabaha kadar beklemek zorundayım sanırım" diyerek içimi çekiyorum.

"Eh, Jack gelince seni meraklandırdığı için fırça atmayı unutma sakın. Bana da haber ver lütfen."

"Cep numaranı alabilir miyim?" Adam numarayı söylerken not alıyorum. "Sağ ol Adam."

Bir kez daha uyumakta zorluk çekiyorum. Sabahın erken saatlerinde cicili bicili giyinmiş, güzelce makyaj yapmış halde lobiye iniyorum. Bay Ho yine resepsiyon masasında... Jack'i karşılamak üzere lobiye indiğimi tahmin ediyor; havaalanında, pasaport kuyruğunda çok sıra olduğunu, taksiyle otel yolculuğunun da zaman alacağını söyleyerek bekleyişimin uzun sürebileceği konusunda uyarıyor beni. Kahvaltı etmemi öneriyor, ama ben Jack'i beklemeyi tercih edeceğimi, geldiğinde büyük bir ihtimalle aç olacağını söylüyorum.

Otelin giriş kapısına yakın bir yer bulup oturuyor, beklemeye başlıyorum. Beklerken endişeli bir tavırla arada bir sa-

atime bakıyorum; bir şeylerin yolunda gitmediği artık bariz biçimde belli olunca Bay Ho'nun yanına gidiyor, Londra uçağının zamanında gelip gelmediğine bakmasını rica ediyorum. Bay Ho bilgisayarını kontrol edip gerçekten de rötar olduğunu, uçağın birazdan inmesinin beklendiğini söyleyince şansıma inanamıyorum; birkaç saat daha paniklemiş numarası yapmak zorunda kalmayacağım çünkü. Bay Ho yüzüme yansıyan rahatlama hissini görerek gülümsüyor ve ben Jack'ten hâlâ haber çıkmamasından endişelenmeye başladığımı itiraf ediyorum. Sonra yerime dönüyor, beklemeye devam ediyorum; Bay Ho bu arada oyalanayım diye bana bir fincan çay getiriyor.

Aradan yaklaşık iki saat geçiyor ve Jack hâlâ ortalarda yok; iyice tedirgin olmaya başlamanın zamanı artık. Resepsiyon masasındaki telefonu kullanmak için izin istiyorum. Jack'in numarasını tuşlarken Bay Ho'ya, Jack'in beni çarşamba akşam uçağıyla gelebileceği konusunda uyardığını, ama böyle bir durumda bana mutlaka haber vereceğini bildiğimden, ister istemez tedirgin olduğumu söylüyorum. Telefonda bir kez daha telesekreterinin sesini duyunca yaşadığım hayal kırıklığı ve hüsran yüzünden gözlerimden yaşlar boşalıyor, sesim titrek çıkıyor.

"Jack nerdesin? Uçağın rötar yaptığını biliyorum, ama şimdiye kadar gelmiş olmalıydın. Umarım bu, yarına kadar burada olamayacağın anlamına gelmiyordur; eğer öyleyse, en azından durumdan beni haberdar edebilirdin. Dört gün boyunca senden hiç haber almamak ne kadar endişe verici bir durum, biliyor musun? Telefonuna cevap vermek istemiyorsan bile beni arayabilirdin; bütün mesajlarımı almış olmalısın. Jack, lütfen ara beni. Neler olup bittiğini bilmeden burada tıkılı kalmak çok kötü." Bay Ho'nun beni dinlediğinin farkındayım ve "Yani, bana iyi bakmadıklarından değil" diye ekliyorum, alelacele. "Tam tersi, gayet iyi bakıyorlar, ama

senin de yanımda olmanı istiyorum. Lütfen ara ve neler olduğunu anlat bana; şu anda lobideyim, ama birazdan odama çıkacağım, istersen resepsiyondan Bay Ho'ya da mesaj bırakabilirsin. Seni seviyorum."

Telefonu kapatınca Bay Ho'nun halden anlar bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Kahvaltıya gitmemi öneriyor. Ona aç olmadığımı söyleyince, Jack arar aramaz beni haberdar edeceğine söz veriyor; böylece beni bir şeyler yemeye ikna etmesine izin veriyorum.

Terasa yürürken, tapınak gezisi sırasında tanıştığım Margaret ve Richard'a rastlıyorum. Onlara Jack'in hâlâ gelmediğini söylerken, yaşadığım hayal kırıklığı gözlerimin dolmasına neden oluyor. Jack'in gecikme ihtimali karşısında beni uyardığını hatırlatarak, endişe etmememi söylüyor, günü onlarla geçirmem için ısrar ediyorlar. Jack'in arayabileceğini veya aniden ortaya çıkabileceğini söyleyerek birkaç saat daha odamda kalmak istediğimi, aksi takdirde öğleden sonra onlara katılacağımı söylüyorum.

Odama çıkıp Adam'ı arıyorum. Telefona cevap vermeyince rahatlıyorum; mesaj bırakmak işime geliyor çünkü. Jack'in uçakta olmadığını söyleyip telefonu kapatıyorum. Daha sonra aşağıya inip Margaret ve Richard'ın yanına gidiyorum. Jack'ten haber alamamış olmanın getirdiği gerginlik yüzümden rahatlıkla okunuyor; özellikle de onlara Jack'in cep telefonunu birkaç kez aramama rağmen cevap alamadığımı söylediğimde... Çok nazik davranıyorlar bana; onların sayesinde biraz kafamı dağıtabiliyorum. Orta yaşlı çiftle birlikteyken Jack'i birkaç kez daha arıyorum, ama çabalarım her defasında sonuçsuz kalıyor ve Jack'in telesekreterine beni araması için mesaj bırakmakla yetiniyorum.

Akşam olunca, yeni arkadaşlarım sıkıntılı halimle akşam yemeğinde yalnız kalmama izin vermiyorlar; yemeği birlikte yiyiyoruz. Şen şakrak, ertesi sabah Jack'le tanışmayı dört

gözle beklediklerini anlatıyorlar bana. Sonunda, gece yarısına doğru odama çıkıyor ve Adam'ın bana mesaj bıraktığını görüyorum. Telefonuma cevap veremediği için üzgün olduğunu, Jack'in hâlâ evde olup olmadığını anlamak için kendisinden eve uğramasını isteyip istemediğini söylüyor. Onu arıyor ve evet, sorun olmazsa lütfen eve uğra, diyorum. Ama sonra, Jack o akşam uçağa binmeye niyetlendiyse, havaalanına gitmek üzere çoktan evden ayrılmış olabileceğini fark ediyoruz. Bu durumda zahmet etme diyorum ona; Jack buraya gelir gelmez onu arayacağıma söz veriyorum. Hepimizi bu kadar telaşlandırdığı için Jack'i fırçalamak konusunda espri yapıyoruz, sonra telefonu kapatıyorum.

Ertesi sabah Jack'in havaalanından gelmesini beklerken, Margaret ve Richard beni yalnız bırakmıyor, Jack ortalarda görünmeyince yaşadığım strese şahitlik ediyorlar. Margaret'ın önerisiyle British Airways'ten Jack'in uçakta olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor, onlardan bilgi alamayınca İngiliz Konsolosluğu'na telefon açıyorum. Konsolosluğa durumu açıklıyorum; araştıracaklarını, Jack tanınmış biri olduğundan belki bir sonuç alabileceklerini söylüyorlar. Bir süre sonra beni arayıp Jack'in uçakta olmadığını doğruluyorlar ve ben gözyaşlarına boğuluyorum. Kendimi toparlayıp onlara Jack'in muhtemelen evde de olmadığını söylüyorum; halden anlar bir tavır sergileseler de bu aşamada yapabilecekleri fazla bir şeyin olmadığın söylüyor, Jack'in nerde olduğunu bilmeleri ihtimaline karşılık İngiltere'deki arkadaş ve akrabalarımı aramamı öneriyorlar. Onlara teşekkür ederek telefonu kapatıyorum.

Margaret yanımda, Adam'ı arıyorum. Sesim duyduğum endişe yüzünden titrerken ona olan biteni aktarıyorum. Adam hemen eve gideceğini söylüyor, yarım saat sonra aradığında ise kapının dışında olduğunu ve her yerin kapalı göründüğünü, zili çalsa da kimsenin cevap vermediğini söylü-

yor. Ona Jack'in havaalanına giderken yolda kaza geçirdiğinden endişe etmeye başladığımdan söz ediyorum. Adam merak etmememi söylese de bir araştırma yapacağını ifade ediyor. Konsolosluğun, ben evden ayrıldığımdan beri Jack'le konuşmuş birilerini bulmamı önerdiğinden bahsediyorum ona; Adam birkaç yere telefon açacağını söylüyor.

Adam'ın telefonunu beklerken Diane arıyor. Beni rahatlatmaya çalışarak, Adam'ın Jack'in izini bulmak için elinden geleni yaptığını söylüyor ve bir süre konuşuyoruz. Telefonu kapattıktan sonra Margaret bana nazik bir dille sorular sormaya başlıyor. Yeni arkadaşlarımın, Jack'in hayatında, uğruna evi terk edip gideceği bir başkası olup olmadığını merak ettiklerini anlıyorum sonunda. Dehşete düşüyorum; Margaret'a böyle bir şeyin aklıma hiç gelmediğini, Jack'in davranışlarında böyle bir şeyden şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey görmediğimi, ama yine de bu ihtimalin üstünde durmam gerektiğini söylüyorum.

Telefon bir kez daha çalıyor.

"Grace?"

"Merhaba Adam." Söyleyeceklerini duymaktan ödüm kopuyormuş gibi, sesimin tereddütlü çıkmasına özen gösteriyorum. "Herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

"Aradığım hiçbir hastanede Jack'in adına bir kayıt bulamadım; tabii iyi bir haber bu."

"Evet, öyle" diyor, rahatlamışçasına nefesimi veriyorum.

"Diğer yandan, aklıma gelen herkesi aradım, ama anlaşılan şu son birkaç gündür Jack'i gören kimse olmamış. Başladığımız noktaya döndük maalesef."

Beni cesaretlendirmek istercesine başını sallayan Margaret'a bakıyorum. "Adam, sana sormak istediğim bir şey daha var" diyorum.

"Sor."

"Jack'in başka bir kadınla ilişkisi olma ihtimali var mı; iş

yerinden birisiyle mesela?" Kelimeler ağzımdan dökülüveriyor adeta.

"Başka biriyle ilişkisi mi?" Adam'ın sesinden şok geçirdiği anlaşılıyor. "Hayır, tabii ki yok. O asla böyle bir şey yapmaz. Seninle tanışmadan önce de kadınlara pek bakmazdı, o zamandan beri de bakmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Grace, bundan emin olabilirsin."

Durumu kavrayan Margaret hafifçe sıkıyor elimi. "Eminim zaten" diyerek yumuşuyorum. "Ardında iz bırakmadan birden ortadan kaybolmasına anlam veremiyorum sadece."

"Peki, Jack'in tanımadığım, ama senin bildiğin başka arkadaşları var mı, aklına gelen?"

"Yok, aslında" diyorum. "Dur bir dakika, Millie'nin doğum günü partisine gelen Moira ve Giles var. Belki onlarla iletişim kurabilirsin; ama numaralarını bilmiyorum."

"O işi bana bırak. Soyadları nedir?"

"Kilburn-Hawes galiba."

Adam "Onlarla konuşur, sana bilgi veririm" diyor.

Yarım saat sonra arıyor; onların da Jack'ten haber almadığını duyunca çılgına dönüyorum. Kimse ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyor. Margaret, Richard, Adam ve Diane'in ortak görüşü polise kayıp ihbarında bulunmak için henüz çok erken olduğu yönünde; o yüzden yapılması gereken en iyi şeyin biraz uyumak ve ertesi sabah Jack'in gelip gelmediğini görmek olduğunu söylüyorlar bana.

Sabah oluyor, ama Jack gelmiyor. Belirsizliklerle dolu günü Bay Ho, Margaret, Richard ve Adam'la konuşarak geçiriyorum. Onlara eve gitmek istediğimi söylesem de, Jack'in ortaya çıkma ihtimaline karşılık beni bir gün daha kalmaya ikna ediyorlar. Öğleden sonra, İngiltere saati ile sabah sekizde, Adam telefon açıp polisle konuştuğunu, izin vermem halinde, Jack'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulmak ümidiyle eve girebileceklerini söylüyor.

Öncesinde polis beni arıyor ve Jack'i en son ne zaman gördüğümü soruyor. Onlara kocamı en son, Esther'in beni havaalanına götürmek üzere eve geldiğinde, çalışma odasının penceresinden el sallarken gördüğümü söylüyorum. İşten geldikten sonra bir duble viski içtiği için havaalanına beni Jack'in götüremediğinden söz ediyor, Jack beni uyarmış olsa da Tayland'a kendi başıma gitmek istemediğimi, Tomasin davası uzayacakmış gibi göründüğü için bir bakıma mecbur kaldığımı ekliyorum. Polis en kısa zamanda beni bilgilendireceklerini söylüyor. Odamdayım; Margaret yanımda, elimi tutmuş, polisten haber gelmesini bekliyorum. Beklediğim haberi öyle çabucak alamayacağımı bildiğim için Margaret'a biraz uyumak istediğimi söyleyip yatağa uzanıyorum.

Tayland'a ayak bastığımdan beri beklediğim haber gelene dek uyumayı başarıyorum. Her şey kapımın tıklatılmasıyla başlıyor. Yerimden kıpırdayamadığım için Margaret açıyor kapıyı. Bir erkek sesi duyuyorum; Margaret yatağa geliyor, bir elini omzuma dayayıp hafifçe dürterek beni görmek isteyen biri olduğunu söylüyor. Doğrulurken, onun sessizce odadan dışarı çıktığını fark ediyor ve arkasından seslenmek, beni yalnız bırakmamasını söylemek istiyorum. Ama çok geç; adam odaya girmiş, bana doğru yürümeye başlamış bile... Kalbim o kadar hızlı atıyor, nefeslerim o kadar hafif ki, kendimi toparlamayı başarıncaya dek adama bakmaya cesaret edemiyorum. Bakışlarım odanın zeminine sabitlenmiş halde, önce ayakkabılarını görüyorum; tam da beklediğim gibi kaliteli deriden, cilalı ayakkabılar. Adam adımı söylüyor; gözlerim yukarıya doğru kayarken, şartlara uygun biçimde koyu renk olan takım elbisesinin iklime uygun ince kumaştan yapıldığını görüyorum. Bakışlarım nihayet yüzüne erişiyor; yüzü hoş, ama tam da olması gerektiği gibi kasvetli.

"Bayan Angel?" diyor, bir kez daha.

"Evet?" Sesimde endişe var.

"Adım Alastair Strachan. İngiliz Konsolosluğu'ndan geliyorum." Şöyle bir dönünce arkasında genç bir kadının durduğunu görüyorum. "Bu da Vivienne Dashmoor. Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Ayağa fırlıyorum. "Jack'le mi alakalı? Onu bulmayı başardınız mı?"

"Evet...Yani, İngiltere'de polis buldu."

Yüzüme de yansıdığına inandığım, büyük bir rahatlama hissiyle sarmalanıyorum. "Tanrı'ya şükür! Neredeymiş peki? Neden telefonlarıma cevap vermiyormuş? Yolda mı, buraya mı geliyor?"

Genç kadın "Gidip bir yere otursak daha iyi olmaz mı?" diyor.

"Tabii" diyor ve onları oturma bölümüne alıyorum. Ben kanepeye otururken, onlar koltuğa geçiyorlar. "Peki, Jack nerde?" diye soruyorum. "Yolda filan mı?"

Bay Strachan boğazını temizliyor. "Bayan Angel bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama maalesef Bay Angel ölü bulundu."

Gözlerim yaşadığım şokla irileşmiş halde bakakalıyorum ona. Yüzümden, aklımın fena halde karıştığı anlaşılıyor olmalı. "A-anlamıyorum" diye kekeliyorum.

Strachan oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor. "Bayan Angel, korkarım ki kocanız ölü bulundu."

Başımı şiddetli biçimde iki yana sallıyorum. "Hayır, olamaz... Bana eşlik etmek üzere buraya geliyordu; öyle yapacağını söylemişti. Nerede o?" Sesim yaşadığım duygu yoğunluğuyla titriyor. "Nerde olduğunu bilmek istiyorum. Neden burada değil?"

Genç kadın "Bayan Angel, bunun sizin için çok zor olduğunu biliyorum, ama bazı sorular sormak zorundayız" diyor. "Yanınıza birini, arkadaşınızı getirmemi ister miydiniz?"

Başımı sallayarak "Evet, evet" diyorum. "Margaret'ı çağırabilir misiniz?"

Bay Strachan kapıya yöneliyor. Mırıldanmalar duyuyorum; sonra Margaret içeri giriyor. Yüzündeki şoke olmuş ifadeyi görüyor ve kendimi kontrol edemeyerek titremeye başlıyorum. "Jack'in öldüğünü söylüyorlar" diyorum. "Ama öyle olamaz, olamaz."

Margaret yanıma oturuyor, kolunu vücuduma sararak "Tamam " diye mırıldanıyor. "Her şey yoluna girecek."

Genç kadın ayağa kalkarak "Belki biraz çay söylesek iyi olur" diyor. Telefonu alıp resepsiyondan biriyle konuşuyor.

Allak bullak olmuş halde "Araba kazası mı?" diye soruyorum Margaret'a. "Böyle mi olmuş? Jack havaalanına giderken yolda kaza mı geçirmiş? Bu yüzden mi gelememiş?"

Margaret alçak bir sesle "Bilmiyorum" diye cevap veriyor.

Başımı inançla sallayarak "Öyle olmalı" diye devam ediyorum. "Uçağa yetişmeye çalışıyordu; evden geç çıkmış ve bu yüzden hız yapmış olmalı. Böyle olmuş, değil mi?"

Margaret Bay Strachan'a bakıyor. "Korkarım ben de bilmiyorum."

Dişlerim takırdamaya başlıyor. "Üşüyorum."

Margaret yapacak bir şey bulmanın sevinciyle ayağa fırlıyor. "Kazak ister misin? Dolabında kazak var mı?"

"Evet, galiba... Süveter de olur. Bornoz... Bornozu alabilir miyim?"

"Evet, tabii." Margaret banyoya gidip bornozu alıyor, getirip sırtıma koyuyor.

"Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum, minnetle.

"Şimdi daha iyi, değil mi?"

"Evet. Ama Jack ölmüş olamaz. Bir yanlışlık olmalı; mutlaka öyledir."

Kapının tıklatılmasıyla Margaret cevap vermekten kurtuluyor. Kapıyı genç kadın açıyor ve içeriye Bay Ho ile onun arkasından servis arabasını iten bir kız giriyor.

Bay Ho alçak bir sesle "Başka bir yardımım olabilirse lüt-

fen haber verin" diyor. Odadan çıkarken bana baktığını sezinliyorum; ama başım öne eğik hâlâ.

Genç kadın çay doldurmakla meşgul; şeker isteyip istemediğimi soruyor bana.

"Hayır, teşekkür ederim."

Genç kadın fincan ve altlığını önüme koyuyor. Fincanı alıyorum, ama o kadar titriyorum ki biraz çay dökülüyor elime. Haşlanıyor, fincanı yerine bırakıyorum.

"Özür dilerim" diyorum. Yaşlar doluyor gözlerime. "Özür dilerim."

Margaret alelacele "Sorun değil" diyor, bir kâğıt mendil alıp elimi siliyor.

Kendimi toparlayabilmek için çaba harcıyorum. Bay Strachan'a "Özür dilerim. İsminiz neydi?" diyorum.

"Alastair Strachan."

"Bay Strachan, kocamın öldüğünü söylediniz." Sözlerimi doğrulaması için ona bakıyorum.

"Evet, maalesef öyle..."

"O zaman nasıl öldüğünü de söyler misiniz? Yani, çabuk bir ölüm müydü, kazada başka yaralanan oldu mu, kaza nerde oldu? Bilmem gerek, nasıl olduğunu bilmem gerek."

"Bayan Angel, kaza değildi."

"Değil miydi?" Bir an duraksıyorum. "Jack nasıl öldü o zaman?"

Bay Strachan huzursuz görünüyor. "Bayan Angel, korkarım bunu söylemenin kolay bir yolu yok, ama görünen o ki kocanız kendi canına kıymış."

Ve ben gözyaşlarına boğuluyorum.

Geçmiş

Cinayetten yakamı sıyırabileceğimi fark ettikten hemen sonra, gecenin kalan kısmını detayları düşünmekle, zamanı geldiğinde Jack'i tam da olmasını istediğim yere çekebilmenin yolları üzerinde kafa patlatmakla geçirdim. Planım Jack'in Tomasin davasını kaybetmesi üzerine kurulu olduğundan, onu kendime örnek aldım ve her durumda ne yapabileceğimi ayrı ayrı düşündüm. Davayı kazanması halinde ne yapacağımı dikkatle planladım; böyle bir durumda ona yine hapları verecek, kendinden geçtiğinde polisi arayacaktım. Bodrumu ve Jack'in beni hapsettiği odayı gösterdiğim takdirde, polis anlatacaklarıma inanırdı belki. Havaalanına gitmeden önce onu ilaçla uyutmayı başaramadığım takdirde ise hapları bir şekilde ona uçakta verecek ve Tayland'a varır varmaz yardım isteyecektim. Bu çözümlerin hiçbiri parlak değildi, ancak başka bir seçeneğim de yoktu. Tabii davayı kaybetmezse... O durumda, derdini paylaşmak üzere odaya iki kadeh viskiyle geleceğinin bile garantisi yoktu.

Ertesi gün, mahkemenin kararını açıklayacağı günün sabahı, kalan hapları elimden geldiğince toz haline getirmeye çalışmakla geçirdim, işim bitince tuvalet kâğıdı rulosuna sarıp giysimin koluna sıkıştırdım. Sonunda, öğleden sonra bir ara siyah kapıların açılırken çıkardığı vızıltıyı ve Jack'in arabayı ön kapıya yanaştırırken ezilen çakıltaşlarının sesini

duyduğumda kalbim deli gibi atmaya başladı; öyle ki, bir ara göğsümden fırlayacağından korktum. Beklediğim an nihayet gelmişti işte... Jack davayı kazanmış olsa da olmasa da, harekete geçmek zorundaydım.

Jack koridora geldi, ön kapıyı, ardından kepenkleri kapattı. Vestiyer dolabının kapısını açtığını, koridordan geçip mutfağa yürüdüğünü duydum. Sonra derin dondurucunun açılıp kapanan kapısının, tepsiye düşen buz küplerinin, mutfak dolabının açılıp kapanan kapağının, buz küplerinin bir bardağa –o esnada nefesimi tuttum– sonra da ikinci bir bardağa doldurulurken çıkan takırtısının kulağıma aşina seslerini dinledim. Jack'in merdiveni çıkarkenki ayak sesleri oldukça ağırdı ve bana bilmem gerekeni anlatıyordu. O an sol gözümü çılgınca ovuşturmaya başladım; Jack kapıyı açıp odaya girene dek kızarıp şişmesini istiyordum çünkü.

"Eee?" dedim. "Nasıl gitti?"

Jack elindeki bardaklardan birini bana uzattı. "Kaybettik."

Bardağı elinden alırken "Kaybettiniz mi?" dedim. Jack cevap verme zahmetine girmeden bardağını dudağına götürdü; o an, içkisine ilaç koyma fırsatı bulamadan hepsini içmesinden korkarak yataktan fırladım. Gözümü hızlı hızlı kırparken "Sabahtan beri gözümde bir şey var" diye açıkladım durumu. "Bir bakabilir misin?"

"Ne oldu?"

"Bir baksan... Ufak bir sinek filan mı girdi acaba?"

Jack yarı kapalı gözüme dikkatle bakarken, ezilmiş hapların bulunduğu kâğıdı elbisemin kolundan kaydırıp avucumun içine aldım. Jack'e "Eee, ne oldu?" diye sorarken, parmaklarımla kâğıdı becerebildiğim kadar açtım.

Jack "Dena Anderson bana kazık attı" dedi, acı acı. "Gözünü biraz daha açabilir misin?"

Oldukça yavaş hareket etmeye çalışarak, diğer elimde tuttuğum içki bardağını kâğıdın altına getirdim ve kâğıdı silke-

leyerek toz halindeki hapları içkiye boşalttım. "Yapamam, çok acıyor" derken, kalan tozu da parmağımla sıyırıp bardağa silkeledim. "Sen yapabilir misin? Bardağını ver istersen tutayım."

Jack sinirli sinirli içini çekerek bardağını bana verdi ve iki elini kullanarak gözümü açtı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ayna olsaydı kendim bakardım" diye söylendim. "Neyse, önemli değil, kendi kendine geçer herhalde." Jack bardağını almak için elini uzattı. Benim bardağımı verdim ona. "Neyin şerefine içeceğiz?"

Jack "İntikama" dedi, vahşi bir ifadeyle.

Elimde tuttuğum bardağı havaya kaldırdım. "İntikama, o zaman." Bardağın yarısını bir dikişte bitirdim; aynı şeyi Jack'in de yaptığını görünce sevindim.

"Kimse beni enayi yerine koyamaz. Antony Tomasin de cezasını çekecek."

Haplar etkisini gösterene dek onu nasıl konuşturmaya devam edeceğimi merak ederken "Ama o masumdu" diye karşı çıktım.

"Ne alakası var?" Jack içkisinden biraz daha içmek için bardağına uzanırken, viskide beyaz taneciklerin yüzdüğünü görüp paniğe kapıldım. "İşimin en iyi tarafı ne biliyor musun?"

"Hayır, ne?" dedim, alelacele.

"Şiddet görmüş tüm o kadınların karşısına oturup, onları o halde getiren kişinin ben olduğumu hayal etmek." Jack kalan içkisini bitirdi. "Ve o fotoğraflar; yaralarını, berelerini gösteren o fotoğraflar... Bal tutan parmağını yalar, değil mi? Buna işimin getirdiği avantajlar demek doğru olur sanırım."

Öfkemin kabardığını hissettim ve kendime hâkim olmayı başaramadan kalan içkimi Jack'in yüzüne fırlattım. Jack öfkeyle böğürdü; olması gerekenden daha erken harekete geçtiğimi fark ettiğimde yerimde kalakalıyordum. Jack bana doğru atılsa da, viski yüzünden yanan gözlerinin kapalı olma-

sı benim için avantajdı; bir anlık körlüğünden yararlanıp bütün gücümle ittim onu. O yatağa doğru sendelerken, toparlanması için gereken o birkaç saniye bana gereken zamandı. Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp merdivenden aşağıdaki hole indim. Acil olarak saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu; beni yakalamasına izin vermezdim; henüz değil... Yukarıda, açılıp duvara çarpan kapının sesini duydum. Jack paldır küldür aşağıya inerken, bana o değerli birkaç dakikayı kazandıracağı umuduyla vestiyer odasına girip dolabın içine saklandım.

Jack bana seslenirken, bu kez sesinde o monoton ton yoktu. Bağırıyor, canımı yakacağına yemin ediyordu; paltoların arkasında saklandığım yerde titremeye başladım. Aradan birkaç dakika geçti; Jack'i oturma odasında her mobilyanın arkasını tek tek kontrol ederken gözümün önüne getirdim. Böylece beklemek katlanılacak gibi değildi, ama geçen her dakikayla hapların etkisini gösterme ihtimalinin arttığını biliyordum.

Sonunda, koridorda Jack'in aşikâr ayak seslerini duydum. Dizlerimin bağı çözüldü; vestiyer odasının kapısı açılırken, kendimi yere kayarken buldum. Bunun ardından gelen sessizlik dehşet vericiydi; Jack'in orada, dolabın önünde olduğunu biliyordum, o da benim içerde olduğumu biliyordu. Ama beni terletmekten memnun gibiydi ve hiç şüphesiz, vücudumdaki tüm gözeneklerden fışkıran korkunun tadını çıkarıyordu.

Dolabın bir anahtarı olabileceği ne zaman aklıma geldi, bilmiyorum, ama Jack'in her an anahtarı kilide sokup beni buraya hapsedebileceği düşüncesi nefes almamı imkânsızlaştırdı. Planımın sonraki bölümünü hayata geçiremediğim takdirde, Millie'yi kurtarmam mümkün olamayacaktı. Panik halinde kendimi kapıya doğru fırlattım. Kapı parçalanarak açıldı ve ben büzüşmüş bir yığın halinde Jack'in ayaklarının dibine düştüm.

Jack saçımdan tutup beni çekiştirirken, hiddeti elle tutulur cinstendi. Bana fiziksel zarar verebileceği düşüncesiyle merhamet etmesi için bağırmaya, üzgün olduğumu haykırmaya, bodruma götürmemesi için yalvarmaya ve oraya kilitlemediği sürece her şeyi yapacağıma dair tutarsız sözler gevelemeye başladım.

Bodrumdan söz etmem arzuladığım etkiyi yaptı. Jack beni koridor boyunca sürüklerken ona bütün gücümle karşı koydum; öyle ki ayağa kaldırmaya mecbur oldu. Sonra, pes ettiğimi düşünmesi için vücudumu hiç kasmadım. Jack beni Millie için özenle hazırladığı odaya taşırken, o zamanı, yapmam gereken şeylere odaklanmak için kullandım. Beni yere yatırmaya çalıştığındaysa bütün gücümle karşı koydum ve tutunmaya çalıştım ona. Jack çileden çıkıp beni üstünden atmaya çalıştı. Yüksek sesle lanet okurken, kelimeleri ağzında yuvarlaması tam da duymak istediğim şeydi... Ona hâlâ sıkı sıkıya tutunurken, sonra vücudumun yavaş yavaş yere doğru kaymasına izin verdim. Dizlerinin hizasına geldiğimde bacağına asılıp kendime doğru kuvvetle çektim. Bacakları hemen bükülüverdi; Jack üstümde sallanırken, bütün gücümü kullanıp onu yere devirdim. Jack kendini yerde bulunca afalladı, haplardan ağırlaşan bedeniyle değerli birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan hareketsiz kaldı. O kendine gelmeden önce koşarak odadan dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Merdivenlere doğru koşarken, Jack'in kapıyı yumruklayıp onu dışarı çıkarmam için bağırdığını duyabiliyordum; sesindeki hiddet korkudan hıçkıra hıçkıra ağlamama neden oldu. Koridora gelince, sesleri daha fazla duymamak için bodruma inen kapıyı tekmeleyip kapattım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, koşarak yatak odama girdim ve yerdeki iki bardağı alıp mutfağa götürdüm. Jack'in aşağıdaki odadan çıkmak için harcadığı nafile çabaları duymamak için

yapmam gerekenlere odaklandım. Titreyen ellerimle bardakları yıkadım, dikkatle kurulayıp mutfak dolabına kaldırdım.

Koşarak merdivenlere yöneldim yine ve yukarıya, yatak odama çıktım. Yatağı düzelttim, banyodan şampuanı, sabun ve havluyu alıp Jack'in odasına götürdüm. Pijamalarımı çıkarıp çamaşır sepetine attıktan sonra giysilerimin durduğu odaya gidip hemen giyindim. Dolabı açıp kutudan iki çift ayakkabı, birkaç iç çamaşırıyla bir elbise aldım ve Jack'in odasına gidip hepsini odanın çeşitli yerlerine bıraktım. Giysilerimin durduğu odaya döndüm, Jack'in bir gece önce bana yaptırdığı bavulu alarak aşağıya indim.

Evden çıkmak konusunda bir endişem yoktu, ön kapıyı açmak için anahtar gerekmiyordu çünkü. Endişem, para olmadan havaalanına nasıl gideceğimdi. Jack'in o sabah giydiği ceketi muhtemelen vestiyere astığını biliyordum, ama para almak için giysilerini karıştırmak ve ceplerini boşaltmak istemiyor, pasaportumu ve biletlerimi ararken belki bir miktar paraya rastgelirim diye umuyordum. Jack'in çalışma odasının kapısını açıp ışıkları yaktım. Pasaport ve biletlerin derli toplu biçimde masada durduğunu görünce duyduğum rahatlama hissiyle neredeyse çığlık atacaktım. Pasaport ve biletlerin yanında bir de zarf vardı; zarfı açınca içinde biraz baht olduğunu gördüm. Süveterimin kolunu parmaklarıma sarıp çekmecelerden birini açtım, ama para bulamadım; diğer çekmeceleri aramaya cesaretim yoktu. Pasaport, bilet ve bahtları yanıma alıp koridora döndüm, çünkü parasız havaalanına gidemezdim. Vestiyer odasına girdim, Jack'in ceketini bulup cüzdanını dikkatle açtım ve içinden elli poundluk bir banknot aldım. Cüzdanını kapatmak üzereydim ki gözüme kartları ilişti; bir ara Jack'in işyerini arama ihtiyacını duyabileceğimi düşünerek içinden birini aldım.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Mutfağa dönüp mikro dalga fırının üstünde duran saate

baktım. Dört buçuk olduğunu görünce ufak bir panik yaşadım. Bir cuma akşamı, havaalanında saat yedide bilet kontrolü yaptırmam için evden çıkmam gereken saatti bu. Her şeyi dikkatle planlamış olmama rağmen havaalanına nasıl gideceğimi düşünmemiş, sanırım taksi çağıracağımı varsaymıştım... Ancak taksi şirketinin numarasını bilmediğimi fark etmek sinir bozucuydu. Toplu taşımadan faydalanmam söz konusu değildi. En yakın tren istasyonu on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve ben yol boyunca arkamda ağır bir bavul sürükleyerek dikkatleri üstüme çekmeyi hiç istemiyordum; trenin beni havaalanına zamanında ulaştıracağına da emin değildim zaten. Değerli zamanımı boşa harcadığımı fark ederek koridora döndüm, telefonu elime alırken santral diye bir şeyin hâlâ olup olmadığını merak ediyordum. Orada durmuş hangi numarayı çevirmem gerektiğini düşünürken, aklıma Esther'in numarası geldi; numarayı doğru hatırladığıma inanamasam da tuşladım ve karşı taraftan Esther'in sesinin gelmesi için dua ettim.

"Alo?"

Derin bir nefes aldım. "Esther, benim, Grace. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır, kesinlikle. Ben de radyo dinliyordum aslında. Antony Tomasin suçsuz bulunmuş." Esther ne diyeceğini bilememiş gibi bir an durakladı. "Jack hayal kırıklığına uğramış olmalı."

Aklımdan bin bir türlü şey geçiyordu. "Evet, maalesef ki öyle."

"Grace, sen iyi misin? Sesin biraz sıkıntılı geliyor."

"Jack'le alakalı" diye itirafta bulundum. "Halletmesi gereken bir sürü evrak işi olduğu için bu akşam Tayland'a gelemeyeceğini söylüyor. Biletleri alırken davanın çok daha önce sonuçlanacağını düşünüyordu, ama Dena Anderson'ın sevgilisi olduğu yönünde yeni delillerin ortaya çıkmasıyla dava uzadı tabii."

"Sen de büyük hayal kırıklığı yaşıyor olmalısın! Ama ilerde, istediğin bir tarihte gidebilirsin, öyle değil mi?"

"Öyle, ama Jack önceden planladığımız gibi bu akşam gitmemi istiyor ve her şeyi hallettikten sonra salı günü bana katılacağını söylüyor. İşlerinin bitmesini beklemeyi tercih edeceğimi söyledim, o da iki bileti de yakmanın aptalca olacağından bahsetti. Jack salı uçağı için yeni bilet almak zorunda kalacak tabii."

"Onsuz gitmek istemediğin anlaşılıyor."

"Tabii ki öyle." Ufak bir kahkaha attım. "Ama içinde bulunduğu ruh haliyle belki böylesi daha iyi olacak. Havaalanına gitmek için taksi çağırmak üzereydim; Jack götüremiyor, çünkü işten gelince viskiyi fazla kaçırdı biraz. Mesele şu ki, taksi şirketinin numarası bende yok. Jack şu an çalışıyor, taksi şirketinin numarasını öğrenmek için bilgisayarına girmek istediğimi söylemek ve onu rahatsız etmek istemiyorum; belki sen biliyorsundur diye aradım."

"Seni ben götüreyim, ne dersin? Çocuklar okuldan geldiler, Rufus da bugün evden çalışıyor, o yüzden sorun olmaz."

Bu, istediğim en son şeydi. "Çok naziksin, ama cuma akşamı senden beni havaalanına götürmeni isteyemem" dedim alelacele.

"Kısa sürede taksi bulabilmenin kolay olacağını sanmıyorum. Evden ne zaman çıkman gerekiyor?"

Gönülsüzce "Aslına bakarsan en kısa sürede" diye itirafta bulundum. "Saat yedide bilet kontrolünü yaptırmış olmam gerek."

"O zaman izin ver de seni ben götüreyim."

"Esther, taksi tutsam daha iyi olacak. Bana numarasını verir misin?"

"Bak, havaalanına ben götüreyim seni; gerçekten de sorun değil. Bu sayede gözümde büyüyen banyo işinden de kurtarmış olursun beni."

"Buna hiç gerek yok Esther."

"Grace, yardım etmeme neden izin vermiyorsun?"

Konuşmasında tetikte olmamı gerektirecek bir şeyler vardı. "Sana zahmet vermek istemedim, o kadar."

"Zahmet vermeyeceksin ki." Esther kararlı konuşuyordu. "Her şeyin hazır mı?"

"Evet, bavullarımızı dün toplamıştık."

"O zaman Rufus'a gidip seni havaalanına götüreceğimi söyleyeyim. Sonra hemen çıkarım evden. On beş dakika sonra buluşalım mı?"

"Harika" dedim. "Esther, teşekkür ederim. Ben de Jack'e haber vereyim."

Telefonu kapattım ve biraz önce yapmayı kabul ettiğim şey karşısında dehşete kapıldım. Esther gibi birinin yanındayken, her şey yolundaymış numarası nasıl yapacaktım, hayal bile edemiyordum.

Günümüz

Hostes bana doğru eğiliyor. "Kırk dakika içinde Heathrow'a gelmiş olacağız" diyor, alçak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Ani bir panik dalgasıyla sarmalanıyor ve kendimi sakin bir biçimde nefes almaya zorluyorum, çünkü oyunun bu aşamasında kontrolümü kaybetmek gibi bir lüksüm yok. İşin aslı şu ki, yaklaşık on iki saat önce Margaret beni Bangkok havaalanında pasaport kontrolünden geçerken gördüğünden beri başka hiçbir şey düşünmememe rağmen, uçak indikten sonra nasıl hareket edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Diane ve Adam beni karşılamak ve evlerine götürmek üzere orada olacaklar, o nedenle Jack'le geçirdiğim son saatler hakkında ne diyeceğimi dikkatle düşünmeliyim; onlara söylediğim her şeyi polise de tekrarlamak zorundayım çünkü.

Kemer bağlama ikaz lambası yanıyor ve Heathrow'a inişe geçiyoruz. Gözlerimi yumuyor, Diane ve Adam'a söyleyeceklerimin doğru şeyler olması için dua ediyorum. Jack'in cesedi bulunduğundan beri iletişim halinde olduğum kişi Adam'dı; bu nedenle tutarlı davranmam özellikle önemli... Sevimsiz sürprizlerle karşılaşmamayı, Adam'ın, polisin Jack'in ölümünü şüpheli bulduğunu söylememesini umuyorum. Böyle bir şey olduğu takdirde ne diyeceğimi bilemem. Yapabileceğim tek şey, gelişmelere ayak uydurmaya çalışmak olur. Sorun şu ki, bilmediğim çok şey var.

Bay Strachan'ın Jack'in kendi canına kıydığını söylediği anda duyduğum aşırı mutluluk hissi –bu, planımın işlediği ve cinayetten yakamı sıyırdığım anlamına geliyordu çünkü– Strachan'ın "görünen o ki" kelimelerini kullanmış olmasıyla biraz örseleniyor. Konsolosluk görevlisi kendi adına ihtiyatlı davranmaya karar verdiği için mi, yoksa İngiltere'deki polis şüpheli bir durumdan bahsettiği için mi, bu kelimeleri kullandı, bilmiyorum. Polis Jack'in iş arkadaşlarını, dostlarını sorgulamaya başlamışsa, belki intihara meyilli bir kişiliği olmadığı sonucuna varmıştır. Polisin bana, Jack'in intihar edip etmediğini soracağı kesin gibi; onları Jack'in ilk kez dava kaybetmesinin intiharı için yeterli bir neden olacağına ikna etmem gerek. Evliliğimizde sorun yaşayıp yaşamadığımızı da sorarlar belki... Ama ben sorun olduğunu itiraf edip tüm detayları versem bile, intihardan ziyade cinayeti düşünürler. Bu, riske edemeyeceğim bir şey. Bay Strachan Jack'in aşırı dozdan öldüğünü söylemiş, ama başka detay vermemişti; o nedenle cesedinin nerde bulunduğunu bilmiyorum, sormak uygun olur mu, onu da düşünmedim. Peki, ya Jack bodrumdaki odadan çıkmanın bir yolunu bulmuşsa; ya o odada kapıyı açan, benim bilmediğim gizli bir düğme varsa, ya pes etmeden önce merdivenlere yürüyüp koridora çıkmayı başarmışsa? Ya ölmeden önce beni suçlayan bir not yazacak zaman bulduysa?

Bilmemek demek, olacaklara hazırlıksız yakalanmak demek... Her şey planladığım gibi gitmiş ve Jack bodrumda bulunmuş olsa bile, polis bu odaya neden gerek duyulduğunu, ne amaçla kullanıldığını mutlaka soracaktır bana. O odayı en başından beri bildiğimi itiraf etmek mi, yoksa varlığından habersiz olduğumu söylemek mi benim çıkarıma olacak, bilmiyorum. Bildiğimi itiraf edersem, odanın Jack'in mahkemeye çıkmadan önce kendini psikolojik olarak hazırlamak ve şiddet mağduru kadınları savunarak ne kadar saygın bir iş yaptığı-

nı kendine hatırlatmak için kullandığı bir yer olduğuna dair bir hikâye uydurmam gerekecek. En iyisi odadan hiç haberim olmadığını ve güzelim evimizde böyle bir odanın varlığının beni dehşete düşürdüğünü söylemek; oda bodrumda gizli olduğundan, varlığından habersiz olmam mantıklı, ne de olsa. Ama sonra bir başka ikilemle karşılaşıyorum; polis tutar da odadan parmak izi alırsa, orada benim de bulunduğumu anlayacak. O yüzden belki de en iyisi gerçeği söylemek; ama tüm gerçeği değil... Jack'i herkesin sandığı gibi sevgi dolu bir kocadan başka bir şekilde tasvir eder, odayı gerçekten ne için kullanmayı planladığını söylersem, onu Millie'yi korumak amacıyla öldürdüğümü düşünmeye başlayabilirler. Belki de mahkemeye çıkıp insanlara çektiğim acıları anlatmak iyi bir fikir olabilir; belki de savcı beni insanlara, zengin ve yeni evlendiği kocasını, parasına konmak için öldürmüş bir kadın olarak gösterir. Heathrow'a inerken doğru kararı vermenin, doğru şeyi söylemenin önemi altında eziliyorum.

Pasaport kontrolü biraz zaman alıyor. Kapılardan geçerken, Adam ve Diane'i görmek ümidiyle bekleyen insanların yüzlerini tarıyorum. O kadar gerginim ki, onları gördüğüm anda gözyaşlarına boğulacağım muhtemelen; bu, sevdiğini yitirmiş, matemli eş rolünü sürdürmem için de önemli. Ama bana el sallayan kişinin Diane değil de Esther olduğunu görünce büyük bir dehşet duygusu kaplıyor içimi.

Esther bana sarılarak "Umarım sakıncası yoktur" diyor. "Bugün yapacak bir şeyim yoktu, o yüzden Diane'e, seni karşılayıp eve götürmeyi teklif ettim. Grace, Jack için çok üzgünüm."

Başımı iki yana sallarken, büyük bir şaşkınlık içinde "Hâlâ inanamıyorum" diyorum, çünkü beni Esther'in beklediğini görmenin verdiği şok, akıtmayı umduğum tüm gözyaşlarını kurutmuş gibi. "Öldüğüne hâlâ inanamıyorum."

Esther bavulumu alırken "Senin için korkunç bir şok ol-

malı" diyor. "Haydi, gel, bir kafe bulalım. Eve dönmeden önce bir kahve içeriz diye düşündüm."

Kendimi daha da kötü hissediyorum, çünkü Diane'e kıyasla Esther'in önünde yaslı dul rolü oynamak çok daha zor olacak. "Doğrudan Diane'e gitsek daha iyi olmaz mı? Adam'la konuşmak istiyorum, karakola da uğramam gerek. Adam olaya bakan dedektifin benimle konuşmak istediğini söyledi."

Esther "Sabahın bu saatinde iş trafiğine takılırız, bari bir kahve içelim" diyerek restoran bölümüne yöneliyor. Bir kafe buluyoruz, Esther kafenin tam ortasındaki bir masaya yürüyor; etrafımız gürültücü okul çocuklarıyla çevrili halde oturuyoruz. "Sen otur, ben kahveleri getireyim. Uzun sürmez."

İçgüdülerim kaçıp gitmemi söylüyor, ama böyle bir şey yapamayacağımı biliyorum. Esther beni havaalanından almaya gelmiş; kahve içmeyi teklif ettiyse, bu benimle konuşmak istediğini gösterir. Panik olmamaya çalışıyorum, ama kolay değil. Esther ya Jack'i öldürdüğümü anlamışsa, ya beni havaalanına götürdüğü gün şüphelenmesine yol açacak bir şey yapmışsam? Bana ne yaptığımı bildiğini mi söyleyecek? Bildiklerini polise anlatmakla mı tehdit edecek? Bana şantaj mı yapacak? Onu kahvelerimizin parasını öderken izliyorum. Esther oturduğumuz yere dönerken sinirlerim iyice ayağa kalkıyor.

Tam karşıma oturup kahvemi masaya bırakıyor.

"Teşekkür ederim." Yüzümde solgun bir gülümseme var.

Esther şeker poşetini yırtıp içindekileri bardağına boşaltırken "Grace, Jack'in ölümü hakkında neler biliyorsun?" diye soruyor.

"Ne-ne demek istiyorsun?" diye kekeliyorum.

"Nasıl öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Evet, aşırı dozda ilaç almış."

Esther "Öyle" diyor. "Ama onu öldüren şey o değildi."

"Anlamadım."

"Anlaşılan o ki, ihtiyaç duyduğu hap miktarını yanlış hesaplamış ve yeterince hap almamış. Yani ölmemiş... Şey, aşırı dozdan ölmemiş, yani."

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorum seni."

"Kendini öldürmeye yetecek miktarda hap almadığı için bir süre sonra bilinci yerine gelmiş."

"Nasıl ölmüş o zaman?"

"Susuzluktan."

Yüzüme şok ifadesi yerleştirerek "Susuzluk mu?" diye soruyorum.

"Evet, aşırı miktarda hap aldıktan yaklaşık dört gün sonra..."

"İyi de ölmediyse ve hayatta kaldıysa, ihtiyacı olduğu halde neden gidip su içmemiş?"

"Çünkü yapamazmış. Cesedi evin ana bölümünde bir yerde değil, bodrumda bir odada bulunmuş."

"Bodrumda bir oda mı?"

"Evet. İşin kötü tarafı, kapı içten açılmıyormuş; yani susamış olsa bile odadan dışarıya çıkamazmış." Esther kaşığını alıp kahvesini karıştırıyor. "Anlaşılan denememiş de değil."

"Zavallı Jack" diyorum, alçak bir sesle. "Zavallı, zavallı... Ne kadar acı çekmiş olabileceğini düşünemiyorum bile."

"Böyle bir şey yapacağına dair bir işaret almış mıydın?"

"Hayır, kesinlikle. İntihar edeceğini düşünsem onu asla yalnız bırakmaz, Tayland'a gitmezdim."

"Adliyeden döndüğünde durumu nasıldı?"

"Şey, davayı kaybetmiş olmaktan hayal kırıklığı yaşıyordu tabii."

"Kendi canına kıyması, hiç de ona göre bir davranış değilmiş gibi görünüyor; yani en azından insanlar böyle düşünecek. Belki de hayal kırıklığı yaşamaktan daha öte şeyler hissediyordu, ne dersin? Sonuçta bu onun kaybettiği ilk davaydı, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yani yıkılmış olmalı. Belki de sana kariyerinin sona erdiğini söylemiştir. Ama sen bunu o anki üzüntüsüyle söylenmiş sözler olarak değerlendirdin ve çok fazla dikkate almadın." Bakakalıyorum yüzüne. "Grace, Jack öyle dememiş miydi? Kariyerinin bittiğini düşündüğünü söylememiş miydi?"

"Evet" diyerek hafifçe sallıyorum başımı. "Söyledi."

"Demek intihar etmek istemesinin sebebi bu olmalı; başarısızlığı kendine yediremediği için..."

"Öyle olmalı" diyerek, onunla aynı fikirde olduğumu belirtiyorum.

"Bu, senin bir an evvel seyahate gitmeni istemesini de açıklıyor. Hapları alabilmek için senin yoldan çekilmeni istedi anlaşılan; intihara sen evden çıktıktan hemen sonra teşebbüs etmiş sanki. O hapları nerden bulduğunu biliyor musun? Yani zaman zaman uyku hapı alır mıydı?"

"Bazen" diye uyduruyorum. "Doktorun yazdığı reçeteli haplardan filan değildi, öylesine gidip almıştı. Millie'ninkilerle aynı haplardı. Hatta bir keresinde, Bayan Goodrich'e o hapların adını sorduğunu hatırlıyorum."

Esther "Bodrumdaki odanın kapısının içerden açılmayacağı gerçeği, Jack'in elinde yeterli hap bulunmadığını fark etmiş olabileceğini, ama yine de kendisini öldürmeye kararlı olduğunu gösteriyor" diyor. Kahvesinden bir yudum alıyor. "Polis o odayı mutlaka soracaktır sana. O odanın varlığından haberdardın, değil mi? Jack sana göstermişti çünkü."

"Evet."

Esther kaşığıyla oynuyor. "O odanın ne amaçla kullanıldığını da bilmek isteyeceklerdir." İlk kez kendinden emin değilmiş gibi görünüyor. "Anlaşılan kırmızıya boyalıymış; yerler, tavanlar, her yer... Duvarlarda da fena halde dövülmüş kadınların tabloları asılıymış."

Sesindeki inançsızlığı sezip bekliyorum... Polise nasıl bir

ifade vermem gerektiğini bana söylemesini bekliyorum. Ama Esther öyle yapmıyor, çünkü bana sunacağı bir açıklama yok. Hiçbir şey konuşmadan öylece oturuyoruz bir süre; sonra sessizlik iyice uzuyor. Ben de ona uçakta aklıma gelen şeyi söylüyorum.

"Jack o odayı müştemilat olarak kullanırdı" diyorum. "Orayı biz eve taşındıktan kısa bir süre sonra gösterdi bana. Mahkemeye çıkmadan önce orada zaman geçirmenin kendisine iyi geldiğini, orada evraklarını incelediğini, fotoğraflara, delillere baktığını söylemişti. Davaların duygusal açıdan kendisini çok etkilediğini, evde zihinsel olarak hazırlanmakta güçlük çektiği için bodruma ayrı bir çalışma odası yaptırdığından bahsetmişti."

Esther başını sallayarak sözlerimi onayladığını gösteriyor. "Peki, ya tablolar?"

Bir an panik dalgasıyla sarmalanıyorum. Jack'in bana zorla yaptırdığı o tablolar aklımdan uçup gitmişti. Esther gözlerini kırpmadan bana bakıyor, beni adeta odaklanmaya teşvik ediyor.

"Ben tablo filan görmedim. Jack onları oraya daha sonra asmış olmalı."

"Sanırım çok rahatsız edici oldukları için strese girmeyesin diye göstermemiştir sana."

"Herhalde" diyorum. "Jack o anlamda son derece düşünceliydi."

"Polis sana o kapının içerden açılmadığını bilip bilmediğini soracaktır."

"Hayır, bilmiyordum. Oraya bir kez girmiştim; yani fark edebileceğim bir detay değildi." Masanın karşısından Esther'e bakıyorum; bunu söylemenin doğru olduğunu onaylamasına ihtiyacım var.

"Grace, endişe etme, polis fazla üstüne gelmeyecek. Hatırlarsan Jack onlara zihinsel olarak kırılgan olduğunu söyle-

mişti, o nedenle dikkatli davranmak zorunda olduklarını biliyorlar." Duraklıyor. "Belki bunun üzerine biraz gitmen iyi olur."

"Tüm bunları nerden biliyorsun? Jack'in nasıl öldüğünü, cesedinin nerde bulunduğunu, tabloları, polisin bana ne soracağını..."

"Adam söyledi bana. Yarın gazetelerde her şey yazacak, o yüzden hazırlıklı olman gerektiğini düşündü." Bir an duralıyor. "Bunları kendi söylemek istedi sana, ama sen ve ben Jack'i canlı gören son insanlar olduğumuz için, havaalanından seni alacak kişinin ben olmam gerektiğini düşündüğümü söyledim."

Bakakalıyorum yüzüne. "Jack'i canlı gören son insanlar mı?" derken sesim titriyor.

"Evet. Geçen cuma seni havaalanına götürmek için eve gelmiştim ya. Bavulunu bagaja yerleştirdikten sonra Jack bize el sallamıştı hani. O sırada çalışma odasının penceresindeydi, değil mi?"

"Evet" diyorum, alçak bir sesle. "Öyleydi."

"Ve yanlış hatırlamıyorsam, hemen çalışmaya başlamak istediği için, seninle birlikte beklemek üzere dışarıya kapıya çıkmadığını söylemiştin bana. Ama hatırlayamadığım nokta, o sırada Jack'in üstünde ceketi olup olmadığı."

"Hayır, yoktu. Kravatı da yoktu, adliyeden geldikten sonra hemen çıkarmıştı çünkü."

"Jack bize el salladı ve sana öpücük gönderdi."

"Evet, evet öyle yaptı." Birden Esther'in yaptığı ya da yapmayı teklif ettiği şeyin ne derece muazzam bir şey olduğunu idrak ediyor ve titremeye başlıyorum. "Teşekkür ederim" diye fısıldayabiliyorum ancak.

Esther masanın karşısından uzanıp elimi tutuyor. "Grace, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Gözüme yaşlar doluyor. "Anlamıyorum... Millie sana bir

şey ımi söyledi?" diye geveliyorum. Eğer Millie Esther'e bir şeyler anlatmış, Jack'in kendisini merdivenlerden aşağıya ittiğini söylemişse, bunun, Esther'in benim için yalan söylemesi için yeterli bir neden olmayacağının farkındayım.

Esther "George Clooney'yi sevmediğini söyledi sadece" diyerek gülümsüyor.

Büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyorum. "O zaman neden?"

Esther gözünü kırpmadan bakıyor bana. "Grace, Millie'nin odası ne renkti?"

Zar zor cevap verebiliyorum. "Kırmızı" diyorum, sesim titreyerek... "Millie'nin odası kırmızıydı."

Esther "Ben de öyle düşünmüştüm" diyor yumuşak bir sesle...